

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Allah'a ve Peygamber'ine İman Edin, Sizden Önce Geçenlerin Ardından Allah'ın Size İnfak İçin Yetki Verdiği Şeylerden Sarfedin. İcinizden İman Edip de İnfak Eden Kimselere Büyük Mükâfat Vardır." (Hadîd: 7)

"Akrabaya, Yoksula, Yolda Kalmışa Hakkını Ver. Allah'ın Rızâsını Dileyenler İçin Bu Daha Hayırlıdır. İşte Onlar Kurtuluşa Erenlerdir. İnsanların Mallarında Artış Olsun Diye Verdiğiniz Herhangi Bir Fâiz, Allah Katında Artmaz. Fakat Allah'ın Rızâsını Dileyerek Verdiğiniz Zekâta Gelince, O Böyle Değildir. O Zekâtı Veren Kimseler (Sevaplarını ve Mallarını) Kat Kat Artıranlardır." (Rûm: 38-39)

"Namazı Kılınız, Zekâtı Veriniz. Kendiniz İçin Önceden Gönderdiğiniz Her Hayrı Allah Katında Bulursunuz." (Bakara: 110)

"Zekâtı Vermek Suretiyle Malınızı Muhafaza Ediniz. Fakirlere Sadaka Vererek, Hastaları Tedavi Ediniz. Duâ ve Tazarru İle Belâ ve Musibetleri Reddediniz." (Münâvî)

ZEKÂT FAKİRİN HAKKIDIR

Sosyal Adalet

Allah-u Teâlâ'nın Emrettiği Her Şey Adaletlidir

[Din ve Vatan Bölücüleri Halktan Topladıklarını Fakirlere Ulaştırmıyorlar,](#)
[Böylece Sosyal Adaletin Gerçekleşmesine Mani Oluyorlar](#)
[Allah İçin Yapılan Makbuldür](#)
[Sevilen Şeylerden İnfak](#)
[Bire Yedi Yüz Mükâfat](#)
[Gerçek İyilik](#)
[Namazı Kılın, Zekâtı Verin](#)
[Mânevi Zekât](#)
[Tarikat Ehlinin Zekâtı](#)
[Hakikat Ehlinin Zekâtı](#)
[Hazret-i Ebu Bekir Sıddık -radiyallahu anh- Efendimiz'in Numune Dirayeti](#)
[Sâlebe'nin Hikâyesi](#)

["SİZDEN HİÇBİR ÜCRET İSTEMEYENLERE UYUNUZ! ONLAR DOĞRU YOLDADIRLAR." \(YÂSİN: 21\)](#)

[ZEKÂT KİMLERE VERİLİR?](#)

- [1. Fakirler](#)
 - [2. Düşkünler](#)
 - [3. Zekât Memurları](#)
 - [4. Kalpleri İslâm'a Isındırılmak İstenenler](#)
 - [5. Köleyi Kölelikten Kurtarmak İçin Harcama Yapılması](#)
 - [6. Borçlarını Ödeyemeyecek Durumda Olan Borçlular](#)
 - [7. Allah Yolunda Savaşa Katılmak İsteyenler](#)
 - [8. Yolda Parası Bitip, Memleketine Gidemeyecek Duruma Düşmüş Olan Yolcular](#)
- [Bu Sekiz Sınıfın Haricinde Zekât Verilmez, Verilirse Tekrar Vermek İcabeder.](#)
[Yüzsüzlük Etmeyenler](#)
[Zekât Vermekten Kaçınanlar](#)

[ZEKÂTA DAİR HÜKÜMLER](#)

- [A\) Nisab](#)
- [B\) Aslı İhtiyaçlar \(Hâcet-i Asliye\)](#)
- [Mühim Bir Husus](#)
- [C\) Zekât Verilmesi Gereken Mallar](#)
- [Ticaret Malları](#)
- [Ehli Hayvanların Zekâtı](#)
- [Êkin ve Meyvelerin Zekâtı \(Öşür\)](#)
- [Öşür](#)
- [Öşür Zekâtının Miktarı](#)
- [Zekât Düşen Mahsuller](#)
- [Arazinin Durumu](#)
- [Madenlerin Zekâtı](#)
- [Definelerin Zekâtı](#)
- [D\) Zekât Kimlere Verilmez?](#)
- [E\) Zekâtın Ödenmesi](#)
- [F\) Zekâta Âit Bazı Meseleler](#)
- [G\) Zekâta Âit Bazı Edepler](#)
- [H\) Devlete Verilen Vergi Zekât Yerine Geçmez](#)
- [I\) Fıtır Sadakası \(Fitre\) ve Kurban](#)

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(32\)](#)
[ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS KULLARI \(9\)](#)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Sekizinci Yılı](#)
[Mekke'nin Fethi \(3\)](#)

**Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-
Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden
İnciler (76)**

[Ramazan-ı Şerif ve Kadir Gecesi](#)

**EVLİYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki
Beyan ve İfşaatları (199)**

[Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- \(3\)](#)

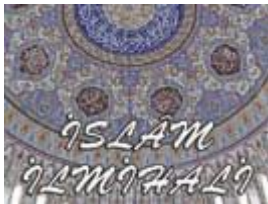

**Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına
İzah ve Açıklamalar (132)**

[DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh-
\(12\)](#)

**Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah
İncileri**

[İbtilâ ve İmtihan \(10\)](#)

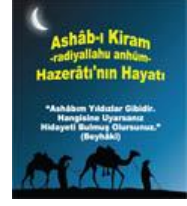
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(29\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(13\)](#)

ASHÂB-I KİRAM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- \(45\)](#)

GÜNDEM

[Dünya Nereye Gidiyor?](#) / Uğur Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Mülkün asıl sahibi olan Allah-u Teâlâ, insanları yeryüzüne halife tayin etmiş ve onlara nimetlerini emanet olarak lütfetmiştir. Mal ve mülkün nesilden nesile kuşaktan kuşağa miras yolu ile geçtiği, herkesin bunlara vekil olarak bir süre sahip olduğu mâlumdur. Öyleyse mülk sahibinin, kendilerine verilen şeylerden bir kısmını infak etmesi gerekmektedir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah'a ve Resul'üne iman edin, sizden önce geçenlerin ardından Allah'ın size infak için yetki verdiği şeylerden sarfedin." (Hadîd: 7)

Kullarını nimet ve ikramla dener, mal ile, mevki ile tecrübe eder. Gerek rızık bolluğu, gerekse darlığı kul için imtihandır. Kulun Allah katındaki değeri dünya malı ile ölçülemez. Dünya malından herhangi bir şeyin verilmesi veya verilmemesi bir ceza değildir. Geniş rızıklı olmak üstün olmayı, rızık darlığı da Allah-u Teâlâ'nın o kimseyi hakir kıldığını göstermez. Her iki hâlde de netice Allah-u Teâlâ'ya itaat noktasında düğümlenir. Mühim olan bu imtahanın neticesidir. Servet sahibi olunca zenginlik sebebiyle şükür mü edecek, yoksa nankörlük mü edecek? Fakir düşünce, fakirliğinden dolayı sabır mı edecek, yoksa isyan mı edecek?

Servetin sadece zenginler arasında dolaşmaması hakkında Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Tâ ki (o mallar) içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir şey olmasın!"
(Haşr: 7)

Fakirlerin elinde ondan bir şey bulunmazken, sadece zenginleriniz arasında dönüp durmasın, fakirler ondan mahrum kalmamasın.

Bundan dolayıdır ki; Allah-u Teâlâ fâizi ve karaborsacılığı haram kılmıştır. Asıl maksat; her hak sahibine hakkını vermek, muhtaç olanların ihtiyaçlarını gidermektir. İslâmiyet birçok vesilelerle fakirlere yardım edilmesini teşvik etmiştir.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyunuz! Onlar doğru yoldadırlar." buyuruyor.
(Yâsin: 21)

Günümüzdeki bölücüler dini dünyaya âlet ederek halkı kaz gibi soyuyorlar. Kimisi topluluk içinde utandıracak senet imza ettiriyorlar, evini, arabasını, parasını, elinde avucunda ne varsa alıyorlar. Kimisi talebeleri âlet ederek zekât, öşür adı altında para, mahsul ne varsa topluyor, bunu her bölücü yapıyor, çünkü hepsi eğri yoldadır.

Bu din ve vatan bölücüleri Allah-u Teâlâ'nın emri olan zekâtı, öşürü, infâkı hem zorla topluyorlar, fakirin hakkını gasp ediyorlar, hem de aldıklarını da gerekli yerlere kullanmıyor, fakire ulaştırmıyorlar. Bu bölücüler, Cenâb-ı Hakk'ın muradı olan sosyal adalete mani oluyorlar, emanetleri kendi menfaatleri icabı kullanarak fakirin, ihtiyaç sahibi olanların hakkına el koymuş oluyorlar.

Zekâtları da topluyorlar, fakirin boğazından kesiyorlar. Ağzındaki lokmasını alıyorlar. Ve bunları da rahatça yiyorlar. Oysa zekâtın kime verileceğine dair Allah-u Teâlâ Tevbe sûresi 60. Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Sadakalar (zekâtlar), Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, düşkünlere, (zekât toplayan) memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelik altında bulunanlara, borçlulara, Allah yoluna ve yolcuya mahsustur. Allah bilendir, hükmünde hikmet sahibidir." (Tevbe: 60)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Malının zekâtını zekât düşmeyen kimseye veren, zekât vermemiş gibi olur." buyurmuşlardır. (Tirmizî)

Çok iyi bilinsin ki bu gibi kimselere zekât verenler soyulmuşlardır. Hazret-i Allah'ın indinde makbul değildir.

"Efendim verdim!" Hayır vermedin. Sen vermiş sayılmıyorsun, tekrar vereceksin!

Binaenaleyh; zekât verecek kimseler, yerini arayıp bulmaları gerekir.

•

Bu ay içerisinde idrak edilecek olan mübarek **"Kadir Gecenizi"** ve **"Ramazan-ı Şerif Bayramı"**nızı tebrik eder, tüm İslâm âlemine hayırlara vesile olmasını Cenâb-ı Hakk'tan niyaz ederiz.

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

"Allah'a ve Peygamber'ine İman Edin, Sizden Önce Geçenlerin Ardından Allah'ın Size İnfak İçin Yetki Verdiği Şeylerden Sarfedin. İçinizden İman Edip de İnfak Eden Kimselere Büyük Mükâfat Vardır." (Hadîd: 7)

"Akrabaya, Yoksula, Yolda Kalmışa Hakkını Ver. Allah'ın Rızâsını Dileyenler İçin Bu Daha Hayırlıdır. İşte Onlar Kurtuluşa Erenlerdir. İnsanların Mallarında Artış Olsun Diye Verdiğiniz Herhangi Bir Fâiz, Allah Katında Artmaz. Fakat Allah'ın Rızâsını Dileyerek Verdiğiniz Zekâta Gelince, O Böyle Değildir. O Zekâtı Veren Kimseler (Sevaplarını ve Mallarını) Kat Kat Artıranlardır." (Rûm: 38-39)

"Namazı Kılınız, Zekâtı Veriniz. Kendiniz İçin Önceden Gönderdiğiniz Her Hayrı Allah Katında Bulursunuz." (Bakara: 110)

"Zekâtı Vermek Suretiyle Malınızı Muhafaza Ediniz. Fakirlere Sadaka Vererek, Hastaları Tedavi Ediniz. Duâ ve Tazarru İle Belâ ve Musibetleri Reddediniz." (Münâvî)

ZEKÂT FAKİRİN HAKKIDIR

"Allah-u Teâlâ zekât verecek kadar zengin olan müslümanların mallarının belli bir miktarını fakirlere tahsis etmiştir. Bunun içindir ki; zekât verilmeyen malda fakirlerin hakkı vardır. Bu hakkı sahibine veren kimse, Allah-u Teâlâ'nın emrini yerine getirip borcundan kurtulmuş olur. Üzerine zekât farz olan kimse ise zekâtını vermezse, fakirlerin malını gasp etmiş olur.

"Sadakalar (zekâtlar), Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, düşkünlere, (zekât toplayan) memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelik altında bulunanlara, borçlulara, Allah yoluna ve yolcuya mahsustur. Allah bilendir, hükmünde hikmet sahibidir." (Tevbe: 60)

Allah-u Teâlâ'nın emri budur, nizam-ı İlâhî budur. Bu nizam-ı İlâhî'yi bozmak isteyenler ise, Allah-u Teâlâ'nın kitabına göre değil de kendi kitaplarına göre hüküm veriyorlar. Fakirin lokması ağzından alınıp binaya zinâyaya verilmez. Binaya zekât alan, zinâyaya da harcar. Bankaya girmiş, fâize dalmış, içki içmiş, kumar oynamış, bu menhiyatlardan ötürü borçlu düşmüş kimselere de zekât verilmez. Beytül-mal ismi altında topladıkları, sahte imamlara da zekât verilmez. Veren bir daha vermek zorundadır."

(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Sosyal Adalet:

Servetin sadece zenginler arasında dolaşmaması hakkında Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Tâ ki (o mallar) içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir şey olmasın!"
(Haşr: 7)

Fakirlerin elinde ondan bir şey bulunmazken, sadece zenginleriniz arasında dönüp durmasın, fakirler ondan mahrum kalmamasın.

Bundan dolayıdır ki; Allah-u Teâlâ fâizi ve karaborsacılığı haram kılmıştır. Asıl maksat; her hak sahibine hakkını vermek, muhtaç olanların ihtiyaçlarını gidermektir. İslâmiyet birçok vesilelerle fakirlere yardım edilmesini teşvik etmiştir.

Ramazan-ı şerif'te hastalık veya ihtiyarlık sebebiyle oruç tutmaktan âciz kalan kimse, tutamadığı gün sayısınca bir fakiri doyurur veya bedelini para olarak verir.

Ramazan Bayramı'ndan önce fitir sadakası vermek vâciptir, bu sadaka fakirlere verilir.

Kurban Bayramı'nda mâlî gücü yerinde olan kimse kurban keser ve etini fakirlere dağıtır.

Adak adayan kimse, adağı yerine gelince, adadığı şeyi fakirlere tasadduk eder.

Bir kimse yemin edip de yemininden dönerse, on fakiri doyurur veya giydirebilir.

Hacc'da cezalanan kimse, bunun kefareti olarak bir kurban keserek etini fakirlere dağıtır.

İslâmiyet ayrıca servetin akışının fakirler tarafına olması için;

Fâizi haram kılıp zekâtı emretmiştir.

Vefat edenlerin bıraktığı mirasın dağılması için bir veraset hukuku ihdas etmiştir.

Ahlâkî bakımdan cimriliğin kötülüğü beyan edilirken, cömertlik bir fazilet olarak vasıflandırılmıştır.

Allah-u Teâlâ malı ve zenginliği sevdiğine de verir, sevmediğine de verir. Dilediğine servet verir, dilediğine de vermez.

Kullarını nimet ve ikramla dener, mal ile, mevki ile tecrübe eder. Gerek rızık bolluğu, gerekse darlığı kul için imtihandır. Kulun Allah katındaki değeri dünya malı ile ölçülemez. Dünya malından herhangi bir şeyin verilmesi veya verilmemesi bir ceza değildir. Geniş rızıklı olmak üstün olmayı, rızık darlığı da Allah-u Teâlâ'nın o kimseyi hakir kıldığını göstermez. Her iki hâlde de netice Allah-u Teâlâ'ya itaat noktasında düğümlenir. Mühim olan bu imtihanın neticesidir. Servet sahibi olunca zenginlik sebebiyle şükür mü edecek, yoksa nankörlük mü edecek? Fakir düşünce, fakirliğinden dolayı sabır mı edecek, yoksa isyan mı edecek?

İtaatkâr mümin imtihanında olduğunu bilir, darda da olsa bolda da olsa daima Hakk'a yönelir, O'nun lütuf ve merhametine güvenir.

İnsan dünya malına karşı haris olmamalı, Allah-u Teâlâ'dan hakkında hayırlısını dilemelidir.

Eğer meşru surette bir servete sahip olursa, bunun kıymetini bilmeli, zekâtını ve sadakasını vererek Allah'u Teâlâ'ya fiilî şükürde bulunmalıdır.

Allah-u Teâlâ'nın Emrettiği Her Şey Adaletlidir:

Mülkün asıl sahibi olan Allah-u Teâlâ, insanları yeryüzüne halife tayin etmiş ve onlara nimetlerini emanet olarak lütfetmiştir. Mal ve mülkün nesilden nesile kuşaktan kuşağa miras yolu ile geçtiği, herkesin bunlara vekil olarak bir süre sahip olduğu mâlumdur. Öyleyse mülk sahibinin, kendilerine verilen şeylerden bir kısmını infak etmesi gerekmektedir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah'a ve Resul'üne iman edin, sizden önce geçenlerin ardından Allah'ın size infak için yetki verdiği şeylerden sarfedin." (Hadîd: 7)

İnfak edenler kendiliklerinden infak etmiyorlar, tasarrufları hususunda Allah-u Teâlâ'nın yeryüzünde halife kıldığı şeylerden infak ediyorlar. Onlar gerçekte O'nundur, çünkü onları O yaratmıştır. Hâkimiyet O'nun olduğu gibi, mülkiyet de O'nundur.

Bu Âyet-i kerime önce geçenlerden intikal eden malın hakikatte Allah'a ait olduğuna, kişinin mal ve mülküne daha sonra başkalarının halef olacağına işaret etmektedir. O elindekilerine nasıl başkalarından miras olarak sahip olduysa, başkaları da kendisinden miras olarak alacaklardır. Meşru şekilde faydalanmaları için kullanma yetkisi vermiş, emri İlahî'ye uygun olarak kullanılması için de kullarını vekil kılmıştır.

Şu kadar var ki sağlık hayatında Allah yolunda O'nun rızâsı mucibince sarfiyatta bulunursa, ahiret hayatında mükâfatını bulur. Eğer böyle yapmazsa, malının hakkını vermezse cezâsını bulacağı şüphesizdir.

Vârisleri de o malı Yaratan'a itaat yolunda kullanırlarsa, hem ölen hem kalan için iyiliğe vesiledir. Yaratan'a isyan yolunda kulanırlarsa, o da onların bu isyanlarını desteklemiş, günah yüklenmeleri hususunda vârislerine yardımcı olmuş olur.

"İçinizden iman edip de infak eden kimselere büyük mükâfat vardır." (Hadîd: 7)

Îlâhî emre uydukları için Allah-u Teâlâ'nın vaadine ereceklerdir. Bu mükâfat hem dünyaya hem de ahirete şâmildir.

Allah-u Teâlâ rızkını genişlettiği kimseye, şükrünü denemek için ihtiyaç sahiplerine infakta bulunmasını emir buyurdu:

"Akrabaya, yoksula, yolda kalmışa hakkını ver. Allah'ın rızâsını dileyenler için bu daha hayırlıdır.

İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Rûm: 38)

Bu infak vazifesini yapmayanlar veya gösteriş için yapanlar bu müjdeye lâıyk olamazlar.

Şu halde her şeyin hakiki sahibi Allah-u Teâlâ, muhtaç olanlara sadaka vermeyi emrettiğine göre, O'nun malını O'nun yolunda istediği şekilde sarfetmek gerekir. Bir kul kendisinin bu mal üzerinde vekil olduğunu unutup da, kendisine ait olduğunu zannederse; O'nun malında O'na ortak olmaya kalkmış ve böylece de büyük bir günaha cesaret etmiş olur.

Allah-u Teâlâ bu gibi kimselerin uğrayacağı cezayı bildirmek üzere Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah'ın, kereminden kendilerine verdiği şeyde cimrilik edenler hiçbir zaman onu kendileri için hayırlı sanmasınlar. Bu onların zararındır. Cimrilik ettikleri şeyler kıyamet gününde boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah bütün yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." (Â-i İmran: 180)

Zekât, mal ile yapılacak mecburi bir yardım şeklidir. Fakat mal ile yapılacak yardım sadece zekâttan ibaret değildir. Müslümanlara, ihtiyaçlarından fazla olan mallarından ihtiyaç sahiplerine infak etmeleri emir ve tavsiye edilmiştir. İnfak zekâttan ayrı bir farizadır.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'inde namaz kılmayı emrettiği her Âyet-i kerime'de zekât vermeyi de emir buyurmuştur:

"Namazı kılın, zekâtı verin. Allah'a sarılın." (Hacc: 78)

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde müslümanların din kardeşliğinin zekât vermekle mümkün olacağını beyan buyurmaktadır:

"Eğer tevbe ederler, namaz kılarlar ve zekât verirlerse, artık onlar dinde kardeşlerinizdir." (Tevbe: 11)

Allah-u Teâlâ farz kıldığı sadakaya, kalbi temizlediği için, temizlik mânâsına gelen zekât ismini vermiştir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Onların mallarından sadaka (zekât) al ki, bununla kendilerini temizlemiş, bereketlendirmiş olasın." (Tevbe: 103)

Zira zekât ve sadaka, kişilerin kalbini cimrilik, hırs, tamah... gibi kötülüklerden korur.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Zekâtı vermek suretiyle malınızı muhafaza ediniz. Fakirlere sadaka vererek hastaları tedavi ediniz. Duâ ve tazarru ile belâ ve musibetleri reddediniz."
(Münavi)

Hazret-i Allah bize vermiş, bizim de vermemiz gerekir. Verilen şeylerle insanın malı eksilmez. Biz cahil insanlarız, vermekle azalacağını zannederiz.

Zekât veren bir insan; **"Allah'ım! Bana verdiriyorsun, dileseydin aldırırdın, sana şükürler olsun."** diye de şükretmelidir.

Zekât dinde zengin sayılan erkek ve kadın her müslümanın, zekâtı hak eden bir kısım müslümanlara sırf Allah rızası için senede bir kere malının muayyen bir miktarını vermesidir.

Din ve Vatan Bölücüleri Halktan Topladıklarını Fakirlere Ulaştırmıyorlar,

Böylece Sosyal Adaletin Gerçekleşmesine Mani Oluyorlar:

Bütün bölücüler hep kendileri için çalıştılar, çalışıyorlar. Din-i İslâm için değil, isim için çalışıyorlar. Bu din ve vatan bölücüleri Allah-u Teâlâ'nın emri olan zekâtı, öşürü, infâkı hem zorla topluyorlar, fakirin hakkını gasp ediyorlar, hem de aldıklarını da gerekli yerlere kullanmıyor, fakire ulaştırmıyorlar. Bu bölücüler, Cenâb-ı Hakk'ın muradı olan sosyal adalete mani oluyorlar, emanetleri kendi menfaatleri icabı kullanarak fakirin, ihtiyaç sahibi olanların hakkına el koymuş oluyorlar.

"Yâsin Sûre-i şerif'inin 21. Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruluyor:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyunuz. Onlar doğru yoldadırlar." (Yâsin: 21)

Bu Âyet-i kerime mucibince para toplayanların doğru yolda olmadığını Cenâb-ı Hakk bildirdiği halde, ya doğru yolda imiş gibi göstermek isteyenlerin durumu ne olacak?

Bu Âyet-i kerime bir berzaktır. Binaenaleyh kim ki para topluyorsa doğru yolda olmadığını bu Âyet-i kerime beyan eder.

Bu para toplayanlar, bu Âyet-i kerime'ye iman etmiş değillerdir. İman edenlere ise bu Âyet-i kerime kâfidir. Çünkü hepsi eğri yoldalar, hepsi soyuyor, yoluyorlar.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Resul'üm! Onlara de ki: 'Ben sizden bir ücret istersem eğer, o ücret sizin olsun. Benim ücretim Allah'a âittir. O herşeye şâhiddir.'" (Sebe: 47)

Ve fakat, dini dünyaya âlet edenler, sofrada yemek için dâvet ederler ve orada halkı kaz gibi yolarlar, soyarlar. Bunu, her bölücü yapıyor.

Cemiyet içinde utandırarak evini, arabasını, parasını, elindeki avucundakini alırlar. Senet imza ettirirler. Oturduğu evi, bindiği arabasını, icra yolu ile alırlar. Hepsi faizle iştigal ederler.

Kimisi banka kurar, küfrünü açık ilân eder. Kimisi vaaz vereceğiz diye, gelenleri soyarlar.

Allah-u Teâlâ para istemeyi yasakladığı gibi, aynı zamanda bu paralar nereye harcanıyor? Hem istiyorlar, hem de zekât ve fitre diye toplanan paralar fakire ulaştırılmıyor. Oysa talebelerden de para alınıyor. Hem de kendilerini müslüman imiş gibi göstermek isterler.

Kim ki bunların toplantısına dahil olursa, bunlara para verirse;

"Fasığa ikram eden İslâmiyet'in yıkılmasına yardım etmiş olur." (Münâvi)

Hadis-i şerif'i mucibince İslâm dininin yıkılmasına yardım etmiş sayılır.

Hadis-i şerif'te:

"Onların dinleri para olacak." buyuruluyor. (Münâvi)

O ise koyun postuna bürünüp dini dünyaya alet ediyorlar. Oysa din-i İslâm ile hiçbir ilgilerinin olmadığını yukarıdaki Âyet-i kerime'ler ile açıkladık.

"Ahir zamanda öyle kimseler türeyecektir ki, bunlar dinlerini dünyalığa âlet edeceklerdir. İnsanlara karşı koyun postuna bürünmüş gibi yumuşak ve güzel huylu görünürler. Dilleri şekerden bile tatlıdır, amma kalpleri kurt gönlü gibidir.

Aziz ve Celil olan Allah-u Teâlâ (bu gibi kimseler için) şöyle buyuruyor:

'Bunlar acaba benim sonsuz affediciliğime mi güveniyorlar, yoksa bana karşı meydan mı okuyorlar? Ululuğum hakkı için, onlara öyle ağır bir musibet vereceğim ki aralarında bulunan yumuşak başlılar şaşakalacaklardır.'" (Tirmizî)"

"Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Ümmetinden yalancılar, deccaller vücuda gelir." buyuruyorlar. (Münâvi)

Bu deccaller onlara her türlü çıkara başvurmalarını telkin etti...

Bu perdenin altında her türlü soygunu ve dilencililiği yapıyorlar. Hem talebelere yardım adı altında, onları âlet ederek zekât, öşür, fitre, kurban derisi... topluyorlar, hem de ayrıca talebelerden para alıyorlar. Halk da hâlâ onları müslüman zannediyor.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Müslümanların işine harcanmak üzere ayrılan maldan birçok haksız harcamalar yapan kimseler için kıyamet gününde cehennem vardır." (Buharî. Tecrid-i sarîh: 1294)"

"Size diyecekler ki: "Biz de namaz kılıyoruz ve tedrisat yapıp çocuk yetiştiriyoruz."

...

Çocukları alet edip hem dilencilik yaptırıyorsunuz menfaatiniz için, aynı zamanda çocuklardan da para alıyorsunuz.

İslâm'mış gibi görünerek soygun, gasp ve dilencilik yapıyorsunuz. Saf ve temiz insanların kanını emiyorsunuz.

Bunların hangisi İslâm dini ile bağdaşır? Bütün bu icraatlarınızı İslâm dini yasak etmiştir."

İşte görüyorsunuz bunlar fakirin hakkını gasp ediyorlar. Bu gerçekten büyük zulümdür. Böylece hem emanete hıyanet ediyorlar, hem de gadâb-ı ilâhiye düçar oluyorlar.

Din ve vatan bölücülerine yardım eden dinin, vatanın yıkılmasına yardım etmiş sayılır. Bunlara zekât veren, vermiş sayılmaz. Zekâtı verilmiş sayılmayacağından tekrar vermesi icab eder.

Allah İçin Yapılan Makbuldür:

Malını ilâhî rızâyı arzularak infak eden müminlerin durumunu temsil etmek üzere Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah'ın rızâsını kazanmak ve kalplerini sağlamlaştırmak için mallarını infak edip sarfedenlerin durumu, yüksekçe bir tepede bulunan güzel bir bahçeye benzer." (Bakara: 265)

"Allah yaptıklarınızı görmektedir." (Bakara: 265)

Allah-u Teâlâ hangi niyetle yapılırsa yapılsın, verilen bütün infaklara vâkıftır. Ona göre de mükâfat ve mücâzat verecektir.

Mal sarfetmek nefse en ağır gelen işlerdendir. Malın çokluğu, kalpte katılaşıma sebep olur. Mala mal adı verilmesinin sebebi, herkesin ona karşı çok meyilli olmasındandır. Kişi malını Allah için sarfettiğinde, nefsinin hayır ve hasenata alıştırmış, kalbini sağlamlaştırmış olur.

Allah-u Teâlâ iman edenlere seslenerek, kendilerine rızık olarak verdikleri şeylerden Allah yolunda infakta bulunmayı emrediyor. Hakk katında bunların sevabını biriktirmeleri, inandıkları gayeye ulaşabilmeleri, bu hayırlı işlere koşmaları için mâlî fedâkârlıkta bulunmayı teşvik ederek, Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Ne alış-verişin ne de dostluğun ve ne de iltimasın olmadığı günün gelmesinden önce, size verdiğimiz rızıklardan (Allah için) sarfedin.

İnkâr edenler ancak zâlimlerdir." (Bakara: 254)

Serveti veren O'dur, verdiği şeylerden infak etmeye dâvet eden de O'dur.

Her şeyden evvel seve seve gönüllerinden doğarak en güzelini verenler, versin diye değil verdiğinden verenler. Verdikten sonra verdirene, verdirdiği için şükredenler övülmüş olanlardır.

Verdiği zaman helâlinden ve en iyisini verenler, desinler, görsünler, yani gösteriş için, bir karşılık için değil, Allah için verenler, yalnız Hakk'ın rızası için, infak edenler övülmüşlerdir.

Allah-u Teâlâ, kendilerinin ve âile fertlerinin açlıklarını gidermek için, o yemeğe ihtiyaçları olmasına rağmen, onu daha fazla ihtiyaç sahiplerine yediren, onları kendilerine tercih eden itaatkâr müminleri Âyet-i kerime'sinde övmektedir:

"Onlar, kendi canları çektiği halde; yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler." (İnsan: 8)

Kendileri muhtaç oldukları, ihtiyaç duydukları hâlde; kazanma gücü olmayan fakire, babası olmayan yetime, esir düşmüş kimseye şevkle yemek yedirirler. İşte İslâm ahlâkı budur.

Derler ki:

"Biz sizi ancak Allah rızası için yediriyoruz! Sizlerden ne bir karşılık ne de bir teşekkür beklemiyoruz." (İnsan: 9)

"Biz sert ve belâlı bir günde Rabb'imizden korkarız." (İnsan: 10)

"Allah da onları bu yüzden o günün fenalığından korur, onların yüzüne parlaklık ve sevinç verir." (İnsan: 11)

"Sabretmelerine karşılık onları cennet ve ipekle mükâfatlandırmıştır." (İnsan: 12)

İlâhî emirleri ve yasakları gözetirken gördükleri zahmet karşılığında sabrettikleri için onları cennetine koyar, cennet nimetlerine garkeder.

Şöyle ki;

Zekât günü gelince kuruşuna kadar verilmeli, fakirin hakkı geciktirilmemelidir. Zekât ve sadaka vermekle beraber, dinin yücelmesi için gereken harcamayı yapmak, bu gibi bağışlarda bulunmayı âdet hâline getirmek gerekmektedir.

Bugün elde fırsat dilde ruhsat varken, malını istediği gibi harcayabilen insan, yarın öyle bir gün gelecek ki; istese bile infakta bulunamayacak. Çünkü o gün alım-satım, değiş-tokuş günü değil; yargılama günü, cezâ ve mükâfat verme günüdür.

Sevilen Şeylerden İnfak:

Kişinin gerçek mümin olduğunun bir delili de servetinden Allah yolunda harcama yapmasıdır. Bu yapılan harcama ne kadar sevilen şeylerden olursa, o kadar değerli olur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Sevdiğiniz şeyleri Allah yolunda infak etmedikçe aslâ iyiliğe eremezsiniz.

Her ne infak ederseniz, şüphesiz ki Allah onu bilir." (Âl-i imrân: 92)

Sevilen şey, herkesin kendi nezdinde makbul olan şeydir. Herhangi bir dünyalığı Allah'tan çok seven bir kimse için fazilet kapısı kapalı olduğundan, sevdiği şeyleri O'nun yolunda sarfetmeye hazır olmayan bir kimse gerçek iyiliğe ulaşamaz.

Bu Âyet-i kerime müminlerin Allah-u Teâlâ'nın lütuf ve ihsanına nâil olabilmelerinin yolunu göstermektedir. Sevdiği şeylerden infak eden kimseye, daha aşağıda olan şeyleri infak etmek çok kolay gelir.

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazeratı'ndan birçok zâtlar, bu Âyet-i kerime nâzil olduğunda en çok sevdiği mal ve mülklerini Allah yolunda seve seve infak ettiler.

Ensâr'ın en zenginlerinden olan Ebu Talha -radiyallahu anh-ın Mescid-i nebevî'nin tam karşısında Beyrûhâ kuyusunun bulunduğu bir arazisi vardı ve onu çok seviyordu. Resulullah Aleyhisselâm bazen oraya varır ve tatlı suyundan içerdi. Âyet-i kerime nâzil olunca Ebu Talha -radiyallahu anh- dedi ki:

"Yâ Resulellah! Bana mallarımın içerisinde en sevimli olan Beyrûhâ'dır, onu Allah yolunda O'nun rızâsı için infak ediyorum, olur ki Rabb'imizin huzurunda iyiliğe nâil olurum. Yâ Resulellah! Onu Allah'ın sana gösterdiği şekilde kullan."

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Mâşaallah! İşte en iyi kazanç sağlayan bir mal. Ben burayı akrabalarına bırakmanı uygun görürüm." buyurdu.

Ebu Talha -radiyallahu anh- de: **"Öyle yaparım yâ Resulellah!"** dedi ve o araziyi akrabalarına ve amcaoğullarına bölüştürdü. (Buhârî - Müslim)

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-:

"Yâ Resulellah! Hayber'de benim payıma düşen malımdan daha çok hiçbir malı sevmedim. Bana bu hususta ne emir buyurursunuz?" dedi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Onun aslını kendine bırak, gelirini de Allah yolunda infak et." (Buhârî - Müslim)

Abdullah bin Ömer -radiyallahu anhümâ- der ki:

"Bu Âyet-i kerime nâzil olunca, Allah'ın bana verdiklerini düşündüm ve içlerinden bana en sevgili olarak bir Rum cariyeyi buldum. 'Bu Allah rızâsı için hürdür!' dedim. Keşke tekrar düşünüp başka bir şeyi Allah rızâsı için verseydim de onunla evlenseydim." (Bezzâr)

Ebu Zerr-i Gifârî -radiyallahu anh-e bir misafir gelmişti. Çobana en güzel deveyi getirmesini söyledi. O da en çelimsiz bir deveyi alıp getirdi. Ebu Zerr -radiyallahu anh-: **"Bana ihanet ettin!"** deyince o: *"Devenin en çelimsizi dişi olanıdır ben bir gün sizin ona ihtiyaç duyacağınızı hatırladım."* cevabını verdi. Ebu Zerr -radiyallahu anh- ise şöyle dedi:

"Ona muhtaç olduğum gün, çukura konduğum gündür."

Sevilen şeylerin infakı hususundaki Âyet-i kerime, canını Allah yolunda sarfetmeye de şâmilidir. Zira insanın canından daha kıymetli bir şey olamaz. Ashâb-ı kiram'ın ve birçok İslâm mücâhidlerinin ilây-ı kelimetullah için cihad meydanlarına atılıp en kıymetli ve en sevgili varlıkları olan canlarını fedâ etmiş oldukları tarihen sabit bir hakikattir.

Onun içindir ki mücâhidlerin çok büyük ecir ve mükâfata nâil olduklarına dâir birçok Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'ler mevcuttur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler, onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu dâveti beklemektedir.

Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Bazıları Allah yolunda hayatlarını fedâ etmiş, bazıları da iman uğrunda hayatlarını fedâ edeceği bir fırsat beklemektedir.

Bire Yedi Yüz Mükâfat:

Zekât gibi farz olsun, sadaka gibi nafil olsun, Allah yolunda mal sarfetmek dinin esaslarındandır ve İslâm'ın teşvik ettiği bir şeydir.

Allah-u Teâlâ rızâ-i Bâri için malını sarfeden kimsenin sevabını kat kat artıracığını, büyük bir mükâfata nâil edeceğini Âyet-i kerime'sinde beyan buyurmaktadır:

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, her başağında yüz danesi olan ve yedi başak bitiren bir tohuma benzer." (Bakara: 261)

Bu misal kat kat verilen karşılığı belirtmek içindir. Allah yolunda yapılan bütün harcamalar ahirette bu şekilde çoğalacak ve mizana konulacaktır. Bir dane vermekle yedi yüze kadar mükâfat alacağını bilen bir kimse, elbette kudreti nispetinde bu ilâhî lütuftan nasipdar olmak için çalışır. Bu ekinin ürünü asıl cennette biçilecektir.

"Allah dilediğine kat kat artırır." (Bakara: 261)

İhsan ve ikramı bol olan Allah-u Teâlâ tasavvura sığmayan ihsanlarını dilediğine kat kat lütfeder, sınırı ve ölçüsü yoktur. Dilediğine niyetlerine göre dilediği kadar takdir edip bağışlar.

"Allah'ın lütfu genişir ve O, her şeyi bilendir." (Bakara: 261)

Ezelî ve ebedî ilmi ile, zaman ve mekân kaydı olmaksızın, küçük büyük, gizli âşikâr, olmuş ve olacak her şeyi en iyi bilen O'dur.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edildiğine göre; bir kimse gelerek devesini takımı ile birlikte Allah yolunda infak etti.

Bunun üzerine Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Andolsun ki kıyamet günü yularlı ve semerli yedi yüz deve ile geleceksin." (Müslim)

Şu halde veren kişi vermiyor, alıyor; verdiği malı eksilmiyor, aksine çoğalıyor. Bunu kesinlikle böyle bilmek gerekir.

Allah-u Teâlâ'nın rızâsını kazanmak için harcanan her şey O'nun yolunda harcanmış demektir.

Bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmaktadır:

"Sizden biri içiyle dışıyla müslüman olursa, yaptığı her bir hayır en az on mislinden, yedi yüz misline kadar sevabıyla yazılır. İşlediği her bir günah da sadece misliyle yazılır. Bu hal, Allah-u Teâlâ'ya kavuşuncaya kadar böyle devam eder." (Buhârî)

Gerçek İyilik:

Allah-u Teâlâ takvâda kemâle eren itaatkâr müminlerin vasıflarını beyan etmek üzere Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Gerçek iyilik, yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir. Asıl iyilik o kimsenin iyiliğidir ki; Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, Kitap'a, peygamberlere inanır." (Bakara: 177)

İyiliğin her çeşidini ihtivâ eden **"Birr"**; engin mânâsı ile sadece Allah-u Teâlâ'ya itaat etmek, emir ve yasaklarına uymak, nereye yönelmeyi emir buyurursa o tarafa yönelmek iman esaslarına gönülden inanmak demektir.

"O'nun sevgisiyle, yakınlarına, yetimlere, düşkünlere, yolculara, yoksullara, yolda kalmışlara, dilencilere ve boyunduruk altında bulunan köle ve esirlere maldan verir. Namaz kılar, zekât verir. Antlaşma yaptığı zaman sözlerini yerine getirir." (Bakara: 177)

Bu iyiklerin hepsi iman esaslarının bir tezahürü ve neticesidir. Çünkü emredildiği şekilde inanan müminlerin imanı sözde kalmaz, gönüllerine yerleşen iman kendilerini Allah-u Teâlâ'nın râzı olduğu iş ve icraatları yapmaya zorlar.

Yardım yapılacak, merhamet eli uzatılacak kimselerin başında, insanın muhtaç olan yakınları gelir. İyiliğe her şeyden önce onlar lâyıktır. Bunun içindir ki, Âyet-i kerime'de öne alınmışlardır. Onlardan ilgiyi kesmek, ilâhî rahmete açık olan kapıyı kapamak demektir.

Yetimlere yardımda bulunmak, onlara şefkat kucağını açmak da çok mühimdir. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz onları her bakımdan korumuş ve korunmasını da Hadis-i şerif'lerinde tavsiye etmiştir:

"Yetimlere gayet merhametli ve şefkatli olan baba gibi olunuz." (Münâvî)

"Yoksullar"; kendilerine yetecek kadar yiyecek ve giyecek elde etmeye güç yetiremeyen, ihtiyacı olduğu halde yüzüsu döküp bir şey istemeyen kimselerdir. Bu gibi kimselerin araştırılıp bulunması, ihtiyacının giderilmeye çalışılması övülecek hasletler arasında sayılmaktadır.

"Yolda kalmış" kimseler ise aslında zengin de olsa, memleketine, çoluk-çocuğuna ulaşması için, onlara yardım elini uzatmak gerekir.

Bu gibi kimseler, Tevbe sûre-i şerif'inin 60. Âyet-i kerime'sinde: **"Zekât verilmesi gereken"** sekiz sınıf arasında da anılmaktadırlar.

"Dilenciler"e gelince; aslında dilenmek haramdır. Şu kadar var ki, aç ve açık kalan kimselerle ilgilenilmiyorsa, bu gibi durumlarda günlük nafakalarını elde etmek için, böylelerinin dilenmesine cevaz verilmiştir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Bakara sûre-i şerif'inin adı geçen 177. Âyet-i kerime'si ile amel edenlerin imanlarının kemâle ereceğini bir Hadis-i şerif'lerinde beyan buyurmuşlardır.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- bir şey isteyen dilenciye:

"Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed Aleyhisselâm'ın O'nun elçisi olduğuna şehâdet ediyor musun?" diye sordu.

Adam: *"Evet!"* deyince:

"Oruç tutuyor musun?" diye tekrar sordu.

Adam yine: *"Evet!"* dedi.

Bunun üzerine Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-:

"Sen istedin. İsteyenin bir hakkı vardır. Bizim de isteyene vermek üzerimize vazifedir." diyerek ona bir elbise verdi, ilâveten dedi ki:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den işittim, şöyle buyurmuştu:

"Bir müslümana elbise giydiren her müslüman, mutlaka Allah'ın hıfz-u himayesi altındadır, ta ki o giydirdiğinden bir parça onun üzerinde bulundukça." (Tirmizî: 2485)

Namazı Kılın, Zekâtı Verin:

Allah-u Teâlâ zekât verecek kadar zengin olan müslümanların mallarının belli bir miktarını fakirlere tahsis etmiştir. Bunun içindir ki; zekât verilmeyen malda fakirlerin hakkı vardır. Bu hakkı sahibine veren kimse, Allah-u Teâlâ'nın emrini yerine getirip borcundan kurtulmuş olur. Üzerine zekât farz olan kimse ise zekâtını vermezse, fakirlerin malını gasbetmiş olur.

İslâm'da imandan sonra en önemli iki esas vardır. Bu rükünlerden birisi namaz, diğeri ise zekâttır.

Zekât ibadeti birçok Âyet-i kerime'lerde namazla birlikte emredilmiştir:

"Namazı kılınız, zekâtı veriniz." (Bakara: 110)

Bunun da sebebi namaz ile zekât arasında kuvvetli bir bağılılığın oluşudur. *"Namaz İslâm'ın direğidir"* Namazı terkeden dinini yıkmış olur. Zekât ise: *"İslâm'ın köprüsüdür"* Bu köprüden geçmeyen kurtuluşa eremez.

Namaz gibi zekâtın da çok yerde emrolunması, zekâtın önemini gösterdiği gibi, bu kadar emirlerden sonra yapılmamasının ise Allah-u Teâlâ'nın gazabına sebep olacağı aşikârdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde, zekâtı İslâm'ın beş temel esasından birisi saymıştır.

Zekât vermekle dünyada borç ödenmiş, âhirette ise azaptan kurtulmuş olunur.

Zekât, malı temizlediği için bu ismi almıştır. Kuyudan su çektikçe yerine su geldiği, budanan bağların daha çok üzüm verdiği gibi, zekât da malı hem temizler hem de bereketlendirir. En mühimi ise, emr-i şerif yerine gelmiş olur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"İnsanların mallarında artış olsun diye verdiğiniz herhangi bir fâiz, Allah katında artmaz." (Rûm: 39)

Allah-u Teâlâ o kazanca bereket vermediği için artar gibi görünür, fakat yerinde kalmadığı gibi gün gelir sermayenin altına düşer veya tamamen elden çıkar.

"Fakat Allah'ın rızâsını dileyerek verdiğiniz zekâta gelince, o böyle değildir." (Rûm: 39)

Zekât İslâm'ın köprüsü olduğu içindir ki, o köprüden geçenler Allah-u Teâlâ'nın lütuf rızâsına nâil ve dahil olurlar.

"O zekâtı veren kimseler (sevaplarını ve mallarını) kat kat artırırlardır." (Rûm: 39)

Bu artışın herhangi bir sınırı düşünülemez. İyiliklerinin karşılığı kat kat verilecek kimseler bunlardır.

Zekât fakirlerden önce zenginlerin menfaatindedir. Çünkü hem kat kat sevap kazanıyorlar, hem malları bereketleniyor, hem de malları zekâtla korunmuş oluyor.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Zekâtı vermek suretiyle malınızı muhafaza ediniz." (Münâvî)

Buyurarak, malın korunmasını zekâta bağlamışlardır. Zekât malın sigortasıdır.

Zekât farz olan bir vergi, sadaka ise gönülden kopan bir yardımdır. Zekât farzasını yerine getirmekle sadakadan kurtuluş olmayacağı gibi, sadaka vermekle de zekât emri yerine getirilmiş olmaz.

Zekât verenler Kur'an-ı kerim'de övülmektedir:

"Onlar kendilerine verdiğimiz rızıktan infak ederler." (Bakara: 3)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise:

"O müşrikler ki, zekâtlarını vermezler ve ahireti de inkâr ederler." (Fussilet: 7)

Buyurularak, zekât vermemenin ahireti inkâra alâmet olduğu anlaşılmaktadır.

İnsanın kazandığı malı zekât nisabına ulaşırsa, zekât farz olduğu gibi topraktan alınan her türlü mahsülden, ağaçlardan alınan her türlü meyveden zekât vermek de farzdır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Her biri mahsül verdiği zaman ürününden yiyin. Hasat zamanı devşirildiği gün ve toplandığı gün de hakkını verin." buyuruluyor. (En'âm: 141)

Îlâhî bir emir ve hüküm olan öşür bugün bilinmiyor, bilinse de verilmesi ihmal ediliyor. Halbuki vermeyenler haram yemiş ve dolayısıyla günahkâr olmuş oluyorlar.

Mânevi Zekât:

Bir de tarikat zekâtı vardır. O ise ahiret fakirlerine, ahiret geçitlerinde lâzım olacak uhrevî bilgilerini vermektir. O onun hakkıdır.

Hakikat ehli, sevabını da onlara bağışlar. Onlar müflistir. Ne iyilikleri ne de sevapları vardır. Onlarda hiç sermaye bulunmaz. Yok ki olsun...

Tarikat Ehlinin Zekâtı:

Hâlin güzel olacak, kâlin güzel olacak, fiilin güzel olacak, giyinişin güzel olacak, bilhassa istikametin güzel olacak. Hiçbir söz söylemesen bile, karşıdaki baktığı zaman ibret alacak, yolunu düzeltecek.

Sonra helâl lokma ile hikmet husule gelir, hikmetle konuşur, karşıdakine tesir eder. Yapmadığın bir işi söylemek yersiz, çünkü sen yapmıyorsun ki karşıdaki yapsın. Bir insan yaşayacak, yaşadığını tebliğ edecek, Allah-u Teâlâ murad ederse ona hidayet lütfedecek, aşısı tutacak. Aşısı tuttuğu zaman nasibini alır.

Sonra mülâyim, tatlı, güzel sözlerle söz söylemek. Ne söyleyecek? Ya Âyet-i kerime'den, Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor; ya Hadis-i şerif'ten, Resulullah Aleyhisselâm böyle buyuruyor. Yahut ki filân zât şöyle buyuruyor. Oradan konuşacak, kendinden konuşmayacak. Ki nasihat yerine gelsin. O kelâmı işitsin, işitsin ki Cenâb-ı Hakk iman tohumunu kalbe ekerse yavaş yavaş kök salar, neşv-ü nemâ bulur, imanlı bir ağaç olur. Bu sefer meyve de verirse, beşeriyet istifade eder. Kuru sözle olmaz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Din nasihattır, din nasihattır, din nasihattır!"

Şah-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretleri de buyururlar ki:

"Bizim yolumuz sohbet yoludur."

Ağaç sulama ile, insan sohbet ile yetişir. Bunun için sohbetten ayrıldığı anda şeytan kapar ve götürür. Onu bir süre basit bir şeyle oylar ve böylece onun bütün ebediyetini götürür. Ona çeşitli vaatlerde bulunur, dünyayı süslü gösterir, öleceğini hatırlatmaz ve bu yüzden onu bulunduğu yerden alır, oylar, oylar sonra çukura atar. Çukurdan sonra cehenneme gider.

Allah'ım korusun. Onun için iyi arkadaş insanı çeker, kaldırır, götürür, selâmete erdirir. Bunun için sâlih arkadaşına ihtiyaç var.

Hakikat Ehlinin Zekâtı:

Onların gayesi Hakk'tır, Hakk'la olmaktır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Her asırda benim ümmetimden sâbikûn (önde gelenler) vardır ki bunlara bûdelâ ve siddikûn itlak olunur (söylenir). Haklarındaki inâyet ve merhamet-i ilâhiye o kadar boldur ki sizler de o sayede yer ve içersiniz. Yeryüzü halkı için vukuu tasavvur olunan belâ ve musibetler onlarla def ve ref olur." (Nevâdirül-usûl)

Bunlar yüz senede bir gönderilirler. Allah-u Teâlâ onları o kadar sever ki, ehl-i arza vereceği bütün nimetleri onların yüzü suyu hürmetine verir, bütün beşeriyet ondan istifade eder. Yeryüzüne bir belâ vereceği zaman onların yüzü suyu hürmetine vazgeçer.

Dünyada olduğu gibi mahşerde de, sıratda da böyledir.

"Onlar haşrı-neşri burada gördü,

Nefhay-ı sûr olmadan."

Bunlara cennette melekler **"Bize mizan'ı, sıratı anlatır mısınız?"** diye sorduklarında onlar da **"Hayır biz böyle bir şey görmedik."** derler.

Hazret-i Musâ Aleyhisselâm'a denizi yol yapan Hazret-i Allah, bu sevgili kullarına da cehennemün üstüne yol yapar.

Demirci Hazretleri'nin münâcâtını bir düşünün. **"Benim vücudumu o kadar büyült ki, cehenneme yalnız ben gireyim, başka ümmet-i Muhammed'den kimse girmesin."** diye niyâz ediyor.

Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri kutbiyetin kime verildiğini merâk ettiğinde Allah-u Teâlâ onu Demirci Hazretleri'ne göndermişti. Bu sözü kendisinden işitince **"O zaman anladım ki bunlar ümmetim ümmetim diyen âşıklardanmış, nefsim nefsim diyenlerden değilmiş."** buyurdular.

Bu âşıklar kıyamete kadar devam eder, sadece Demirci Hazretleri'ne mahsus değildir.

Bu bir esrâr-ı İlâhi'dir. Bu gibi kimseler yarın mahşerde ümmet-i Muhammed'e köprü olur. Onların yüzü suyu hürmetine yer içersiniz de bilmezsiniz. Allah-u Teâlâ onların sebebi ile belâ ve musîbetleri kaldırır bilmezsiniz, cehennemi görmeden sırat köprüsünü geçersiniz de bilmezsiniz.

Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri de insanları son derece sever, onlara karşı engin merhamet ve şefkat taşırdı. Bir defasında bu duygusunu **"Allah'ım! Beni cehenneme at, vücudumu o kadar büyüt ki, cehennemde başka birini koyacak yer kalmasın!"** sözü ile açığa vurmuştu.

Çünkü onlar Cenâb-ı Hakk'ı tercih etmişlerdir.

Hazret-i Ebu Bekir Sıddik -radiyallahu anh- Efendimiz'in Numune Dirayeti:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in irtihalinden sonra bazı kabilelerin zekât vermek istememesi üzerine Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz ordu sevk etmek istemiş, Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz de dahil Sahabe-i kiram

Efendilerimiz'den bazıları kendisine muhalefet edip tartıştığı zaman şu meşhur sözünü söylemişti:

"Allah'a yemin ederim ki Hazret-i Peygamber'in döneminde ödediklerini ödememekte direnecek olurlarsa, bu bir deve yuları bile olsa onu tahsil edinceye kadar kendileriyle mücadele edeceğim."

Fakat Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- şöyle bir itirazda bulundu, dedi ki:

"Hazret-i Peygamber: 'Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur deyinceye kadar insanlarla savaşmak için emrolundum. Ancak 'Lâ ilâhe illâllah' deyince bir kimse bu takdirde canını ve malını bana karşı korumuş olur. Onun hesabı da Allah'a aittir.' dememiş miydi? Peki biz hangi gerekçeyle onlara karşı savaş açacağız?"

Ne var ki Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- şu sert karşılığı verdi:

"Allah'a yemin ederim ki namazla zekâtı birbirinden ayıranlara karşı amansızca savaşacağım. Zekât malın hakkıdır. Yemin olsun, zekât olarak tahakkuk etmiş olan şey bir oğlak bile olsa onu vermemekte direndikleri takdirde kendileriyle dövüşeceğim."

"Hayvanı verse, yularını bile vermezse namazla zekât arasında fark gözetem herkesle harb ederim." buyurdu.

Sâlebe'nin Hikâyesi:

Ensâr'dan Sâlebe bin Hâtıb adında bir kimse Resulullah Aleyhisselâm'a gelerek: "Yâ Resulellah! Bana mal vermesi için Allah'a duâ et!" dedi.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: **"Yâ Sâlebe! Yazık sana! Şükrünü yerine getireceğin az bir mal, şükrüne güç yetiremeyeceğin çok maldan daha hayırlıdır."** buyurdu.

Bir başka seferinde yine söyleyince şöyle buyurdu:

"Yâ Sâlebe! Peygamberin gibi olmaya râzı değil misin? Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, şayet ben dağların altın ve gümüş akıtmasını isteseydim, mutlaka akıtırlardı."

Sâlebe ise isteğinde ısrar ederek şöyle dedi:

"Seni hak ile gönderen Allah'a yemin ederim ki, eğer bana mal vermesi için Allah'a duâ edersen, O da bana mal verirse, her hak sahibine mutlaka hakkını vereceğim."

Nitekim onun hakkında nâzil olan Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Onlardan kimi de: 'Eğer Allah lütuf ve kereminden bize verirse, andolsun ki sadaka vereceğiz ve iyilerden olacağız.' diye O'na kesin söz verdiler." (Tevbe: 75)

Sâlebe sürekli olarak Resulullah Aleyhisselâm'a bu husus için başvurmaktan geri durmuyordu.

Sonunda Resulullah Aleyhisselâm:

"Allah'ım! Sâlebe'ye mal ver!" diye duâ etti.

Sâlebe önce bir koyun edildi. Koyundan kurtçuklar gibi çok sayıda kuzular türedi. Kısa sürede sürüsü o kadar çoğaldı ki, Medine-i Münevvere dar gelmeye başladı. Oradan dışarı çıkıp, Medine vâdilerinden bir vâdiye çekildi. Artık mallarıyla uğraşıyordu. Nihayet öğle ve ikinci namazlarını cemaatle kılmaya diğerlerini terketmeye başladı. Sürüleri daha da çoğalınca Cuma namazını ve cemaati terketti.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün: **"Sâlebe ne yapıyor?"** diye sormuş, Ashâb-ı kiram durumunu haber verdiklerinde üç defa: **"Yazık oldu Sâlebe'ye!"** buyurmuştu.

Sonra Allah-u Teâlâ:

"Onların mallarından sadaka al!" (Tevbe: 103)

Âyet-i kerime'sini indirdi, ayrıca zekâta âit farîzalar nâzil oldu.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz birisi Cüheyne kabilesi'nden, diğeri Süleym kabilesi'nden olmak üzere iki kişiyi müslümanlardan zekât almaları için memur olarak gönderdi. Nasıl zekât alacaklarına dâir de ellerine yazı verdi.

Onlar da gittiler, nihayet Sâlebe'nin yanına geldiler, ona Resulullah Aleyhisselâm'ın yazısını okudular. Emr-i nebevî'yi işiten Sâlebe: *"Bu istediğiniz cizyeden, cizyenin kardeşinden başka bir şey değildir, bilmiyorum bu nedir?"* dedi. Onlar da ayrılıp gittiler, Süleym oğulları'ndan olan kişiye vardılar, durumu bildirdiler. O da develerinin en iyisini zekât olarak ayırdı. Deveyi aldılar, sonra diğerlerine uğrayıp zekâtlarını almaya devam ettiler, tekrar Sâlebe'ye geldiler. O ise yine aynı şeyleri söyledi, vermekten imtina etti.

Memurlar huzur-u nebevi'ye geldiklerinde, daha onlar bir şey söylemeden: **"Yazık Sâlebe'ye!"** buyurdu, Süleym oğulları'ndan zekâtını veren zâtın malına bereket girmesi için duâ yaptı.

Bu arada mezkûr Âyet-i kerime nâzil oldu:

"Allah onlara lütfundan verince, onda cimrilik edip yüz çevirdiler, sözlerinden döndüler." (Tevbe: 76)

Sâlebe'nin akrabasından biri Resulullah Aleyhisselâm'ın yanında bu Âyet-i celile'yi işitince, gidip Sâlebe'ye haber verdi.

"Yazık sana ey Sâlebe! Allah senin hakkında şöyle şöyle âyet indirdi." dedi.

Durumu öğrenen Sâlebe, vermesi gereken zekâtını yanına alarak Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna geldi, zekâtının kabul buyurulmasını istedi. Resulullah Aleyhisselâm:

"Allah senin zekâtını almamı yasakladı." buyurdu.

Sâlebe başına toprak saçmaya başlaması üzerine Resulullah Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

"Ben sana vaktiyle emretmedim mi? Sen ise bana itaat etmedin!"

Zekâtını vermekte ısrar etmesine rağmen kabul edilmeyince evine çekildi. Halife olduğunda zekâtını Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-e götürmüşse de kabul etmemiş: **"Onu senden Resulullah Aleyhisselâm kabul etmedi."** buyurmuş, vefatına kadar da almamıştı.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- de aynı yolu izlemiş, onun zekâtını kabul etmemişti.

Ve Sâlebe Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-in hilâfeti zamanında ölmüştür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah'a verdikleri sözden döndükleri ve yalan söyledikleri için, Allah kendisiyle karşılaşacakları güne kadar onların kalbine nifak sokmuştur." (Tevbe: 77)

Bu durumda Sâlebe mürted kabul edilerek irtidat hükmü uygulanmamış, fakat müslüman olduğu da tasrih edilmemiştir.

"Sizden Hiçbir Ücret İstemeyenlere Uyunuz!

Onlar Doğru Yoldadırlar." (Yâsin: 21)

Allah-u Teâlâ Yâsin Sûre-i şerif'inin 21. Âyet-i kerime'sinde toplayıcıların ve isteyicilerin doğru yolda olmadıklarını açık açık buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyunuz! Onlar doğru yoldadırlar." (Yâsin: 21)

Bu Âyet-i kerime'yi göz önünde tutun. Bilin ki yalnız onlar doğru yoldadır.

Bu ilâhî bir emir ve hükümdür. Bu hükümde hem bir emir hem de bir tavsiye var.

Birincisi; Allah-u Teâlâ **"Hiçbir ücret istemeyenlere uyulmasını"** emir buyuruyor. Burada **"Tâbi ol!"** emri var.

İkincisi; **"Onlara bağlanın."** tavsiyesi var, diğerlerine değil. Onlar eğri yoldadırlar, onlar sapmışlardır.

Gerçek hak ve hakikat ehli madde, menfaat, makam, siyaset peşinde koşmaz. Yasin 21. Âyet-i kerime'sine göre; çıkar peşinde koşmaz, para toplamaz, dilenmez, kimseden bir şey istemez.

Ey müslüman halk!

Bir bakın para toplamayan, ücret istemeyen kim var?

Sahteler para toplar, para dilenir. Ama himmet ama hizmet ama öşür ama zekât adı altında talebeleri âlet ederek bunu yaparlar.

İşte Hakk'ın beyanına bakın, bütün para toplayanları buradan tanıyın.

Toplayıcılar, dilenciler, menfaatçiler sahtedir. Para toplamak, din adına dilencilik yapmak İslâm'da yoktur. Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-□Hazretleri bu sahteler için; **"Cep cihadçısı"** buyurmuş, bu sahtelere tâbi olanları uyandırmak, irşad etmek, hatalarından dönmelerini sağlamak için büyük çaba sarfetmişlerdir.

"Dinlerini ilân eden, imansız cep cihadçısı imamlara tutunan din kardeşlerime Hazret-i Allah'ın emir ve yasaklarını duyurmaya gayret ediyorum." ("İmanlı Gönüllere Hitap", s. 328)

Yine 1994 yılında yaptıkları Vakıf Sohbeti'nde bu sahteler hakkında; **"Eşkiya"** buyurmuşlar, onların iç yüzünü şöyle beyan etmişlerdi:

"Müslümanmış gibi görünerek, bunları İslâm dini adına yapıyorlar. Hazret-i Allah ile alay eden bu din kurucu eşkiyaları Hazret-i Allah size tarif ettiği halde hâlâ duymuyorsunuz, inanmıyorsunuz ve onlara tâbi oluyorsunuz."

Ne buyurmuştu Cenâb-ı Hakk:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyunuz! Onlar doğru yoldadırlar." (Yâsin: 21)

O böyle emrettiği halde, sen oraya sürüklendin ve bu hale düştün.

Allah-u Teâlâ bir taraftan "Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyun" diye emrediyor. Yalnız onların doğru yolda olduğunu, diğerlerinin sapık olduğunu bildirdiği halde, sen ise bu ilâhi hükmü hükümsüz bırakıp onların peşine gittiğin zaman, artık senin Hazret-i Allah ile hiçbir ilgin kalmaz. Sen Hazret-i Allah'a iman etmiş değilsin. İmansız imama iman ettiğin için bu hale düştün." ("İmanlı Gönüllere Hitap", s. 604)

•

"Oysa bu zâlimlerin, bu bölücülerin hepsi bunları yaptılar. Taraftar toplamayı İslâm dininden üstün tuttular. Paraya taptılar."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-□Efendimiz:

"Dînuhum dinâruhum = Onların dinleri para olacak." buyuruluyor. (Münâvi)" ("Hâin Tezgâh", s. 7)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bunların içyüzünü haber veriyor: **"Dinleri para olacak."** buyuruyor.

Dikkat ederseniz bugün ortaya çıkan sahtelerin en büyük özellikleri para için her türlü hükmü, ahkâmı arkaya atarlar, faiz dahil en büyük haramları irtikap etmekten çekinmezler. İrtikap ettikleri haramları da dinde "Helâl" gibi göstermeye çalışırlar.

İşte kim ki bu ahir zaman bölücülerinin bu cürmünü tasdik ederse imamını ilah edinmiş olur. Bunlara uyanlar da Hazret-i Allah'ı, dinini bırakmış, bunlara tapmış olur. Bunu biz söylemiyoruz. Resulullah Aleyhisselâm söylüyor. Şöyle ki;

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rableri olarak kabul ettiler. Oysa kendilerine, bir olan Allah'a ibadet etmeleri emredilmişti.

O'ndan başka ilâh yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir."
(Tevbe: 31)

Daha önceleri hıristiyan olan Adiy bin Hâtim, boynunda gümüşten bir haç olduğu halde, İslâm hakkında bilgi edinmek niyetiyle Medine'ye gelmişti. Şüphelerini gidermek için Resulullah Aleyhisselâm'a bazı sorular sordu.

"Bu âyet bizi âlimlerimizi, rahiplerimizi rabler edinmekle suçluyor. Halbuki biz onları rabler edinmeyiz. Bunun mânâsı nedir?" dedi.

Resulullah Aleyhisselâm: **"Onlar helâli haram kıldılar, haramı helâl kıldılar. Siz bunu öylece kabul etmiyor muydunuz?"** diye sorunca, Adiy *"Evet böyledir."* diye tasdik etti.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"İşte bu sizin onları rabler edinmenizdir." buyurdu. (İbn-i Kesir)

•

Binaenaleyh Yâsin Sure-i şerif'inin 21. Âyet-i kerime'si hususiyetle bu ahir zamanda hak ile batılı, hakikat ile dalâleti, doğru ile yanlış ayıran bir mihenklerdir. Bu Âyet-i kerime'yi Cenâb-ı Hakk buyurmuştur:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyunuz." (Yâsin: 21)

İmanınızın karşılığında sizden hiçbir ücret istemeyen, mal talep etmeyen, dünya ile ilgili bir menfaat beklemeyen, baş olmak ve başka gaye peşinde koşmayan bu kimselere tâbi olun.

Böyle bir dâveti yapan kişiler elbette ki doğrudurlar, sözlerinde samimidirler.

Burada kıstas maddedir. Madde mihenklerdir. Kim ki madde ile işi varsa orası ölüdür. Kim? Kim olursa olsun. Zira bu Cenâb-ı Hakk'ın hudududur.

Âyet-i kerime'nin devamında: **"Onlar doğru yoldadırlar."** buyuruluyor. (Yâsin: 21)

Din ve dünya hayırına ermişlerdir. Onlara uyan hidâyete erer. doğru yolda olanlar da ancak bu hiçbir ücret istemeyenlerdir. Ücret isteyenler, para, madde, menfaat peşinde koşanlar doğru yolda değildir.

Bu Âyet-i kerime bir berzahdır.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-□Hazretleri'nin bu husustaki diğeri bir beyanları da şöyledir:

"Allah-u Teâlâ'nın ferman-ı ilâhisini hiçe sayarak, Din-i mübin'i âlet ederek dileniyorlar. Gerek kendi etraflarını gerekse diğeri müslümanları soyup duruyorlar. Diğeri taraftan din namına 'hayır' diye bir kâfirden bir fasıktan, haram olduğunu bildikleri halde istiyorlar. Bu durumda onların o fâsık ve kâfirden hiç farkları yoktur. Yani onlar da onun gibidirler. Niçin? Bilerek haramı irtikap ettikleri için, İslâm dinini küçültmeye gayret ettikleri için. Onların bütün çalışmaları İslâm dinini küçültmek içindir. Bu sebeptir ki onlardan daha aşağıdırlar. Bunlar dini dünyaya âlet ediyorlar. Müslümanlığa ısınacak kimseleri uzaklaştırıyorlar.

Onlar bu Âyet-i kerime'ye iman etmiş değiller. Bunu katiyetle bilin. Onlar din-i İslâm'dan çikali çok olmuş, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerifler'in hükümlerinden ayrılmışlar.

Konuştukları ilk şey maddedir, ilk saldıracakları yer ceptir. Tıpkı bir kurt gibi dalarlar. Halkı soymak için hep ihtiyaçtan bahsederler. Neden böyle yapıyorlar? Onların işi Hakk ile değil ki.

Kim Allah için çalışırsa, Allah-u Teâlâ dilediği kadar ona destek verir. Kim de menfaati için çalışırsa, Allah-u Teâlâ dilediği kadar onun çalışmasının karşılığını verir. Fakat halktan ücret alan Allah-u Teâlâ'dan ücret alacağını ümit etmesin. Çünkü iki ücret bir arada verilmez. Bunu kesinlikle bilin. Ya Hakk'tan ücretini alacak, ya halktan. Seç hangisini seçersen. İşte bunun delili bu Âyet-i kerime'dir."

Ücret istemeyen, gizli emelleri olmayan, Allah için vatan için Ümmet-i Muhammed'in selâmeti için çalışan kimseler doğru yoldadırlar.

•

Başta Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz olmak üzere, Allah yoluna dâvet vazifesini yerine getiren iman kahramanları, ilâhî hoşnutluktan başka hiç kimseden hiçbir ücret ve herhangi bir karşılık talep etmemişlerdir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerimelerinde şöyle buyuruyor:

"O peygamberler Allah'ın hidayet ettiği kimselerdir. O halde sen de onların gittiği doğru yolu tutup onlara uy, o yoldan yürü. De ki: 'Ben buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum.' Bu, âlemler için ancak bir öğüttür." (En'am: 90)

"Resul'üm! Oysa sen buna karşılık onlardan bir ücret de istemiyorsun. O (Kur'an), âlemler için ancak bir öğüttür." (Yûsuf: 104)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, insanları Allah yoluna dâvet vazifesini yerine getirirken, ilâhî hoşnutluktan başka hiç kimseden hiçbir ücret ve herhangi bir karşılık talep etmemiştir.

"Resul'üm! Onlara de ki: 'Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum. Sadece Rabb'ine doğru bir yol tutmak dileyen kimseler olmanızı istiyorum.'" (Furkân: 57)

Hiçbir zaman Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz halktan en küçük bir menfaat beklemiş değildir. İltifat da istemiş değildir. Bütün iş ve icraatları Allah içindir.

Onların yolundan gidenlerin de gidişatı böyledir.

Onlar rızâdan başka hiçbir şeye eğilmezler, hiçbir maddi menfaata değinmezler.

Allah ehli, Allah için çalışır. Allah-u Teâlâ'nın dinini kuvvetlendirmeye ve Ümmet-i Muhammed'i Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a kavuşturmaya gayret eder. Halktan hiçbir şey beklemez ve hiçbir şeyden de korkmazlar. Onlar mükâfatı yalnız Hazret-i Allah'tan beklerler.

Sahteler ise nefsi için, malı, menfaati için çalışır. Hakk'tan uzak, halka yakındırlar. Halktan medet umar, halktan dilenirler, halkı soyarlar.

•

Allah-u Teâlâ peygamberlerinin hiçbir ücret istemediklerini onların lisanından Kur'an-ı kerim'inde bize haber vermektedir:

Nuh Aleyhisselâm'ın beyanı:

"Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabb'ine âittir." (Şuarâ: 109)

Hud Aleyhisselâm'ın beyanı:

"Ey kavmim! Ben sizden bunun için bir ücret istemiyorum. Benim ücretim beni yaratana âittir. Hâlâ aklınızı kullanmıyor musunuz?" (Hûd: 51)

Salih Aleyhisselâm'ın beyanı:

"Sizden buna karşılık hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım âlemlerin Rabb'ine âittir." (Şuarâ 145)

Lut Aleyhisselâm'ın beyanı:

"Sizden buna karşılık bir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım âlemlerin Rabb'ine âittir." (Şuara: 164)

Şuayb Aleyhisselâm'ın beyanı:

"Sizden buna karşılık bir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım âlemlerin Rabb'ine âittir." (Şuarâ 180)

•

"Bu Âyet-i kerime'ler kendi menfaat ve rahatları doğrultusunda para toplayanların, isteyen dilencilerin, halkı yolan, gasp eden, zorla alan soyguncuların doğru yolda olmadıklarına dairdir. Bu Âyet-i kerime'ler iman edenlere mahsustur ve iman edenlere kâfidir.

Binaenaleyh kim ki para topluyorsa, bu Âyet-i kerimelere iman etmemiş ve inkâr etmiştir.

Zira Âyet-i kerime'de:

"İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur." buyuruluyor. (A'râf: 54)

Yaratmak da emretmek de Allah-u Teâlâ'ya âittir, mahlûkun hiçbir hükmü yoktur, kim olursa olsun.

Böyle olduğu halde emr-i ilâhîyi kenara itip bırakan, kendi arzu ve reyini ortaya koyan, kendi nefsinin ilâh olarak ilân etmiş demektir. Bu gibi kimselerin sözüne 'doğrudur' diyenler de onu ilâh edinmiştir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)" ("İmanlı Gönüllere Hitap", s. 656-657)

•

Asr-ı saâdet'te müslümanlar yalnız kelâmullah'ın yükselmesi, din-i İslâm'ın yayılması için çalışmışlar, ancak en yakınlarından bile hiçbir şey istememişlerdir.

Böylece kıyamete kadar her devirdeki müslümanlara güzel bir numune, şaşmaz bir ölçü bırakılmıştır.

Sahteler ise kendi isimlerinin kendi cemaat ve tarikatlarının yükselmesi için ceplerinin dolması için çalışıyorlar.

Dini kullanıp din adına para toplayan, dini kullanıp din adına halkı yolan bu sahteleri Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh-□Hazretleri ilk baskısı 1995 yılında yapılan **"Sözler ve Notlar 5"** isimli eserinde şöyle tarif ediyorlar:

"İmamlar imamlar, dinde şirket kuranlar,

Hakk'tan bahsederler, halktan meded umarlar.

Cep cihadcılığı ile milyarları vuranlar.

Hesaba siz çekileceksiniz,

Yaptığınız marifetleri göreceksiniz,

Bunca israfın hesabını vereceksiniz." ("Sözler ve Notlar 5", s. 449)

•

Günümüzdeki bölücüler dini dünyaya âlet ederek halkı kaz gibi soyuyorlar. Kimisi topluluk içinde utandıracak senet imza ettiriyorlar, evini, arabasını, parasını, elinde avucunda ne varsa alıyorlar. Kimisi talebeleri alet ederek zekât, öşür adı altında para, mahsul ne varsa topluyor, bunu her bölücü yapıyor, çünkü hepsi eğri yoldadır.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-□Hazretleri onları şöyle tarif ediyor:

"İslâm dininden sapanlar, ayrı bir isimle dinler kuranlar hiçbir Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'e istinad edemezler. Onlar sadece kendi zanlarına ve çıkarlarına bakarlar.

Halkı nasıl soyacağını, cebini nasıl dolduracağını düşünürler. Çünkü onların İslâm dini ile ilgileri asla yoktur, kendi dinlerine göre hüküm veriyorlar. Gayeleri madde, menfaat ve şöhrettir, şöhret ise âfâttır.

Hiçbir surette Kelâmullah'ı kabul etmezler, reddederler. ...

Bu koyun postuna bürünen kurtlar Hazret-i Allah ile alay ederken, gasp ve soygunla insanları soyarken, Âyet-i kerime nasıl bir hesaba çekileceklerini ve âkîbetlerini beyan ediyor.

Zira bu gaspçı, soyguncu ve dilenciler İslâm dinine yakışmadığı hareketlerinden ötürü İslâm'ı da küçük düşürüyorlar.

Bunun içindir ki Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Şüphesiz ki inkâr edip insanları Allah yolundan çevirenler, Hakk'tan çok uzak bir sapıklıkla saptılar." (Nisâ: 167)" ("İmanlı Gönüllere Hitap", s. 618-619)

İslâm tarihi hakiki müslümanların, hakiki âlimlerin; maddenin, menfaatin zerresine tevessül etmediklerinin örnekleriyle doludur. Halbuki bugünkü sahteler her türlü menfaati alırlar, hatta menfaatlerini artırmak için İslâm'ı alet ederler. Menfaat için, para için dinden çıkmaktan zerre tereddüt etmezler.

Binaenaleyh kime tâbi olunacak?

Ücret istemeyene, madde, menfaat peşinde koşmayana...

Bu ölçüyü biz koymuyoruz, Allah-u Teâlâ koyuyor:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere tâbi olun, onlar doğru yoldadırlar." (Yâsin: 21)

Bu yüzden Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri vasiyetlerinin bir noktasında:

"Kimseden istemeyin, geleni reddetmeyin. Başka kuruluşlardan geleni ise kabul etmeyin." buyurmuşlardı.

Bu Âyet-i kerime hakkındaki bir beyanları da şöyledir:

"Kimin ki bu Âyet-i kerime'ye inanmayıp, inkâr edip dini dünyaya âlet ettiğini, para aldığını duyarsanız, dinden çıktığını bilin. Bu Âyet-i kerime onun imandan kaydığına delil olarak kâfidir. Bu Âyet-i kerime'ye inanan bunu yapmaz.

Bu imansız imamlardan kaçının, hem imanınızı hem de paranızı muhafaza edin." ("Her İsim Bir Dindir", s. 181)

"Zekâtları da topluyorlar, fakirin boğazından kesiyorlar. Ağzındaki lokmasını alıyorlar. Ve bunları da rahatça yiyorlar. Oysa zekâtın kime verileceğine dair Allah-u Teâlâ Tevbe sûresi 60. Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Sadakalar (zekâtlar), Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, düşkünlere, (zekât toplayan) memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelik altında bulunanlara, borçlulara, Allah yoluna ve yolcuya mahsustur. Allah bilendir, hükmünde hikmet sahibidir." (Tevbe: 60)

Zekât kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara verilir. Bunlar da halkı yoluyorlar, İslâm'dan soğutmak için cebren alıyorlar.

Bu İslâm dinine yakışır mı? İslâm dinine yakışır mı ki, İslâm gibi görünüyorlar.

"*Bana zekâtı ver!*" diyen bir zâta, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Yüce Allah zekât hakkında peygamber veya bir başkasının hükmüne râzı olmamıştır. Bu bakımdan onlar hakkında hükmü bizzat kendisi vermiştir ve zekâtı sekiz gruba paylaşmıştır. Eğer sen bu gruplardan birisi isen sana veririm." (Ebu Dâvud)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz peygamber olduğu halde bu hükmü verememiştir. Ve fakat bu bölücüler yolu kapıyorlar, fakirin lokmasını alıyorlar. Bu bir gasp değil midir? Bütün bölücüler de bunu yapıyorlar.

Bunlara zekât veren suret-i katiyede zekât vermiş sayılmaz. Yeniden vermesi lâzımdır. Eğer bu Âyet-i kerime'yi bilip iman etseydi, onların doğru yolda olmadığını görecekti. Zira Âyet-i kerime'de:

"Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyunuz, onlar doğru yoldadırlar." buyuruluyor. (Yâsin: 21)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Âhir zamanda öyle kimseler türeyecektir ki, bunlar dinlerini dünyalığa alet edeceklerdir. İnsanlara karşı koyun postuna bürünmüş gibi yumuşak ve güzel huylu görünürler. Dilleri şekerden daha tatlıdır; amma kalpleri kurt gönlü gibidir. Aziz ve Celil olan Allah-u Teâlâ bu gibi kimseler için şöyle buyuruyor:

Bunlar benim sonsuz affediciliğime mi güveniyorlar, yoksa bana karşı meydan mı okuyorlar? Ululuğum hakkı için onlara öyle bir ağır musibet vereceğim ki, aralarında bulunan yumuşak başlılar da şaşakalacaklardır." (Tirmizî)

Eğer bu Hadis-i şerif'i bilip iman etseydi, dini dünyaya alet eden bu koyun postuna bürünen soygunculara soyulmazdı. Bunları rahat görürdü, tanırdı, bilirdi.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- emanete hıyanetlik edenleri münafık olarak nitelendirmiş ve şöyle buyurmuşlardır:

"Münafıklık alameti üçtür. Söylediği zaman yalan söyler, vâdederse sözünü yerine getirmez, kendisine bir şey emanet edildiği zaman ona hıyanet eder." (Buhârî - Müslim)

Diğer bir Hadis-i şerif'te; emanetin ganimet bilineceğini haber veriyorlar:

"Emanet yitirildiği zaman kıyameti bekle! İşler ehil olmayanlara verince kıyameti bekle!" buyurulmaktadır. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 54)

Hazret-i Allah'ın nehyettiği işleri yaparken Allah ve Resul'ünün hükümlerine karşı geliyorlar. Hazret-i Allah'ın hükmünü bozmaya ve değiştirmeye çalışıyorlar. Çünkü bu yaptıkları israftır. İsrâf ise haramdır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Yiyin, için, fakat israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez." (A'râf: 31)

Bütün bölücüler zekâtta bu gaspı yapıyorlar ve fakirin lokmasını ağzından alıyorlar ve bunu rahatça yapıyorlar. Bu İslâm dini ile hiç bağdaşır mı? Bu ancak din kurucularının dinine göre hükmüdür." ("İmanlı Gönüllere Hitap", s. 657-660)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh-□Hazretleri, hakiki müslümanların alâmetlerini bir bir zikrettikten sonra sahte olanlarını da şöyle tarif ediyorlar:

"Sahteler ise dünya hayatında refah içinde yaşamaları için nam ve şöhret için imanlarını feda ettiler.

1. Emanete hıyanet münafıklık değil midir?

2. İsrâf ise haram değil midir?

İşte bu sahte imamlarda bunların hepsi mevcut değil midir? Dini dünyaya alet ederler. Bu trilyonları nereden elde ederler? Hangisi ne iş yaptı? Hangi kazançla bu trilyonları elde ettiler? Ve hepsinin faaliyeti kurdukları dini ayakta tutmak ve kuvvetlendirmek içindir. Saf ve temiz müslümanlar ise, onların hâlâ İslâm için faaliyet gösterdiklerini zannediyor. Onların yaptığı bu gayr-i İslâmî hareketi ölçemiyor.

Şu gördüğünüz bölücü mücahidler var ya, onlar cep cihadçısıdır. Onların hepsi şeytanın dostu ve askeridirler. Rahman ile hiçbir ilgileri yoktur.

Bunların âkıbetini Hazret-i Allah şöyle buyuruyor:

"Onlar ve azgınlar tepetaklak cehenneme atılırlar. İblis'in bütün askerleriyle beraber." (Şuarâ: 94-95)

"Onlar"dan murat imamlarıdır. **"Azgınlar"**dan murat onlara tâbi olanlardır.

Dünya için olanlar, paraya tapanlara gelince:

Bir isim ile bir din kurmuştur. Kurduğu dini kökleştirmek için ve kuvvetlendirmek için, dünya hayatını refah ile geçirmek ve yaşamak için, şöhret ve nam peşinde koşarlar. Bunun çoğalmasında için de çok para toplarlar ve halkı kaz gibi yolarlar. Halk bunların İslâm dininden çıktığını bilmiyor. Onların din-i İslâm için çalıştıklarını zannediyor. Oysa Allah-u Teâlâ bunların iç yüzlerini Âyet-i kerime'leriyle bir bir izah ettiği halde Âyet-i kerime'leri bilmiyor, bakmıyor ve ibret de almıyor. Din kurucu bölücülerin peşine takılmış gidiyor.

Amma Allah-u Teâlâ onların âkıbetini Âyet-i kerime'lerinde şöyle beyan ediyor:

"Şimdi sen onları bir süreye kadar kendi sapıklıkları ile başbaşa bırak." (Mü'minûn: 54)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde onlara **"Sapıktır."** buyurduğu halde bu imansız imamlara tâbi olanlar ise *"Sen bilmezsın bunlar sağlamdır."* diyor.

Âyet-i kerime'de:

"Onları ateşe çağırın imamlar kıldık. Kıyamet günü onlar yardım görmeyeceklerdir." buyuruluyor. (Kasas: 41)

Allah-u Teâlâ bu imansız imamların halkı ateşe çağırın önderler olduğunu ferman buyurduğu halde *"Sen bilmezsın onlar bizi selâmete götürüyor."* diyorlar.

Allah-u Teâlâ Münâfikûn sûresi 4. Âyet-i kerime'sinde:

"Onlar münâfıktır." buyuruyor.

Bu imansız imamlara tabi olanlar ise:

"Sen bilmezsın onlar mümindir." diyorlar.

Allah-u Teâlâ En'âm sûresi 129. Âyet-i kerime'sinde:

"Onların tarafından gitme." buyuruyor.

Bu imansız imamlara tabi olanlar ise:

"Sen bana karışma ben giderim." diyor.

Allah-u Teâlâ Nisâ sûresi 105. Âyet-i kerime'sinde:

"Onlar haindir." buyuruyor.

Bu imansız imamlara tabi olanlar ise:

"Sen bilmezsın onlar hidayettedir." diyorlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyuruyor:

"Kendisine Rabb'inin âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?"

"Muhakkak ki biz zâlimlerden öç alacağız." (Secde: 22)

"Her yalancı günah yüklü kimseye veyl!" (Câsiye: 7)

Görülüyor ki Allah-u Teâlâ **"Bu sapıklara uyma!"** diye emrediyor. Bunlar haindirler. Eğer onlara iltihak edip onlara karıştığın anda, bu yalancı guruh ile senin de cehennem en alt tabakasına gideceğin muhakkaktır. Ama kim dinliyor? Herkes kendi dinine göre amel ediyor.

Allah-u Teâlâ bu yoldan sapanlar hakkında buyuruyor ki:

"Her biri kendi tuttuğu yoldan memnundur. Yanında bulunan din veya kitapla sevinmektedir." (Müminûn: 53)

İşte bu gaspçılar hakkında Allah-u Teâlâ'nın hükmü:

"Suçlular, cehennem azabında ebedi kalacaklardır. Kendilerinden (azab) hafifletilmeyecektir. Onlar azab içinde ümitsizdirler. Biz onlara zulmetmedik; fakat onlar kendileri zâlim idiler." (Zuhruf: 74-75-76)

"Şüphesiz ki Allah kâfirlere lânet etmiş ve onlar için çılgın bir ateş hazırlamıştır. Orada ebedî kalacaklardır, (kendilerini koruyacak) hiçbir dost ve hiçbir yardımcı bulamayacaklardır."

Yüzleri ateşte (pişirilip) çevrildiği gün: 'Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygamber'e itaat etseydik!' derler. Ve dediler ki: 'Ey Rabb'imiz! Biz yöneticilerimize ve büyüklerimize itaat etmiştik, onlar da bizi yoldan saptırdılar. Ey Rabb'imiz! Onlara iki kat azap ver. Onları büyük bir lânete uğrat!'" (Ahzâb: 64-68)

Yetmiş iki fırka cehennemlik olduğuna göre bu beyanlarımızı bu imansız imamlara tabi olanlar dinlemez ve anlamazlar. Hitabımız o bir fırkaya aittir. Onlar bu bölücülerin içine girmesinler, veyl'e düşmesinler diye.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyuruyor ki:

"Boyunlarında demir halkalar ve zincirler olduğu halde sürükleneceklerdir. Kaynar suda, sonra da ateşte yakılacaklardır. Sonra da onlara denilecektir: 'Ortak koştuklarınız nerede?'" (Mümin: 71-72-73)

Allah-u Teâlâ'nın birçok beyanlarına rağmen imamlarına iman edenlerin durumu budur.

İslâm dininden sapanlar, ayrı bir isimle dinler kuranlar hiçbir Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'e istinad edemezler. Onlar sadece kendi zanlarına ve çıkarlarına bakarlar.

Halkı nasıl soyacağını, cebini nasıl dolduracağını düşünürler. Çünkü onların İslâm dini ile ilgileri asla yoktur, kendi dinlerine göre hüküm veriyorlar. Gayeleri madde, menfaat ve şöhrettir, şöhret ise âfâttır.

Hiçbir surette Kelâmullah'ı kabul etmezler, reddederler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İşte böyle. Çünkü onlar Allah'ın indirdiğinden tiksiniyor hoşlanmamışlardır." (Muhammed: 9)

İşte bunların âkıbeti!

Bu bölücülere dikkat edin, haklarındaki Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri gösterin; hemen kararır, yüzünü çevirir. Çünkü iç yüzü belli oldu.

Amma siz bunları hâlâ müslüman zannediyorsunuz.

Bunların hakkında bakınız Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde ne buyuruyor:

"Âyetlerimizi yalanlayan ve onlara iman etmeyi kibirlerine yediremeyenlere göğün kapıları açılmaz, deve iğnenin deliğinden geçmedikçe cennete de giremezler. Suçluları biz böyle cezalandırırız." (A'râf: 40)

Bu koyun postuna bürünen kurtlar Hazret-i Allah ile alay ederken, gasp ve soygunla insanları soyarken, Âyet-i kerime nasıl bir hesaba çekileceklerini ve âkıbetlerini beyan ediyor. Zira bu gaspçı, soyguncu ve dilenciler İslâm dinine yakışmayan hareketlerinden ötürü İslâm'ı da küçük düşürüyorlar.

Bunun içindir ki Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Şüphesiz ki inkâr edip insanları Allah yolundan çevirenler, Hakk'tan çok uzak bir sapıklıkla saptılar." (Nisâ: 167)

"Onlar kendi yüklerini, kendi yükleriyle beraber daha nice yükleri taşıyacaklar ve uydurdukları şeylerden kıyamet günü mutlaka sorguya çekileceklerdir." (Ankebût: 13)

Bu Âyet-i kerime'de de açık görülüyor ki, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lere göre değil de kendi uydurduklarını güya doğru imiş gibi göstermeye çalışırlar.

Bunlar, -her ne kadar Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'si ve Hadis-i şerif'lerle deliller gösterip önlerine konsa da- bu kalbi mühürlü olanlar bu hakikatlara gözü yumuk bakar, işitmek de istemezler. Çünkü bunlar nefislerini ilâh edinmişlerdir.

Âyet-i kerime:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)

Onlar ona uymuşlardır, ilâhi hükmü bırakmışlardır.

Bunca hakikatlere rağmen bu ilâhi hükmü umursamazlar, kalpleri mühürlü, gözlerine perde çekilmiş, kulakları tıkanmış. Sureti insan, sıfatı hayvan. Kendilerine sorsan, cihadın en önünde görünüyorlar. Halbuki en büyük ifsadı yapıyorlar.

"Artık bundan sonra sizden kim inkâr yolunu tutarsa, gerçekten o dosdoğru yoldan sapmış olur." (Mâide: 12)

Hülasâ-i kelâm;

Hakiki müslümanlar din-i İslâm için neler feda ettiler.

Sahteler dini alet ettiler. Neler neler elde ettiler." ("İmanlı Gönüllere Hitap", s. 684-689)

-

Zekât Kimlere Verilir?

"Zekât verilecek sekiz sınıf Kur'an-ı kerim'de belirlenmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Sadakalar (zekâtlar), Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, düşkünlere, (zekât toplayan) memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelik altında bulunanlara, borçlulara, Allah yoluna ve yolcuya mahsustur. Allah bilendir, hükmünde hikmet sahibidir." (Tevbe: 60)

Allah-u Teâlâ her şeyi ve herkesin durumunu, derecesini, neye hakkı olup neye olmadığını bilir. Her şeyi yerli yerine koyar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Yemen halkına vali olarak gönderdiği Muâz bin Cebel -radiyallahu anh-e şu talimatı vermiştir:

"Onları, Allah'tan başka tapacak ilâh olmadığına ve benim Allah'ın elçisi olduğumu tasdik etmeye çağır. Bunu yaparlarsa, Allah'ın her gün beş vakit namazı farz kıldığını onlara bildir. Bunu da yerine getirirlerse, Allah'ın onlara zenginlerinin mallarından alınacak ve yoksullara dağıtılacak zekâtı farz kıldığını bildir." (Buhari. Tecrid-i sârih: 686)

Zekât verilmeye hak kazanan sekiz sınıf:

1. Fakirler:

Sahip olduğu malı ve elindeki parası nisap miktarını doldurmayan muhtaç kimselerdir. Bu gibi kimselere, meskenleri de olsa iş ve güçleri de olsa zekât verilebilir.

Nice fakirler vardır ki zengin görünümündedirler, muhtaç durumda olduklarını gizlerler.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Onlar yüzüsu dökmeliklerinden, durumlarını bilmeyen onları zengin sanır. Onları simâlarından tanırın. Yüzsüzlük ederek insanlardan istemezler." (Bakara: 273)

Bunları tanımak müminlerin ferasetine bırakılmıştır.

2. Düşkünler:

Günlük yiyecekleri olmayacak kadar aşırı derecede düşkün kimseler.

Bir Âyet-i kerime'de onlar için:

"Yere serilmiş miskin." (Beled: 16)

İfadesinin kullanılması, bu gibi kimselerin son derece yoksulluk ve sıkıntı içinde bulduklarına işaret etmektedir.

Miskinlik, fakirlikten daha aşağı bir durumda olmak mânâsına gelir. Dışarıdan bakıldığı zaman da belli olan kişi demektir.

Hasılı, zekât herşeyden önce fakirler ve düşkünler içindir.

3. Zekât Memurları:

Bunlar zekâtları toplamak için görevlendirilen memurlardır. Tahsildarların, kâtiplerin, koruyucuların, hâsılı bütün bu işlerde görevli olarak çalışanların hizmetleri karşılığı olarak bu zekâtlardan ücretleri verilir. Onların yaptıkları bu gibi hizmetler, sonucu itibariyle fakirlerin ihtiyaçları yönünde yapılmaktadır.

Günümüzde ise zekât memuru yoktur.

Bunların yerini şimdi cep cihatçıları almıştır. Müslümanın yolunu kesiyorlar, fakirin lokmasını ağzından alıyorlar. Bu haramdır. Bunu bilin.

4. Kalpleri İslâm'a Isındırılmak İstenenler:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Mekke'nin fethinde yeni İslâm'a girmiş bazı kimselere zekâttan pay vermiştir. Bunların içinde henüz İslâm'a girmeyenler de vardı.

Bunlardan bazıları Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in hilâfeti zamanında yine zekâttan hisse almak için geldiklerinde Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- "Bu, Resulullah Aleyhisselâm'ın sizi İslâm'a ısındırmak için verdiği bir şeydi. Bugün ise Allah dini, size ihtiyaç olmayacak derecede yükseltti." buyurdu. Başta Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- olmak üzere bütün Ashab-ı kiram bunu muvafakat ettiler.

5. Köleyi Kölelikten Kurtarmak İçin Harcama Yapılması:

Gerek kölenin bizzat kendisine, gerekse köleyi satın alıp azad edecek kimseye verilebilir.

Fakat günümüzde bu sınıf fiilen bulunmamaktadır.

6. Borçlarını Ödeyemeyecek Durumda Olan Borçlular:

Borcu yüzünden darda bulunan kimseye zekât vermek, borçsuz fakire vermekten daha faziletlidir.

Şu kadar var ki, Allah-u Teâlâ'nın nehyettiği fâiz, içki, kumar gibi haramları işleyerek borçlu düşenlere asla zekât verilmez.

Bir insan var işi bozulmuş, borçlu düşmüş, hanesi kalabalık borçlu düşmüş... Bu gibi kimselere zekat vermek çok faydalıdır. Borçtan, esaretten kurtulmuş olur.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde; borcun zillet olduğunu, gündüz rahatlık vermeyeceğini, gece de uyku uyutmayacağını beyan buyurmuşlardır.

7. Allah Yolunda Savaşa Katılmak İsteyenler:

Allah-u Teâlâ'ya itaat ve hayır yolunda bulunan herkes, ihtiyaç sahibi ise bu sınıfa girer. Böylece Allah yolunda cihad eden ve hayır işlerine koşturan kimseler desteklenmiş olur. Allah için ilim öğrenen kimseler de bu sınıfa girerler.

Bunu da cepçiler öyle istismar ediyorlar ki!.. Sanki kendileri Allah yolunda imişler gibi topluyorlar.

8. Yolda Parası Bitip, Memleketine Gidemeyecek Duruma Düşmüş Olan Yolcular:

Kendi memleketlerinde zengin de olsalar, yolculuk sırasında muhtaç duruma düşenlere, gideceği yere ulaştıracak kadar zekât verilebilir. Ancak böyle bir yolcunun, mümkünse zekât yerine borç alması daha hayırlıdır.

- Bir kimse zekâtını bu belirtilen sınıflardan herhangi birine verebileceği gibi, ikisine üçüne veya hepsine dağıtabilir.

Zekât yakınlık sırasıyla önce yakın akrabaya, erkek kardeşlere, kız kardeşlere ve bunların çocuklarına, amca-hala ve bunların çocuklarına dayı ile teyzeye ve bunların çocuklarına, sonra diğer yakın akrabalara, komşulara, meslektaşlara, bulunduğu mahalle, kasaba ve şehir fukarasına, sonra diğer şehirlerdeki müslümanlara verilmesi daha sevablıdır.

Aynı zamanda aldığı parayı isyân ve israf yolunda sarfedecek olan kimselere vermemek, fukaranın işine yarayacak surette vermek, borçlu olanları borçlu olmayanlara tercih etmek efdâldir.

Bu Sekiz Sınıfın Haricinde Zekât Verilmez,

Verilirse Tekrar Vermek İcaber.

Allah-u Teâlâ'nın emri budur, nizam-ı İlâhî budur. Bu nizam-ı İlâhî'yi bozmak isteyenler ise, Allah-u Teâlâ'nın kitabına göre değil de kendi kitaplarına göre hüküm veriyorlar.

Fakirin lokması ağzından alınıp binaya zinâyaya verilmez. Niçin ikisini eşit tuttuk? Binaya zekât alan, zinâyaya da harcar.

Partiye-pırtıya verilmez. Partiye alan adam, kendisine de, zevk ve safâsına da harcar. Çünkü o da haram, o da haram.

Bunu yapanlar iyi bilsinler ki Hazret-i Allah'ın hükmünü bozmaya ve değiştirmeye çalışıyorlar. Böylece Hazret-i Allah ve Resulü'nün hükümlerine karşı geliyorlar, Hazret-i Allah'ın hükmünü beğenmiyorlar. Bunların Hazret-i Allah ile ne irtibatı olur?

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Müslümanların işine harcanmak üzere ayrılan maldan birçok haksız harcamalar yapan kimseler için kıyamet gününde cehennem vardır." (Buharî. Tecrid-i sarih: 1294)

Hazret-i Allah'ın nehyettiği işleri yaparken borçlu düşen kimseye de, aldığı parayı isyan ve israf yolunda sarfedecek olan kimselere de zekât verilmez.

Bankaya girmiş, fâize dalmış, içki içmiş, kumar oynamış, bu menhiyatlardan ötürü borçlu düşmüş kimselere de zekât verilmez.

Beytül-mal ismi altında topladıkları, sahte imamlara da zekât verilmez.

Veren bir daha vermek zorundadır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Malının zekâtını zekât düşmeyen kimseye veren, zekât vermemiş gibi olur." buyurmuşlardır. (Tirmizî)

Çok iyi bilinsin ki bu gibi kimselere zekât verenler soyulmuşlardır. Hazret-i Allah'ın indinde makbul değildir.

"Efendim verdim!" Hayır vermedin. Sen vermiş sayılmıyorsun, tekrar vereceksin!

Binaenaleyh; zekât verecek kimseler, yerini arayıp bulmaları gerekir.

Yüzsüzlük Etmeyenler:

Allah-u Teâlâ sadakaları en çok hak eden fakirlerin vasıflarını Âyet-i Kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Sadakalarınızı, kendilerini Allah yoluna adayıp yeryüzünde dolaşmayan (kapı kapı gezmeyen) fakirlere verin ki; onlar yüzüsu dökmeliklerinden, durumlarını bilmeyen onları zengin sanır." (Bakara: 273)

Âyet-i Kerime incelendiği zaman görülür ki, bu vasıflar şunlardır:

Kendilerini Allah yoluna adayanlar: Bunlar kazanç elde etmekten vazgeçerek kendilerini Allah yolunda cihada vakfedenlerdir. Kazanç temin etme imkânına sahip olmayan ilim talebeleri de bunlar gibidir.

Yaşlılık, âcizlik veya zaruret dolayısıyla kazanç için sefer yapma imkânına sahip olmayanlar.

İffet ve hayâlarından, sabır ve kanaatlerinden dolayı dilenmedikleri için, kendilerini tanımayanların zengin zannettiği kimseler.

İnsanlardan aslâ bir şey istemeyen veya isteseler de nezaketle isteyen, yüzsüzlük ederek ısrarla istemeyen kimseler.

Aslında bunları tanımak müminlerin ferasetine bırakılmıştır. Çünkü nice fakirler vardır ki zengin görünümündedir. İhtiyacı olmadığı halde yüzsüzlük ederek dilenenler de yok değildir.

"Onları simalarından tanırsın." (Bakara: 273)

Sesinin titrekliğinden, benizlerinin alâmetlerinden onun fakir, fakat asalet sahibi bir fakir olduğuna hükmedersin.

"Yüzsüzlük ederek insanlardan istemezler." (Bakara: 273)

Hiç kimseden bir şey istemezler, hiçbir şekilde dilenmezler, ihtiyaçlarını aslâ belirtmezler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i Şerif'lerinde buyurlar ki:

"(Hakiki) yoksul; kapı kapı dolaşıp bir iki lokma, bir iki hurma ile savuşturulan kimse değildir. Asıl yoksul, kendine yetecek malı bulunmayan, muhtaç olduğu bilinip de kendine sadaka verilmeyen ve kalkıp dilenmeyen kimsedir." (Buhârî-Müslim)

Öyle kimseler vardır ki işsizdir, ihtiyaç içindedir. Kimisi de çalışır amma kazancı ile geçimini sağlayamaz. Sadaka vermek için işte bu gibi kimseleri aramak, görüp gözetmek gerekir.

Bu Hadis-i şerif çaresiz kalmadıkça kapı kapı dolaşanların hakiki fakir olmadıklarını belirtmekte, bu gibi kimseleri kınamakta ve insanlara hâlini açmayan gerçek fakirlerin araştırılmasının gerektiğine işaret buyurmaktadır.

"Hayırdan ne infak ederseniz, şüphesiz ki Allah onu bilir." (Bakara: 273)

Ve onu bir ahiret sermayesi olarak kulunun amel defterine yazar.

"Mallarını gece gündüz, gizli ve açık infak edenlerin mükâfâtı Rabb'leri katındadır." (Bakara: 274)

Gecenin ve gündüzün her zamanında, gizli veya açık her durumda infaktan hiçbir surette geri durmayan, muhtaçların ihtiyaçlarını karşılayan kimselerin sevapları Allah katında hazırdır. Mükâfatlandırmak istediği için o yaptıkları işlerden dolayı kendilerine sevap ihsan eder.

Bir at nalı veya bir tek kamçı dahi olsa, mutlaka amel defterlerine kaydedilir ve ahirette karşısına çıkar.

Bu Âyet-i kerime infakın en mükemmel suretini göstermektedir. İnfakın her türlü bu ilâhî hükme dahil olduğu gibi, kendi âile efrâdına infakta bulunmak bile bu hükmün içine girer.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Sa'd bin Ebî Vakkas -radiyallahu anh- hastalandığında ziyaretine gitmişlerdi.

Ona buyurdular ki:

"Allah'ın rızâsını dileyerek bir infakta bulunduğun zaman, hanımının ağzına koyduğun bir lokma bile olsa, şüphesiz ki onunla derecen ve yüksekliğin artar." (Buhârî - Müslim)

Yapılan infaklar hiçbir surette kaybolup gitmez, maddî ve manevî mükâfatı elbette görülecektir.

"Onlar için hiçbir korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklar." (Bakara: 274 ve 277)

Onlar dünyada da ahirette de her türlü korkudan emniyette olarak hayatlarını sürdürürler, aslâ üzülmezler.

Zekât Vermekten Kaçınanlar:

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- Hazretlerinden rivayet edildiğine göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Kim ki Allah kendisine mal verir, o da malın zekâtını vermezse, zekât verilmeyen mal kıyamet gününde mat zehirli, iki boynuzlu, gözleri kuru üzüm tanesi gibi bir ejderha olup, sahibinin boynuna dolanır, avurtlarını ağzı ile tutar, sonra ben senin malınım, ben senin hazinenim der." buyurdu ve şu Âyet-i kerime'yi okudu:

"Allah'ın, kereminden kendilerine verdiği şeyde cimrilik edenler, hiçbir zaman onu kendileri için hayırlı sanmasınlar. Bu onların zararınadır. Cimrilik ettikleri şeyler kıyamet gününde boyunlarına dolacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah bütün yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." (Âl-i imrân: 180)

Kulların mülkiyetinde olan her şey gerçekte Allah-u Teâlâ'nındır, müstakilen O'nun mülküdür. Bunlara sahip olanların hakiki mülkleri yoktur, kısa bir müddet için verilmiş birer emanettir. Herkes şu kısa ömür içinde kendisinin olduğunu zannettiği serveti, gün gelecek bırakmak zorunda kalacaktır. Sonra hepsi O'na dönecektir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Altınla gümüşün haklarını vermeyen hiçbir altın ve gümüş sahibi yoktur ki, kıyamet gününde bunlar ateşten levhalar hâline getirilip de cehennem ateşinde kızdırılarak onlarla sahibinin yanları, alnı ve sırtı dağlanmasın."

Bu levhalar soğudukça miktarı elli bin sene olan bir günde, kullar arasında verilecek hüküm bitinceye kadar sahibine azap için tekrar kızdırılarak geri çevrileceklerdir. Nihayet kendisine ya cennet ya da cehenneme doğru (giden yol) gösterilecektir."

– Yâ Resulellah! Ya (zekâtı verilmeyen) develer ne olacak?

- "Hiçbir deve sahibi de yoktur ki, bu hayvanların hakkı su başlarına geldikleri gün sağılıp muhtaçlara vermek iken, onların hakkını vermesin de, kıyamet gününde o develerin altına alabildiğine düz ve geniş bir sahaya yatırılarak develerden bir tek yavru bile hariç kalmamak şartı ile onu ayakları ile ezmesin ve dişleri ile ısırmasınlar.

Deve sürüsünün baş tarafı üzerinden (çiğnenip) geçtikçe, son tarafı onun üzerine îade edilir. Bu iş, miktarı elli bin sene olan bir günde, kullar arasında verilecek hüküm bitinceye kadar devam eder. Nihayet ya cennete yahut cehenneme giden yolu kendisine gösterilir."

- Yâ Resulellah! Sığırlarla koyunlar ne olacak?

- "Hiçbir sığır ve koyun sahibi yoktur ki, onların hakkını vermesin de, kıyamet günü geldiğinde düz ve geniş bir yerde onların altına serilerek, o hayvanlardan hiçbirisi hariç kalmamak ve içlerinde çarpık boynuzlu, boynuzsuz, kırık boynuzlu bulunmamak şartı ile onu boynuzları ile sürmesin, tırnakları ile ezmesinler.

Bu hayvanların önde bulunanları, üzerinden çiğneyip geçtikçe, sondakiler onun üzerine tekrar îade edilirler. Bu, miktarı elli bin sene olan bir günde, ta kullar arasında hüküm bitinceye kadar devam eder. Nihayet ya cennete veya cehenneme giden yolu kendisine gösterilir."

- Yâ Resulellah! Ya atlar ne olacak?

- "Atlar üç kısımdır: Bir kısmı sahibi için bir yük, bir kısmı sahibi için örtü, bir kısmı da sahibi için ecirdir.

Bir kimsenin övünmek, gösteriş ve müslümanlara düşmanlık için bağlayıp beslediği at, sahibine bir yükür.

Bir kimsenin Allah yolunda bağlayıp beslediği ve onun sırtında ve boynunda Allah'ın hakkı olduğunu unutmadığı at, onun için bir örtüdür.

Bir kimsenin Allah yolunda müslümanlar için çayır ve bahçede bağlayıp beslediği at, sahibi için ecirdir.

At bu çayırdan veya bahçeden ne yerse, yediği şeyler sayısınca sahibine sevap yazılır. Ona atın pislikleri ve idrarı sayısınca dahi sevap yazılır.

At, ipini koparır da bir veya bir iki tur atarsa, sahibine onun izleri ve pislikleri miktarınca sevap yazılır. Yahut sahibi onu bir nehir kenarından geçirirken, sulamaya niyeti olmadığı halde o nehirden su içerse, Allah sahibine onun içtiği su yudumları miktarınca sevap yazar."

- Yâ Resulellah! Ya merkepler ne olacak?

- "Merkepler hakkında bana şu bir tek şümüllü âyetten başka bir şey indirilmedi. Her kim zerre miktarı hayır işlerse onun mükâfatını görür, zerre miktarı kötülük işleyen de onun cezâsını görür." (Müslim: 987)

Orada herkes yaptığı büyük ve küçük her türlü iyiliğin ve kötülüğün karşılığını kat kat görecek.

Zerre kadar bile olsa gerek her küçük iyiliğin, gerekse her küçük kötülüğün bir ağırlığı ve değeri vardır. Onun içindir ki; insan küçük büyük demeyip hiçbir iyiliği terketmemeli, küçük ve büyük her kötülükten şiddetle kaçmalıdır.

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Deve (kıyamet) gününde bugünkü şeklinden daha güçlü ve kuvvetli bir halde sahibine gelir. Zekâtı verilmedi ise sahibine musallat olup tabanlarıyla onu çiğner.

Zekât verilmeyen koyun da gayet semiz ve kuvvetli hâli ile gelerek sahibine musallat olup tırnaklarıyla onu çiğner, boynuzlarıyla da süser.

Sakın sizden biriniz, kıyamet gününde omuzuna zekâtını vermediği koyununu yüklenip avaz avaz bağıarak ve:

'Yâ Muhammed!' diye imdat isteyerek bana gelmesin. Ben ona: 'Bugün seni kurtarmak için hiçbir yetkiye sahip değilim, dünyada ben sana hükm-ü ilâhî'yi ulaştırdım.' diye cevap veririm.

Deveyi yüklenerek gelip de: 'Yâ Muhammed' diye feryad etmesin. 'Bugün seni kurtaramam, ben sana hükm-ü ilâhî'yi ulaştırmıştım.' diye cevap veririm."
(Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 690)

Zekâta Dair Hükümler

A) Nisab:

Nisab demek, zekâtın farz olması için dinin tanıdığı mal miktarı demektir. Zekât verilecek malın cinsi değişmekle nisab şekli de değişir.

Allah-u Teâlâ'nın kuluna ihsan ettiği mal, borcundan ve hâcet-i asliyesinden yâni aslî ihtiyaçlarından sonra, zekât verecek nisab miktarına yükselirse, bu gibi kimseler dinde zengin sayılırlar.

Meselâ koyun kırka, sığır otuza, deve beşe ulaşır; gümüş ikiyüz dirhemi, altın yirmi miskali bulursa veya bunların değerinde ticaret malı mevcut olursa, zekât vermek farz olur.

Böyle altını olmaz da, onların tutarı kadar nakit para bulunursa, onların da zekâti verilecektir.

Zekât verebilmek için eldeki malın **Nâmî** yani artmaya müsait olması, **Hakikaten** veya **Hükmen** artıcı olması gerekir. Malın hakikaten artıcı olması, ya ticaret yolu ile veya hayvanlarda olduğu gibi üreme sureti ile olur. Hükmen artıcı olma, ticarete konmayan altın, gümüş ve paradır.

B) Aslî İhtiyaçlar (Hâcet-i Asliye):

Hâcet-i asliye demek, hayatta oldukça insanın muhtaç olduğu şeyler demektir. İnsanın geçimini sağlayan zarurî ihtiyaçlar her şeyden önce gelir. Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Her mal sahibi malında daha çok hak sahibidir." buyurmuşlardır. (Beyhâkî)

Ev-apartman, dükkân-mağaza, bağ-bahçe, han-hamam-otel, ev döşemesi, mobilyalar, altın ve gümüş olmayan kap-kacak gibi eşyalar, ev eşyaları, silahlar, ilim adamının kitapları, her türlü sanat aletleri, binek hayvanları, otomobil, ihtiyaçtan fazla bile olsa yazlık-kışık elbiseler, yatak-yorgan, cariye, kişinin geçindirmek mecburiyetinde olduğu kimselerin bir yıllık masrafları aslî ihtiyaçlardır.

Bu sayılanlardan ayrı ayrı her biri veya hepsi ihtiyaçtan fazla ve kıymetleri de zenginlik derecesinden aşırı bile olsa, meselâ lüzumundan fazla halı, buzdolabı, çamaşır makinesi olsa, bunları bulundurmakta ticaret kasdı yoksa, zekât lâzım gelmez.

Hatta değerlendirildiği takdirde nisaba baliğ olsalar bile, zekât vermeye mecbur değildirler.

Ancak bunlar zengin durumda oldukları için kurban kesmeleri gerekir. Zekât da alamazlar.

Kadınların ziynet için kullandıkları inci, elmas, zümrüt, yakut veya bunlara benzer mücevherlerden ticaret kasdı olmadıkça zekât lâzım gelmez.

Sanat erbabının kullandığı aletlerden, meselâ bir doktorun âlet ve makinalarına da zekât gerekmez. Yalnız bu yollardan elde ettiği sermayenin gereken şartlardan sonra zekâtını vermesi fârzdir.

Fabrika, dükkân, daire, otomobil gibi enval, ticaret malı olmazsa zekâta tabi değildir. Bunların gelirlerinden zekât verilir.

Mühim Bir Husus:

Zekât verilecek malın hem borçtan, hem de sahibinin aslî ihtiyaçlarından artmış olması şarttır.

Aslî ihtiyaçların başında orta halli bir mesken gelmektedir. Aynı zamanda âile fertlerinden bakmakla yükümlü olduğu kimselerin bir yıllık nafakası olması gerekir.

Elinde bulunan altını veya hazır parası nisab miktarına ulaşsa bile, başını sokacak orta halli bir evi ve bir yıllık nafakası olmayan bir kimseye zekât farz değildir.

Bu neye benzer? Suyu bulunan bir yolcu, yolda susuz kalabileceğini hesaba katarak, suyunu kullanmayıp teyemmüm etmektedir. Böyle bir durumda su yok hükmünde olduğu için teyemmüm câizdir. Bunun gibi, bir kimsenin aslî ihtiyaçlarına sarfedilmek üzere nisab miktarının üstünde parası olsa bile yok hükmündedir.

Meselâ bir kimsenin kırk koyunu olunca birini zekât olarak vermesi gerekiyor. Otuz dokuz olunca, arada bir fark olmasına rağmen zekât düşmüyor.

Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah sizin için kolaylık ister, güçlük istemez." buyuruyor. (Bakara: 185)

Allah-u Teâlâ hiç kimseye takatinin dışında bir yük yüklememektedir.

C) Zekât Verilmesi Gereken Mallar:

Altın, Gümüş, Nakit Para:

Nisab miktarındaki altın ve gümüşten, ticaret niyet edilsin veya edilmesin zekât vermek farzdır.

Altının zekât nisabı 20 miskal,

Gümüşün zekât nisabı ise 200 dirhemdir.

Bugünkü ölçüye göre 20 şer'i miskal 80.18 gram, 200 şer'i dirhem ise 561.2 gramdır.

Şu halde borcundan ve aslî ihtiyaçlarından fazla olarak 80.18 gram altını veya 561.2 gram gümüşü, yahut bunlardan birinin karşılığı parası olan bir kimse dinen zengin sayılır ve üzerinden bir sene geçmişse zekât vermekle mükelleftir.

Altın, gümüş ve parada zekât nisbeti kırkta bir yâni yüzde ikibuçuktur.

Her 20 miskal altında yarım miskal (1/40), her 200 dirhem gümüşte 5 dirhem (1/40) zekât verilir.

Altın ve gümüşün antika değerleri göz önüne alınmayıp, tartılarına göre değerlendirilir. İtibar kıymete değil tartıdır.

Ticari muâmelâtta kullanılan ve tedavülde olan banknot paraların kıymeti üzerinden zekât verilir. Çünkü zamanımızda altın ve gümüş paralar tedavülden kalkmıştır.

Ticaret Malları:

Bir malın ticaret eşyası sayılabilmesi için, kâr sağlama gayesi, fiilen satışa arz etme unsurlarının bulunması gerekir.

Bütün ticaret mallarına zekât düşer.

Ticaret malları için ayrıca nisab miktarı belirtilmemiştir. Hangi cinsten olursa olsun bir ticaret malına zekât düşmesi için o malın değeri altın ve gümüşün nisabına göre râyiç para ile kıymetlendirilir ve ona göre zekât verilir.

Alım satım mallarında nisab miktarı 80.18 gram altının veya 561.2 gram gümüşün piyasa değeridir.

Bu değerde olan ticaret mallarının üzerinden bir yıl geçince, sene sonu değerlerinden zekât verilir.

Ticaret malının zekâtı altın ve gümüşten fakirlerin menfaatine hangisi daha uygun ise onun üzerinden hesap edilip verilir. Eldeki nakit paralar da ticaret malına eklenir.

Altın ile gümüşün nisabında, bunların bir cinsten bulunmaları şart değildir.

Binaenaleyh bir kimsenin bir miktar altını ile gümüşü bulunup da hepsinin kıymeti bir nisab miktarına, yâni 200 dirhem gümüşün değerine muadil bulursa (1/40) nisbetinde zekâtları lâzım gelir.

Meselâ bir kimsenin 100 dirhem gümüşü, yüz dirhem gümüş nisbetinde de 10 miskal altını bulursa, bunun için 5 dirhem 1/40 miktarı zekât lâzım gelir.

Bir kimsenin bir miktar altını, bir miktar gümüşü, biraz da ticaret malı bulunur ve hepsinin toplamı altın ve gümüş nisablarına baliğ olursa o surette verilmek lâzımdır.

Altın ve gümüşten başka, cins ve nisabları ayrı ayrı olan mallar birbirine katılmaz. Her cinsin zekâtı kendi nisabına göre verilir. Meselâ 35 koyunu, 25 sığırı, 4 devesi bulunan bir müslüman bu mallarının üzerinden bir yıl geçse dahi zekât vermekle mükellef değildir.

Ticaret mallarının her çeşidi birleştirilerek, meydana gelen nisabtan zekât verilir. (Bakkaliye malları, manifatura mağazasında bulunan mallar, eczanedeki ilâçlar, sebze ve meyva ticareti... gibi.)

Zekâta tâbi malların değerinin yıl içinde zaman zaman artıp eksilmeleri her zaman muhtemeldir. Onun için sene başında ve ortasındaki değer nazar-ı itibara alınmaz. Mühim olan sene sonundaki kıymetleridir.

Meselâ sene başında ve ortasında nisabın altına düşse ve böylece on bir ay devam ettikten sonra on ikinci ayda yine çoğalıp nisab miktarına ulaşırsa, bunun zekâtını vermek icâbeder.

Bunun gibi, sene başındaki nisab miktarı mala, sene sonuna yakın ilâve edilen ziyade mal üzerinden ayrıca bir sene geçmesi düşünülemez. Ana para esastır, buna bağlı olarak diğer mallardan da sene geçmiş sayılır.

Sene tamam olunca o günkü ryice göre her çeşit malın toptan fiyatları yerinde tespit edilerek değerlendirilir, zekât matrahı bulunur. Bu matrah nisaba ulaşırsa yüzde ikibuçuk nisbetinde zekât verilir.

Zekât için kameri yıl (354 gün) esas alınır.

Ticaret için alınıp satılan arsa ve dairelerin zekâtı, bedelleri üzerinden verilir. Zir elde edilen bu mülk ticaret malı gibidir. Ticaret için olmayan ev ve arsaların zekâtı yoktur.

Zektta asıl olan her cins maldan aynen vermektir. Ancak zekât olarak ayrılan malın kıymetini de vermek caizdir.

Meselâ bir kimse altının zekâtı için para veya gümüş verebileceği gibi, zhire veya kumaş da verebilir. Koyunun kendisi verilebileceği gibi, aynı kıymette elbise veya buğday, arpa, pirinç ve un gibi yiyecek, giyecek maddeleri de verilebilir.

Bu hususta fakirler için daha faydalı ve lüzumlu cihet tercih edilmelidir.

Bir kimse zekât vereceği malın cinsinden değil de parasını vermek isterse o malın o günkü alış fiyatından hesap ederek vermelidir.

Zekât vermek için ayırırken veya verirken niyet etmek şarttır. Niyetsiz zekât nafile olmuş olur.

Zekât verilen kimselerin zekât olduğunu bilmesi şart değildir.

Ehli Hayvanların Zekâtı:

Senenin çoğunu ahırda geçiren hayvanlara **Alfe** denir. Altı ay veya altı aydan daha az bir zaman dışında otlayanlar için zekât yoktur. Husus otlaklarda mera parası verilerek yaydırılan hayvanlar da böyledir. Çift sürmek, yük taşımak ve et için beslenenlere de zekât lâzım gelmez.

Bu hayvanlar ticaret malı olarak elde bulundurulursa, ticaret malı zektına girerler. Kıymetleri itibariyle zekâtı verilir. Nisab adedi gözetilmez.

retmek, süt almak ve kuvvetlendirmek maksadıyla beslenip de senenin çoğunu kırlarda otlamak suretiyle geçiren hayvanlara ise **Sime** denir.

İşte bu tarzda beslenen hayvanlar üzerlerinden sene aştığında zekâta tabi olurlar.

a) Koyun ve Keinin Zekât Nisabı:

Koyun ve keide nisab kırktır, kırktan noksan olursa zekât yoktur. Kırk koyun için bir koyun zekât verilir. Kırktan sonra yüz yirmi bir koyuna kadar zekâta tabi değildir. Yüz yirmi bir koyundan iki yüz bir koyuna kadar iki koyun, iki yüz bir koyundan dört yüz

koyuna kadar üç koyun, tam dört yüz koyun için de dört koyun zekât verilir. Sonra her yüz koyunda bir koyun daha verilir. Beş yüzde beş, altı yüzde altı... gibi. Aradaki miktar zekâta tabi değildir. Verilecek koyun bir yaşını doldurmalıdır.

Keçi de koyun gibidir, bunlar bir cins sayılır. Erkek ve dişileri ayırt edilmez. Zekât nisabını tamamlamak için birbirine ilâve edilir. Meselâ otuz koyun ile on keçiden bir koyun zekât verilmesi gerekir.

Bu hayvanlar yalnız koyun veya keçiden ibaret bulunursa, koyun yerine keçi, keçi yerine koyun verilmez.

Bir yaşından aşağı olan kuzulara zekât düşmezse de, içlerinde bir tek bile büyük davar bulunacak olursa, bu küçük kuzular büyükmüş gibi sayılır. Zekât olarak da o büyüğünün verilmesi gerekir.

b) Sığır ve Mandanın Zekât Nisabı:

Sığırda nisab otuzdur, daha azında zekât yoktur. Otuz sığırdan kırk sığıra kadar zekât olarak bir yaşını doldurmuş erkek veya dişi bir buzağı verilir. Kırk sığırdan altmış sığıra kadar iki yaşını doldurmuş erkek veya dişi buzağı verilir. Altmış sığırdan ise birer yaşını doldurmuş iki buzağı verilir. Yetmiş olursa birisi bir yaşını doldurmuş buzağı, diğeri iki yaşını doldurmuş bir dana verilir. Seksende iki yaşını doldurmuş iki dana, doksan olursa bir yaşını doldurmuş üç buzağı verilir. Yüz olursa; ikisi birer yaşını doldurmuş, birisi iki yaşını doldurmuş üç dana verilir.

Sığır ile manda arasında fark yoktur, ikisi de bir cins sayılır. Karışık oldukları takdirde birbirine ilâve edilir.

c) Develerin Zekât Nisabı:

Develerin nisabı beştir. Beş deveden dokuz deveye kadar bir koyun, onda iki, on beşde üç, yirmide dört koyun verilir. Yirmi beşde iki yaşında bir dişi deve yavrusu verilir. Otuz beş deveye kadar bir şey verilmez, otuz altı olunca, kırk beşe kadar üç yaşında bir dişi deve verilir. Kırk altıda dört, altmış birde beş yaşında bir dişi deve verilir. Yetmiş altı olursa üç yaşında iki dişi deve, doksan birden yüz yirmiye kadar dört yaşında iki dişi deve verilir. Bundan sonra yüz kırk dörde kadar dört yaşında iki dişi devenin üzerine her beş devede bir koyun eklenir.

Ekin ve Meyvelerin Zekâtı (Öşür):

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde ekinleri ve meyveleri yaratanın kendisi olduğunu beyan buyuruyor:

"Çardaklı ve çardaksız cennet gibi üzüm bağlarını, tadları ve yemişleri çeşit çeşit hurmaları, ekinleri, zeytin ve narları, birbirine hem benzer hem de benzemez bir halde meydana getiren hep Allah'tır." (En'am: 141)

Onlardan bir kısmı çardaklı olup, yüksek ağaçlar üzerine konulmuştur. Bir kısmı da çardaksız olarak, tarladaki hâliyle bırakılmıştır.

İnsanlar için meyve ve azık veren hurma ağaçlarını, yarattığı gibi; meyve ve tanelerinin rengi, tadı, hacmi ve kokusu farklı olan çeşitli gıda maddeleri veren türlü ekinleri yaratmıştır.

Allah-u Teâlâ bütün bu nimetleri yaratmasındaki ihsan ve iyiliği ortaya koyarak, bu nimetlerden faydalanmada helâl ve mubah oluşun asıl olduğunu belirtmek üzere şöyle buyuruyor:

"Herbiri mahsul verdiği zaman mahsulünden yiyin." (En'am: 141)

Buradaki emir mubahlık ifade eder. Bu tür meyveler yetişip olgunlaştığında herbirinin meyvesinden, hurmasından ve üzümünden yiyin.

Bununla beraber:

"Hasat zamanı devşirildiği ve toplandığı gün de hakkını verin." (En'am: 141)

Bağ, bahçe ve hububat gibi Allah-u Teâlâ'nın verdiği nimetlerden yemek mubah olduğu gibi, toplandığında da fakir fukaranın hakkını unutmamak gerekmektedir.

"İsraf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez." (En'am: 141)

Hepsini tasaddukta bulunup da, bunun sonucunda kendinizi muhtaç bir halde bırakmayınız, çoluk çocuğunuzun geçimini zorlaştırmayınız. Böyle yapmakla bu nimetlerin kadrini bilmemiş olursunuz. Çünkü israf eden kimseler, hakları yok ederler ve hadleri aşarlar.

Öşür:

İnsanın kazandığı malı zekât nisabına ulaşınca zekât farz olduğu gibi, topraktan alınan her türlü mahsulden, ağaçlardan alınan her türlü meyvelerden de "**Öşr-i şer'i**" adı ile zekât vermek farzdır.

Bu hususta diğer bir delil de şu Âyet-i kerime'dir:

"Ey inananlar! Kazandıklarınızın temizlerinden ve rızık olarak yerden size çıkardıklarımızdan (Allah için) sarfedin.

Size verilirse göz yummadan alamayacağınız kötü ve değersiz şeyleri sakın vermeye kalkmayın. Biliniz ki Allah ganidir, övülmeye lâyıktır..." (Bakara: 267)

İhsanda bulunanlara en güzel bir şekilde karşılığını verecektir.

Bugün bu emr-i ilâhî bilinmiyor veya bilinse de verilmesi ihmal ediliyor. Halbuki vermeyenler haram yemiş ve dolayısı ile de günahkâr olmuş olurlar.

Hatta öyle ki eğer bir kimse mahsul zekâtı olan öşürü vermeden ölürse, borçlu olduğu öşür miktarı terikesinden alınır. Diğer malların zekâtı öyle değildir, yani mirasçılar isterlerse verirler. Ölenin vasiyeti varsa o takdirde verilmesi gerekir.

Daha öşür verilmemiş olan hububattan veya ağaç üstündeki meyvelerden yemek doğru değildir. Ancak öşrünü hesap edip ödemek niyetiyle yenilmesi helâl olur.

Öşür zekâtında itibar araziye'dir, mal sahibine değildir. Bu bakımdan akıl ve büluğ şartı aranmaz, deli ve bunağın mahsulüne de farzdır.

Öşürde nisab şartı, aradan bir yıl geçmesi şartı da yoktur. Senede bir kaç mahsul alınsa bile, her defasında zekâtlarının fakir müslümanlara mutlaka verilmesi gerekir.

Azla çoğun farkı yoktur. Zira azdan az, çoktan çok verilir. Şu kadar var ki, çok bile olsa ev bahçesindeki meyve ve sebzeler için öşür verilmez.

Dağlardan ve kimseye âit olmayan dağ ağaçlarından toplanan meyvelerden de öşür verilir.

Toprağa bağlı ağaçlara zekât düşmez, meyvelerine düşer.

Sahibinin elinde olmayan her hangi bir sebeple mahsul yok olursa zekât kalkar.

Öşür Zekâtının Miktarı:

Bu hususta Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Nehirlerle yağmur sularının suladıkları mahsullerde öşür (yani onda bir) alınır. Hayvanla sulanan mahsullerde öşrünün yarısı (yani yirmide bir) alınır." (Müslim: 981 - Ebu Dâvud: 1597)

Hadis-i şerif yağmur ve nehir suları ile sulanan mahsullerden onda bir yani yüzde on öşür verilmesi icabettiğine, hayvanla sulananlarda ise meşakkat ve masraf daha çok olduğu için yirmide bir yani yüzde beş öşür verilmesi icabettiğine delildir.

Muaz bin Cebel -radiyallahu anh- şöyle buyurmuştur:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bana, semâdan inen suyun suladığı mahsulden tam öşür (yani onda bir), âletle çıkarılan suyun suladığı mahsulden yarım öşür (yani yirmide bir) almamı emretti." (Nesâî)

Fakat günümüzde masraflar çok değişmiştir. Suya para verilmekte, sulamak için motora, biçilmesine, dövülmesine masraf yapılmakta, yakıta, ilâca, gübreye, ameleye para verilmekte, bir ürünü elde etmek için kat kat masraf yapılmaktadır. Dolayısıyla bu durumlarda da yirmide bir yani yüzde beş vermek gerekir.

Bu, Ümmet-i Muhammed'e bir kolaylıktır. Veren vermiş, alan da almış olacak. Verene kolaylık, alana nimet olacak.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-in oğlu Abdullah -radiyallahu anh- der ki:

"Babam Ömer, Nebat halkından buğday ve zeytinyağından öşürün yarısını (yani yirmide bir nisbetinde) alırdı. Bu davranışıyla kastı Medine'ye bunlardan çokça gelmesini sağlamaktı. Kintiyye (denen buğday ve arpa dışında kalan nohut, mercimek, bakla nevinden tahıl) dan da öşür (yani onda bir) alıyordu." (Muvatta)

Zekât Düşen Mahsuller:

Buğday, arpa, piriğ, mercimek, nohut, darı, susam, fiy... gibi hububat çeşitleri, baklagiller, kokulu bitkiler, gül, çay, tütün, şeker kamışı, şeker pancarı, bal, pamuk, yonca, karpuz, kavun, zeytin, hurma, salatalık, patlıcan, domates, soğan, sarımsak... vb.

Arazinin Durumu:

Müslümanların ellerinde bulunan araziler hukuki yönden kısımlara ayrılmıştır.

1- Öşür Arazisi: Bunlar, isteyerek müslümanlığı kabul edenlerin ellerindeki topraklarla, harp neticesinde zorla fethedilip ganimet olarak İslâm mücahidlerine taksim edilen ve mülkiyet olarak verilen arazilerdir. Bu arazilerden öşür adı altında zekât alınır.

2- Harac Arazisi: Bunlar sulh yoluyla veya zorla fethedilip, eski gayr-i müslim sahiplerine veya başka gayr-i müslimlere mülk olarak verilen arazilerdir. Bu arazilerden harac adı altında vergi alınır. Bu topraklar öşre tâbi değildir.

Alâ bin Hadramî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

"Resulullah Aleyhisselâm beni Bahreyn'e veya Hecer'e gönderdi. Ben orada iki kardeş arasında müşterek olan bir bağdan vergi almak üzere giderdim. Kardeşin

"biri müslüman ise, onun payına düşenden öşür, müşrikten de harac alırdım."
(İbn-i Mâce)

Demek oluyor ki müslüman olan kimse zekâtla, kâfir ise haracla mükelleftir.

Günümüzdeki müslümanların ellerindeki topraklar için "Öşrî" veya "Haracî" diye bir mesele kalmadığına göre; müslümanların ellerindeki toprakları geçmişteki durumuna göre değil de "Öşür arazisi" olarak kabul etmek gerekir.

Bu memleket İslâm beldesidir ve günümüzde bulunan araziler devlet tarafından halka mülk olarak verilmiştir. Zekât öşrî arazide gerekli olduğu gibi, haracî olan arazinin sahipleri müslüman oldukları zaman veya müslümanlar tarafından satın alındığı zaman artık o arazi haracî değil öşrî statüsüne girip zekâtının verilmesi gerekli olur.

Binaenaleyh zekât verildiği gibi öşür de vermek gerekir. Zekât farz olduğu gibi öşür de farzdır. Her ikisi de fakirin hakkıdır.

Madenlerin Zekâtı:

- Altın, gümüş, bakır, nikel, demir, kurşun gibi ateşte eriyen madenlerden beşte biri zekât olarak çıkarılır ve geriye kalan beşte dördü arazi sahibinin veya sahibi yoksa bulanındır.
- Kireç, alçı, yakut, elmas gibi erimeyen madenlere zekât düşmez. Bunların tamamı sahibinindir, sahibi yoksa bulanındır.
- Su, tuz, zift, petrol... gibi sıvı madenlerden de zekât alınmaz, tamamı arazi sahibine aittir. Ticarete kullanılanların gelirlerinin ticaret eşyası gibi zekâtı verilir.

Definelerin Zekâtı:

- Üzerinde müslümanlara âit bir yazı veya işaret olan defineler yitik hükmüne girerler. Bunları bulanlar fakir iseler kendilerine harcarlar, değilse fakirlere verebilirler.
- Üzerinde müslüman olmayan milletlerin işareti olan defineler beşte bire tâbidir. Beşte dördü arazi sahibine, arazinin sahibi yoksa bulana ait olur.
- Bir kimse kendi mülkünde define bulursa tamamı kendisine ait olur, beşte bir zekâtı yoktur.
- İnci, mercan, balık... gibi denizden çıkarılan şeylere zekât düşmez. Ticaret için kullanılırsa zekâtı verilir.

D) Zekât Kimlere Verilmez?:

Ana-baba, dede ve ninelere, oğul, kız ve torunlara, karı veya kocadan herbiri diğerine, zekât vermekle mükellef bulunanlara, gayr-i müslim fakirlere zekât verilmez.

Zekât verilmesi câiz olmayan kimselere bile bile zekât vermek, verilmemiş hükmündedir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Malının zekâtını zekât düşmeyen kimseye veren, zekât vermemiş gibi olur."
(Tirmizî)

Fâsık olanlara zekât verilemeyeceği gibi, dinde bölücülük yapanlarada zekât verilmez.

Çünkü bir başka Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Fâsığa ikram eden kimse İslâmiyet'in yıkılmasına yardım etmiş olur." (Münâvi)

Zekât fakirin hakkıdır. Bunlar ise fakirin boğazındaki lokmayı alıyorlar, süse lükse harcıyorlar.

Size yol tarif ediyoruz. Binaenaleyh bölücülere veren itimat edin bir daha vermek zorundadır.

E) Zekâtın Ödenmesi:

Bir müslüman sahip olduğu zekât malının miktarını bir yere yazmalı, zekâtın mutlaka hesabını yapmalıdır. Hesabı yapıldıktan sonra da belki boşluk kalmıştır diye fazla vermelidir. Saçıp savurmak da doğru değildir. Birden verirse, yarın veremeyecek hâle gelinebilir.

Zekât verecek olan bir kimse, sene dolmadan evvel zekâtını verebileceği gibi, gelecek bir kaç senenin zekâtını da önceden verebilir.

Senenin dolmasını beklemeden, zekât niyetiyle mübrem ihtiyaçlılara ödemedede bulunmak daha iyidir. Verdikçe kaydedilir, sonunda hesabı yapılır. Fazla çıkarsa gelecek senenin zekâtına sayılır, az ise tamamlanır.

Diyeceksiniz ki Ramazan-ı şerif'te vermek daha çok sevaplıdır. Ramazan-ı şerif'te herkes veriyor. Sen yapacağını Allah için yap, rızâyı gözetle, ötesini bırak. İhtiyaç zamanında ver, yeter ki ver...

F) Zekâta Âit Bazı Meseleler:

Zekât, fakir borçludaki alacağa sayılmaz.

Başka birinden alacağı olan kimse, alacağını aldığı vakit, geçen seneler için zekâtını verir.

Akrabaların fakir çocuklarına verilen bayram bahşışleri bile, niyet ile zekât yerine geçer. Yalnız çocuklar kâr ve zararı ayırt edebilecek yaşta olmalıdırlar.

Bir kimse, hanımının başka kocadan olan fakir çocuklarına zekât verebilir.

Zekât hesap edilirken kadının malı erkeğin malına ilâve edilmez.

Zekât fakirlere helâldir. Zengin zekât alması ise haramdır.

Fâiz alandan da fâiz verenden de zekât alınmaz.

Borcun kul borcu olması gerekir. Yoksa kefâret, adak ve hacc'ın farz oluşu gibi borçlar zengin zekât vermesine mani değildir.

Vergi borçları, borç hükmündedir. Nisabdan düşülür.

Senetlerin veya çeklerin hepsi alacak veya borç hükmündedir.

G) Zekâta Âit Bazı Edepler:

- Zekâtı gönül hoşluğu içinde ayırıp vermelidir.
- Kazancın en helâlinden ve en hayırlısından vermelidir.
- Zekâtı gizli olarak çıkarıp vermek daha faziletlidir. Çünkü bu durum gösterişten uzaktır.
- Zekâtı vermekte acele etmelidir. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın emirleri, acele yerine getirilmesi gereken işlerdendir.
- Fakirliğini gizli tutanları, hastalıklı ve âilesi kalabalık olanları, zâhid ve takvâ sahibi kimseleri bilhassa arayıp bulmak gerekmektedir.

Bir çok Aşevleri'nde fakirlere aş dağıtılmaktadır:

Aş Kimlere Verilir?:

- Zâhid ve takvâ sahibi olanları,
- Fakirliğini gizli tutanları,
- Hastalıklı ve âilesi kalabalık olanları bilhassa arayıp bulmak lâzımdır.

Aş Kimlere Verilmez?:

- Fâiz alana ve verene,
- Süslü lükslü hayat sürene,
- Keyf için evine televizyon alana aş verilmez.
- Fâsiklara da verilmez, zira verilirse fîskının artmasına vesile olur.

H) Devlete Verilen Vergi Zekât Yerine Geçmez:

Vergi kesinlikle zekât yerine geçmez. Çünkü her ikisinin gayeleri, sarf edilecek yerleri, miktarları birbirinden apayrıdır.

Zekâtın devlet eliyle alınması:

"Onların mallarından zekât al." (Tevbe: 103)

Âyet-i kerime'si ile ifade edilmiştir.

Asr-ı saâdet'te zekâtlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e ve onun görevlendirdiği memurlara verilirdi. Ondan sonra halife olan Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-e veya tayin ettiği memurlara, Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- devrinde de yine kendisine veya zekât memurlarına veriliyordu.

Hazret-i Osman -radiyallahu anh-in hilâfeti zamanında da aynı şekilde devam etmişse de, onun şehid edilmesinden sonra müslümanların bir kısmı zekâtını devlete vermekte devam ettiler, diğer bir kısmı da kendileri dağıtmaya başladılar. Bu uygulama o günden bu güne kadar bu şekilde devam edegelmiştir.

Binaenaleyh İslâm devletinde toplanan zekâtlar Beytül mâl'e konulur, devlet üzerine aldığı fakirin hakkını yine fakirlere sarfeder, Tevbe Sûre-i şerif'inin 60. Âyet-i kerime'sinde tespit edilen yerlere harcar. Zekât her şeyden önce bir ibadettir ve dinin gereğidir. Bu ibadet dinin emrettiği şekilde yapılır.

İslâm yaşanmıyorsa bu durumlar nazar-ı dikkate alınmadığı için, verilen vergiler hâliyle zekât yerine geçmez. Günümüzde her hâlükârda malın zekâtını çıkarıp vermek, mal sahiplerine âit bir vecibe durumuna gelmiştir.

I) Fıtır Sadakası (Fitre) ve Kurban:

Aslî ihtiyaçlardan başka en az nisab miktarı bir mala sahip olan her müslümanın vermesi vâcip olan ve yiyeceklerle takdir edilen bir sadakadır.

Fıtır sadakasının vâcipliği Ramazan Bayramı sabahı, sabah vaktinin girmesi ile başlar. Ancak bayramdan önce vermek câizdir. Böylece yoksullar bununla, bayram namazından çıkmadan önce ihtiyaçlarını karşılamış olurlar. Bayramdan sonraya bırakılması ile bu sadaka düşmez, kaza edilmesi gerekir.

Nisabdan murad, 200 dirhem (561.2 gram) gümüş veya 20 miskal (80.18 gram) altın veyahut bunların kıymetlerine muâdil bir maldır.

Bunda nisabın büyüücü, artıcı olması ve üzerinden bir yıl geçmesi şart değildir.

Her zekât veren mükellefe fıtır sadakası vermek vâcip olduğu gibi, zekâtta nisaba girmeyen bazı mallara sahip olan kimselere de fıtır sadakası vâcip olur.

Meselâ bir kimsenin aslî ihtiyaçları dışında nisab miktarı değerinde fazla eşyası, ihtiyaç dışı ev ve arazisi olursa, bunların üzerinden bir yıl geçmese bile zengin sayılır. Fıtır sadakası vermesi gerekir. Çünkü bu sadakada nisab için ticaret niyeti aranmaz.

Fitre, verileceği yerler bakımından her durumda zekâtın benzeridir. Bir kimse eşine, anne-babasına, çocuk ve torunlarına fitresini veremez.

Kurbanın nisabı da fıtır sadakasının nisabı gibidir. Bu gibi kimselerin kurban kesmeleri vâciptir.

Bir kimsenin kurban kesmesi için bütün vakitlerinde zengin olması şart değildir. Kurban Bayramı günlerinin başında veya sonunda zengin bulunması kurbanın vücubu için yeterlidir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (32)

**ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS
KULLARI (9)**

Yarattığı Her Şey, O'nu Tespih Eder:

Halbuki bütün yarattıkları O'nu biliyor, tanıyor ve Yaratan'ını tespih ediyor.

"Yedi gök ve yer, bir de bunların içinde bulunanlar Allah'ı tespih ve tenzih ederler. Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile tespih etmesin. Fakat siz onların tespihlerini anlamazsınız. O halim olandır, çok bağışlayandır." (İsrâ: 44)

Bu Âyet-i kerime'den de anlaşılıyor ki yerde olsun, gökte olsun, Arşurahman'da olsun, yarattığı her şey O'nu tespih ediyor.

Varlıklar, akıl sahibi olanlar ve akıldan mahrum olanlar olmak üzere ikiye ayrılır. Akıl taşıyan varlıklar söz ve dil ile, akıldan mahrum bulunan şeyler de rivayete nazaran yalnız hâl lisaniyla Hakk Teâlâ Hazretleri'nin vahdâniyet ve samedâniyetini, her türlü kusur ve noksandan münezzehe oluşunu ikrar ve itiraf etmektedir.

Zira yoktan meydana gelen bir âlemin mâhir bir sanatkâra ve büyük bir yaratıcıya, vahdâniyet ve samedâniyet gibi kemâl sıfatlarını kendinde toplamış ibâdet ve tâzime lâyük bir zâta her cihetten ihtiyacı kati delillerle sâbit ve apaşikârdır.

"Yerde ve gökte eğer Allah'tan başka ilâh bulunmuş olsaydı, ikisi de bozulup giderdi." (Enbiyâ: 22)

Yani Allah-u Teâlâ **"Ehad"** olduğunu birçok Âyet-i kerime'si ile bize bildiriyor ve duyuruyor.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Göklerde ve yerde olanların hepsi; mülkün sahibi, mukaddes, aziz, hakim olan Allah'ı tespih ederler." (Cum'a: 1)

Bütün varlıklar O'nu bilip tespih ederken nankör insan O'nu bilemedi, bulamadı ve bir de apaçık hasım kesildi.

Halbuki sen Allah ile kâimsin ve fakat hâlâ bunun böyle olduğunu idrak edemiyorsun. Ne zaman idrak edeceksin? Kuvvet ve kudret sahibi varlığını senden çekince mi anlayacaksın?

Her zerrede ulûhiyet sıraları mevcuttur. O herşeyi çepeçevre kuşatmıştır. Herşey herşeyi kuşatmıştır, O ise herşeyi kuşatmıştır.

"Allah her şeyi çepeçevre kuşatandır." (Nisâ: 126)

Allah-u Teâlâ her şeyi çepeçevre kuşattığından dolayı nereye baksan yalnız O'nu göreceksin.

HAZRET-İ MUHAMMED **Aleyhisselâm**

-Hicretin Sekizinci Yılı-

Mekke'nin Fethi (3)

Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 32-33

Medine'den Hareket:

Resulullah Aleyhisselâm Hicret'in sekizinci yılı Ramazan'ın onuncu günü, yerine Külsum bin Husayn -radiyallahu anh-i vekil bırakarak on bin kişilik muhteşem bir kuvvetle ikindiden sonra Medine'den çıktı. Allah-u Teâlâ'nın yardımına güvenerek müslümanlara Mekke-i mükerreme yolunu açtı. Muhâcirler'in ve Ensâr'ın tamamı Resulullah Aleyhisselâm'la beraber bu sefere katılmış, içlerinden hiçbiri seferden geri kalmamıştı.

Zübeyr bin Avvam -radiyallahu anh-i iki yüz kişilik bir süvari birliğinin başında öncü olarak ileri gönderdi. O gün kendisi de Ashâb-ı kiram'ı da oruçluydu. Yolda Resulullah Aleyhisselâm iftar etti, ordusuna da oruçlarını bozdurdu.

Mücâhidlerden bazılarının oruçlarını tutmaya devam ettikleri kendisine haber verilince: **"Onlar emre karşı gelenlerdir."** buyurdu.

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz de beraberinde idi.

İki yıl önce Hudeybiye senesi Mekke önüne varan İslâm ordusunun sayısı ancak bin beş yüz civarında iken, iki yıl sonra bu sayı on bini bulmuştu. Medine şimdiye kadar bu kadar muazzam bir ordu hazırlamamıştı.

Müslümanlar Allah-u Teâlâ'nın izniyle Beytullah'ı putlardan temizlemeye, şirkin kökünü kazımaya gidiyorlardı. Artık vakit saat gelmişti, Fetih ordusu yola çıkmıştı.

Muhâcirler'in bayraktarları;

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-, Zübeyr bin Avvam -radiyallahu anh- ve Sa'd bin Ebî Vakkas -radiyallahu anh- idi.

Ensâr'ın on iki kabilesinin bayraktarları ayrı ayrı idi. Ayrıca Müzeyne, Cüheyne, Süleym... gibi civarda yaşayan kabilelerin bayraktar ve sancaktarları da vardı.

Son Muhâcir:

Mekke yolunda Resulullah Aleyhisselâm amcası Abbas -radiyallahu anh-a rastladı. Abbâs -radiyallahu anh- evvelce müslüman olmuş, fakat dinini Kureyş'ten gizlediği için şimdiye kadar Mekke'de kalabilmişti.

Medine'ye hicret etmek üzere âilesi ile birlikte Mekke'den çıktı, Zülhuleyfe'de Resulullah Aleyhisselâm'ın ordusuna katıldı. Resulullah Aleyhisselâm amcasına:

"Peygamberlerin sonuncusu ben oldum, muhâcirlerin sonuncusu da sen oldun!" buyurdu.

Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'ın yanından hiç ayrılmadı, her yerde yanında bulundu.

Ebu Süfyan Bin Hâris'in Müslüman Oluşu:

Ebu Süfyan bin Hâris, Resulullah Aleyhisselâm'ın amcası Hâris'in oğlu ve süt kardeşi, dostu ve arkadaşı idi. Peygamberlik geldikten sonra düşman kesildi. Hiçbir düşmanın yapamayacağı düşmanlığı yapar, Resulullah Aleyhisselâm'ı ve müslümanları tahkir etmekten, şiirleriyle hicvetmekten geri durmazdı. Kureyş müşriklerinin Resulullah Aleyhisselâm'la yaptıkları çarpışmaların hiçbirinden geri kalmadı. Kanı helâl kılınan, öldürülmesi gerekli olanlar arasında onun da adı geçiyordu.

Karısı ve oğlu bir gün kendisine:

"Araplar'ın ve Arap olmayanların Muhammed'e tâbi olduğunu görüyorsun da, hâlâ ne diye ona düşmanlıkta direnip duruyorsun? Halbuki ona yardımcı olmak herkesten çok sana düşerdi." dediler.

Resulullah Aleyhisselâm'ın halası Âtike'nin oğlu ve hanımı Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ-nın kardeşi olan Abdullah bin Ebî Ümeyye de azılı İslâm düşmanlarındandı. Bu düşmanlığını Mekke'nin fethine kadar devam ettirmişti.

Nihayet geç de olsa her ikisi de Resulullah Aleyhisselâm'la görüşmek üzere Mekke'den yola ıktılar.

Bu sırada Resulullah Aleyhisselâm da ordusuyla beraber Mekke'ye doğru ilerliyordu. Mola verildiği bir sırada görüşmek istedilerse de yüzünü başka tarafa çevirdi. Resulullah Aleyhisselâm yüz çevirince bütün müslümanlar da yüz çevirdiler.

Daha sonra mm Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'in ricâsı zerine Resulullah Aleyhisselâm tarafından kabul edilerek müslüman oldular.

Ebu Süfyân bin Hâris, İslâm'la merref olduktan sonra bir ŗiirinde ŗyle söyledi:

"Hayatına yemin olsun ki ben; Lât putunun süvarileri, Muhammed'in süvarilerini yensin diye sancak taıdığım gün, gecenin başında yolcu olup yolunu ŗaıran ve gecesi kapkaranlık olan bir kimse gibi idim.

ŗimdiki zamanım ise, yolum gösterilip kurtuluŗa ve hidayete ermiŗ bulunduğum zamandır."

Merruz-zahrân Karargâhı:

Yollar tamamiyle tutulmuŗ olduğu için, Resulullah Aleyhisselâm'ın hareketinden Kureyŗ'ın hiç haberi yoktu. İslâm ordusu on altı kilometre mesafede "Merruz-zahrân" denilen vâdiye yatsı vakti gelerek karargâhını kurdu. Resulullah Aleyhisselâm'ın emriyle burada onbin ateŗ yakıldı. Her birlik ateŗini kendi çadırları önünde yakarak, müslüman kuvvetlerini büyük bir ateŗ donanmasıyla Kureyŗ'e gösteriyordu. Resulullah Aleyhisselâm ordunun adedini çok gösterip Kureyŗ'i sulha mecbur ederek, Mekke-i mükerreme'ye kan dökmeden girmek emelinde idi.

Etrafa nöbetçiler dikildi. Hazret-i mer -radiyallahu anh- de bu nöbetçiler üzerine kumandan tayin edildi.

Ebu Süfyân Bin Harb İslâm Karargâhında:

Resulullah Aleyhisselâm'ın ordusunun yaklaŗmakta olduğunu anlayan Mekkeliler neye uğradıklarını anlayamadılar. Hemen Ebu Süfyân'ın baŗına toplandılar. Durumu anlamak isteyen Ebu Süfyân, yanına aldığı  dört arkadaŗıyla Mekke'den çıktı ve büyük ateŗi gördü. Fakat yolda müslümanlar tarafından esir edilerek, Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna götürüldü.

Hazret-i mer -radiyallahu anh- Ebu Süfyân'ın öldürülmesini, Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- ise affını istiyordu. Halbuki Ebu Süfyân, Ebu Cehil'den sonra İslâm dŗmanlarının baŗına gemiŗ, müslümanlara karŗı en büyük fenâlıkları yapmıŗ bir mŗrik idi. Araplar'ı

müslümanlara karşı ayaklandıran, Resulullah Aleyhisselâm'ın hayatına suikastler düzenleyen Ebu Süfyan'dı. Yaptığı bütün bu cinayetler karşısında şüphesiz ki cezası idamdı. Ancak Resulullah Aleyhisselâm Ebu Süfyan'ı da affetti. Bunun üzerine Ebu Süfyan şehâdet getirip müslüman oldu.

Hazret-i Abbas -radiyallahu anh-:

"Yâ Resulellah! Ebu Süfyan üstün tanınmayı, övünmeyi seven bir insandır. Ona iftihar edebileceği bir lütufta bulursanız!" dedi.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Her kim Ebu Süfyan'ın evine girerse emniyettedir. Her kim evine kapanır, ordumuza karşı koymazsa emniyettedir. Her kim Harem-i şerif'e girerse emniyettedir.

Ebu Süfyan bunu ilân etsin!" buyurdu.

Bu beyan, Ebu Süfyan'ı evine çekmek, sonra da sokağa çıkma yasağı ilân etmektir. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm aslâ kan dökülmesini istemiyordu.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (76)

Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

Ramazan-ı Şerif ve Kadir Gecesi İle İlgili Bazı Mühim Beyanları:

"Allah'ım iyiler zümresine ilhak etsin. Âkıbetimizi hayırlı etsin. Ramazan-ı şerif'iniz mübarek olsun. Ben öyle derim:

'Allah'ım hiçbir ibadetim, iyiliğim yok ama Ramazan var.'

Ramazan-ı şerif çok kıymetli bir aydır. Her şeyden evvel, Ramazanı ihya edebilmeyi Hazret-i Allah'tan dilemek; 'Allah'ım! Bu kıymetli ayda rızâna uygun hareketler yapabilmeyi ihsan et!' diye niyaz etmek lâzımdır.

Çünkü başta derim:

'Allah'ım! Ulvî, kudsî, aziz misafirin Ramazan'ı, gönlüme ilâç, başıma tâç yap. Bize şefaât etmesi için delil et. Rızâna mucib iş ve harekette bulunayım. Çünkü sevmişsin, seçmişsin ve bu ayı bize göndermişsin; onu hoşnut edecek hâl ve hareketi de bizden husule getir. Lütuf ve rızânla cennetine girmemizi nasip et!'"

•

"Ramazan-ı şerif'in ulviyetini bilsek gelmesine üzölmeyiz, gitmesine sevinmeyiz, bütün senenin Ramazan olmasını isteriz."

•

"Ramazan-ı şerif gelip geçer, evden bir yere ayrılmayız. Kimse bizi iftara davet etmez. Davet etmekle bizi rahatsız edeceğini bilir."

•

"Efendim bugün öğleden sonra ders yapacağız, Ramazan-ı şerif'i yolcu edelim diyoruz." diyen bir kardeşimize şöyle buyurdular:

"Biz aslında kendimiz yolcuyuz da bilmiyoruz, Ramazan-ı şerif'i yolcu etmeye çalışıyoruz. Onun için gayr-i ihtiyari güldük. Çünkü o dönecek, biz ise o dönünceye kadar belki de gitmiş olacağız."

•

"Ramazan-ı şerif bizim için gıda ayı oluyor. Çünkü mukayyed iki yemeğimiz var. Bizim asıl orucumuz Ramazan-ı şerif'ten sonra başlıyor. Yemek yemek bize külfet gibi gelir. Onun için nefis dahi Ramazan-ı şerif'in gelmesini ister yani. Çünkü Ramazan-ı şerif'ten sonra onu bulamayacak ki.

Allah'ımız onun zevkini, onun misafirliğini duyursun bize."

•

"Bakıyorum Bayram-ı şerif'te hiçbir şey yedirmek istemiyorlar. Düşündüm: 'Ramazan-ı şerif gitti, artık kurtuldum.' düşüncesiyle nefis sevinmesin, teessür devam etsin diye yaptıklarını anladım."

•

"Kadir gecesini senede arayan aldanmaz. Çünkü İlâhi tecelliyatın ne zaman olacağı belli değildir. Kadir gecesı gelir amma tecelliyatın ne zaman olacağı belli olmaz. Tecelliyat demek O'nun sana vermesi demek. Yeter ki sen yolunda bulun. O nasıl murad ederse odur. Diğer mübarek gecelerin günü belli olduğu halde Kadir gecesini Hazret-i Allah senenin bütün günlerinde gizlemiştir. Tâ ki; bu kadar kıymetli bir gecenin ulviyetinden mahrum olmamak için, müslümanlar her geceyi ganimet bilip ibâdetle ihyâ etmeye çalışsınlar..."

Fakir der ki; zahirî ehli bu geceyi bir gecede arar. Tarikat ehli bir ayda, Hakikat ehli ise senede arar. Hakikat ehlinin işi zaten Hakk iledir. Lütf-u ilâhî ne zaman tecelli ederse Kadir gecesini o olmuş olur. Bunu bilmediği için senede arar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, "Şu gecede arayalım mı?" diye soranlara "O gecede de arayın." buyurmuş, bu suretle gecelerin ihyâ edilmesini teşvik etmiştir.

İbn-i Mes'ud -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Kim bütün seneyi ihyâ ederse Kadir gecesini'ne de erer." buyurmuşlardır. (Müslim: 762)

Biz hayatta Kadir gecesini aradığımızı bilmeyiz. Çünkü arasak da, bulsak da; mutâdımızdan fazlasını yapmayız ki... Her zamanki mutâdımız ne ise onu yaparız.

Bir müslüman mutâd olarak her gece, bilhassa Ramazan gecelerinde Tesbih namazı kılmaya gayret etmeli. Geceleri uyandıdığı zaman az veya çok teheccüd namazı kılmalı. Okuyabildiği kadar Kur'an-ı kerim okumalı. Az veya çok Salât-ü selâm getirmeli. Amma az, amma çok zikrullahla meşgul olmalı. Kişi bunları âdet hâline getirdiği zaman, şu veya bu gece diye bir gece aramasına lüzum kalmıyor. Allah için hareket ettiğinden, tâkati nispetinde kulluğunu göstermeye çalışıyor.

Sen O'nun rızâ kapısında dur, rızâsı için çalış. O murad ederse umulmayan bir gecede sana lütfu ile tecelli eder, lütf kapısını aralar, o geceye tesâdüf ettirir. Senin vazifen O'nun kapısını gözlemek.

Hülasâ; Hazret-i Allah ne zaman tecelli ederse Kadir gecesini odur."

•

"Bayramlar öyle bir sürûr, öyle bir sevinçtir ki, biz o bayramların kıymetini idrak edemiyoruz.

Çocuğun bayramı ayrı, annenin bayramı ayrı, babanın bayramı ayrı ayrıdır.

Çocuğun bayramı; giyecek, koşacak, tabanca atacak, para toplayacak, şeker alacak...

Hanımın bayramı; giyinecek, akrabasına gidecek, akrabası gelecek, sevinecek...

Babanın bayramı; çoluk çocuğunu giydirecek, yedirecek, gezdirecek, dost ve akrabaları ile görüşecek... Herkesin anlayışı ayrı ayrıdır.

Bir de mânen tekâmül etmişlerin bayramı vardır. Bu mevzuyu açmıyoruz, derindir. Şu kadar var ki; o gün bir sevinç günü olmasına rağmen, çok kıymetli Ramazan-ı şerif'in bitmesi, ona büyük üzüntü vermiştir.

Bayram gelmiştir, fakat af olup olmadığını bilmediği için sevinemez.

Bayramda çok incelikler vardır. İnsanın dostu ile, ahabası ile görüşmesi, kaynaşması, sevişmesi, herkesin hatırını hoş tutması lâzımdır. O güne icabeden ne ki varsa yerine getirilmelidir."

EVLIYÂ-İ KİRAM ***-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN*** ***"HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ*** ***BEYAN ve İFŞAATLARI (199)***

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- (3)

Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

"Bâbu fî Beyânü'l-Müferridîn" (3)

Karanlıklardan aydınlığa çıkarak, geceleri gündüz yaparak emrettiğim şeyi üstün tutmakla; benim kendilerine hakkında tasdik etmeleri gerektiğini haber verdiğim şeylere karşı rağbet içinde olacaklardır. Benim katımdaki bir şey sayesinde yalnız ona rağbet ederek, karanlıklarından çıkıp kurtulmalarını engelleyen şeyleri terk edip bırakacaklardır. Nitekim sizin hevâlarınızın ve şehvetlerinizin terkinde, sizin için dünyaya ve ona hükmedenlere arz edilenden daha fazlası vardır. Siz, daha fazlasını istediğinizde tamanız size elinizde olan şeyi de bıraktırır. Sizden birinize: *"Elindeki bu dirhemi bırak; seneler boyu devam edecek dinarı tut!"* denilse, bununla anılmaya değer hale gelebilmesi için iştiyakı çoğalıp, artık "sâdik"lığı üzerine almış olur ve denilir ki: "Dirhemi terk etmeyi elden bıraktıysan, dinarın yerini de [185b] içindeki itminân almış demektir. Bu nedenle bana karşı iştiyakın arttı, ben de sana bunu yerleştirdim. Bu dünya arzusu, dirhem arzusundan daha ağır basar. Ben işte onun sayesinde sana dirhem arzusunu öğrettim. Sizin dünyada çektiğiniz her mihnet, işte ancak size yapılan bu muamele nedeniyle. Şehvetlerinizi bırakın ki, farklı kullar adına Arş'tan kalabalığa ulaşan bu şehvetlerden arta kalanlar da sizlere mahrem kılınmıştır. Allah'ın amelleriyle yarın Allah'a karşı üzerinize düşenleri yerine getirin, zira kullarının O'nunla O'na bu sığınışları bu rü'yet üzere gerçekleşir."

Nitekim onlar, kendilerine resm olunan taatle O'nun civarından O'na duâ ettikleri an ona icâbet eder.

Allah-u Teâlâ buyurur ki:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona tâbi olun." (En'am: 153)

"İşte Rabb'inin dosdoğru yolu budur." (Hicr: 41)

O'nun takvâsı ile işlerinizi yola koyun, gerisingeri dönmekten korkun ve ateşten sakının. İtaati ve sevap arzularını öğrenin, tâ ki onu üzerinize alıp öğrenmekle kalplerinizi ilâhi huzurda tutmuş olasınız. O'na doğru koşasınız; masiyetten ve azâbın korkusundan kurtulup, kalplerinizi uyandırmak suretiyle O'nun huzuruna bağlayasınız ve O'ndan yana itibara kavuşasınız. Kalplerinizi ve nefislerinizi (benimle) meşgul edip ukbâlarınızdan dahi geçin; mağfiretin yegâne sahibi, sonsuz lütuf ve kerem kaynağı, kötülüklerden arıtan, iyilikleri kabul eden ve fenâlıkları affeden, vad ettiğinden tafsîl dahi edilemeyecek kadar ziyadesini bırakan, günahların bağışlayıcısı olan en yüce Hükümdar'a gelin!..

Onlardan biri, kat'î olarak en öne geçer ve etrafındakilerin üzerine O'nun öncüsü olur. O, yalnız O'nun işine iltifat eder ve ilahi adâleti ifşâ eder. Bir kul O'nun itaatine yanaşmayıp, ilahi tevfiğ ve doğrultma sayesinde onun üzerindeki ilahi minneti kendisine alıp, evvelki masiyetine son vermediğinde, O bu nedenle onu helâk eder ve ilahi azâba müstehak eder. Kendi amellerine gark olup, onun hidayetinde erenlerin amelleriyle ölçtüğü vakit, dünya ve âhiret nimetlerinden yana, O'nun üzerindeki nimetleri ile baş başa kalır; kendisiyle hiçbir alakası kalmaz. Artık hangi şey O'na verilen üstünlüğe ve ilahi rahmete yetiştirilir?..

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den bizim açıklamak istediğimiz şeye karşılık gelen haberler gelmiştir. Ebû'l-Fazl bin Muhammed el-Vâsıtî'nin Hişâm bin Hâlid ed-Dimeşkî'den, onun Abdullah bin Sâlih el-Musarrah'tan, onun Ebû Sinân el-Belhî'den, onun Abdullah bin Sâlih el-Mısrî'den, onun Süleyman bin Hazm'den, onun Muhammed ibnû'l-Münkedir'den, onun Câbir bin Abdullah -radiyallahu anhümâ-dan, onun ise Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den tahriç ettiği bir Hadis'te şöyle buyurulmuştur:

"Dostum Cibrîl yanımdan keskin bir sûrette çıkıp bana şöyle dedi:

'Yâ Muhammed! Seni Hakk ile gönderene yemin ederim ki; Allah kullarından bir kulunu [186^a] genişliği beş yüz sene, uzunluğu otuz zirâda üçyüz zirâ, bahr-ı muhitle her nahiyesi kırk bin fersah bir dağın başına oturtur ve onun için Allah, keskin bir mevkide insan parmaklarının genişliğinde keskin bir göz çıkartır. Onu dağın eteğinde arındırır. Çıkan her ağacı gece boyun eğdirip ona karşı eğiltir ve ona ondan yedirir. Sonra kendisine namaz kıldırır. Sonra Rabb'i, katındaki ecel vakti gelince onu [cesed] kabzasından secde eder halde nazikçe çekip çıkartır. Yeryüzü [halkı] ona bir şey yapamaz, hiçbir şey onun yolunu bozamaz. Tâ ki onu secde eder halde gönderinceye kadar. Biz, indiğimiz vakit onun tatlı suyunu içer; çıktığımız vakit susuz kalırız. Nihayetinde o, kıyamet günü gönderilerek Allah-u Teâlâ'nın huzurunda durur.

Rabb'i ona şöyle der:

– Ey kulum, rahmetimle cennete gir!..

O ise:

– Hayır, ben amelimle gireceğim! der.

Yine buyurur:

– Ey kulum, rahmetimle cennete gir!..

O yine:

– Hayır, ben amelimle gireceğim! der.

Tekrar buyurur:

– Ey kulum, rahmetimle cennete gir!..

Fakat o yine:

– Hayır, ben amelimle gireceğim yâ Rabb'i! der.

Bunun üzerine meleklere şöyle buyurur:

Benim onun üzerindeki nimetimle, kendi yaptığı amelini denk tutun! Zira [onda] beş yüz yıllık ibadeti ihata edecek göz nimeti vardır. Ben ona verdiğim üstün nimetlerimi [onun] cesedinden gizleyip korudum!..

Ona ise bu defa şöyle der:

– Ey kulum, o halde ateşe gir!..

O da şöyle nidâ eder:

– Rabb'im, rahmetinle beni cennetine koy!..

Ancak bu kez onu reddedip şöyle buyurur:

– Benim huzurum ondan daha yüksek ve daha yücedir!

Sonra ona hitâben buyurur ki:

– Ey kulum! Seni kim yarattı? Kendine âit hiçbir şeyin var mı?..

– Sen, yâ Rabb'i! der.

Yine buyurur ki:

– Bu benim aslî rahmetimden, senden çok daha önce gerçekleşmemiş miydi?..

Şöyle der:

– Elbette! Sırf Senin rahmetinle gerçekleşmişti...

Sonra şöyle buyurur:

– Sana beş yüz yıllık ibadete denk olan gücü kim verdi?..

Yine:

– Sen yâ Rabb'i! der.

Yine şöyle buyurur:

– Seni engin denizlerin ortasına koyan, tuzlu keskin sudan seni kurtaran, her karanlık gecenin ürpertisinden seni sıyırıp çıkararak kimdi? Senede bir kere çıkıp benden istemiştin; ben de senin [ruhunu] secde eder halde kabz etmişim. Sana bunu yapan kimdi?..

– Sen yâ Rabb'i!.. diye cevap verir.

Bunun üzerine buyurur ki:

"İşte bu benim bir rahmetimdir. Rahmetimle seni cennete dahil eyledim. Ey kulum, gir cennete!..

Ey kulum, sen ne güzel bir kulsun!.."

Hiç şüphesiz eşya da aynı şekilde Allah'ın bir rahmetinden ibarettir.

(Devam edecek)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (132)

DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- (12)

Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 38-39

Âlemlere Şâmil:

Davud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtemü'l-velâye'nin ilâhî isimler hususunda herhangi bir istimdâda muhtaç olmadığını, onun mânevî kemâlâtını tümüyle Allah'tan aldığını beyan buyurmaktadır:

"İlâhî vergilerin kendisine tertip edildiği ilâhî isimler, nebilerin ve velilerin Âdem'inin evlâtlarından bir oğul olan Şit Aleyhisselâm'a tahsis edilmiştir. Ancak, Hâtemü'l-velâye bundan müstesnâdır; zira o, kemâlâttan yana zuhur eden şeylerin tümünü Allah'tan alır." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Meânî Fusûsu'l-Hikem", Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 34a vr.)

Allah-u Teâlâ bu zevât-ı kirama neler duyurmuş, neler bildirmiş! Onları çok büyük sırlara vâkif ettirmiş, olmuş ve olacıklara mazhar etmiş.

Kemâlâttan yana zuhur eden şeylerin tümünü Allah-u Teâlâ'dan almasının mânâsı; ona O karışır, ona başka kimse karışamaz. Ona Allah-u Teâlâ veriyor, başkasına muhtaç değil.

Nitekim Mahmud Şebüsterî -kuddise sirruh- Hazretleri şöyle buyurmaktadır:

"Veliliğin tam zuhuru 'Velilerin sonuncusu' ile olacak. İki âlem de onunla tamamlanacak, onunla kemâl bulacak. Bütün velilerin varlıkları, son velinin âzâsına benzer. O küll'dür, öbürleri cüz. Onun 'Peygamberlerin sonuncusu'yla tam bir münâsebeti vardır. Bu yüzden umumî rahmet de onunla zuhur eder. İki âlem de ona uyar, Âdemoğulları içinde Allah'ın halifesi odur." (Gülşen-i Râz, s. 32)

O da bir **"Sirâc-ı münir"**dir; dünyaya değil, âlemlere şâmdir. Maskede hüküm yok, hüküm Hazret-i Allah'ındır.

Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sirruh- Hazretleri;

"Zira gözle görülen âlemlerin etrafını kuşatan; Hâtemü'n-nübüvve olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ve Hâtemü'l-velâye'dir." buyuruyor.

Bunun sebebini arzedeğim:

Mâlum-u fâzilâneleriniz olduğu üzere Resulullah Aleyhisselâm Sebeb-i mevcûdat'tır, Allah-u Teâlâ onu yarattı, onun nurundan âlemleri donattı.

Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ini:

"Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik." (Enbiyâ: 107)

Âyet-i kerime'sine muhatap yapmış, **"Rahmeten lil-âlemîn"** kılmış, onu âlemlere rahmet olarak göndermiştir. Onun nuru âlemleri ihâta etmiştir. O **"Rahmeten lil-âlemîn"**dir.

Hâtem-i veli'ye de **"Rahmeten lil-âlemîn"**in velâyetinin intikal etmesi hasebiyle, ona ne ki verdiyse ona da vermiştir. **"İki bedende bir ruh"**un öz mânâsı budur. Ezelden iki kandil halkettiği için o da **"Rahmeten lil-âlemîn"** olmuş oluyor. Fakat o görülüyor. **"Rahmeten lil-âlemîn"**in yaydığı rahmeti, vekili olduğu için o da yayıyor, yani Allah-u Teâlâ yaydırıyor.

İrşad nurlarının dünyaya değil, bütün âlemlere yayılmasının sebebi; O **"Rahmeten lil-âlemîn"**, bu da **"Rahmeten lil-âlemîn"**in vekili. Bunun içindir ki Resulullah Aleyhisselâm'a verilen ismin aynısı ona da verilir. Çünkü onun vekilidir, onun hâtemidir. Allah-u Teâlâ'nın Hâtem-i nebi'ye verdiği aynısı ona intikal ettiği için aynı ismi o da taşıyor. Niçin? Hâtem olduğu için. Niçin? Hâtem'i peygamberlerden evvel yaratıldığı için.

Allah-u Teâlâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i **"Nur saçan kandil"** mânâsına gelen **"Sirâc-ı münir"** yaptığı gibi, Hâtem-i veli'de de tecelli etmiş, ona da

Resulullah Aleyhisselâm'a verdiği nuru vermiş, verdiği için bütün âlemleri o nur ihata etmiştir.

Bu noktada size mühim bir sır açacağız:

Bu iki hatem gözle görülen bütün âlemleri kuşatmıştır. Bu sizin idrakinizin haricindedir. Sizin anlayabilmeniz için şu kadar arzedelim: Allah-u Teâlâ kimde nasıl tecelli ederse bütün âlemleri kuşatmak onun için çok kolaydır.

Kuşatan O oluyor, o mahlûkta tecelli ediyor. Meselâ ay geceleri, güneş gündüzleri bütün dünyaya ışık veriyor, amma O'nun emri ile O'nun izni ile veriyor. Bütün âlemleri kuşatmak ise elbette daha büyük bir şeydir. Amma o da O'nun izni ile O'nun emri ile oluyor. Öyle dilemiş öyle olmuş. Nur O'nun nuru olursa, bütün âlemleri kuşatır.

Bu ihata mevzusuna aklınızı yormayın. Mahlûk olan güneşe aklınız ermiyor da Allah-u Teâlâ'nın nuruna hiç erer mi? Güneş olmasa idi bilinmezdi. Amma güneşi yaratmış, güneşe o istidatı vermiş, güneş görülüyor. Halbuki O'nun nuru ile veriyor, amma güneşle veriyor.

Allah-u Teâlâ tecelli eder, bütün kâinatı kuşatır da filân kuşattı der. Kuşatan O'dur, fakat onda tecelli etmiş. O kimde tecelli ederse, ondan her şey tecelli eder, murad ettiği gibi yapar, ne murad ederse onu yapar. O dilediği kula tecelli eder. Bütün âlemleri ihata eden O'dur, fakat o ihata etmiş gibi gösterir. Onda tecelli ettiği için öyle yapmıştır. Azamet-i ilâhî tecelli edince her şeyi ihata eder.

Halbuki o bir kabuktur, kabuğun hükmü yoktur. O kuşatmıştır da kabukla kuşatmıştır. Kabukla kuşattığı için kabuk kuşattı deniliyor. Mahlûk yine mahlûktur, hükümsüzdür.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" buyuruyor. (Zâriyât: 21)

O bir kulda tecelli ederse kul kabuk kalır. Hep O'ndan gelir, fakat kuldan geliyormuş gibi görünür.

Yani siz O'nun lütuf tasarrufu altındasınız, O'nun kuşattığı bir çevrenin içindesiniz, fakat farkında değilsiniz...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

İbtîlâ ve İmtihan (10)

Asr-ı Saâdetten Bir Numune:

Herkes Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i sevdiğini iddiâ edebilir. Gerçekte ise peygamber sevgisi kesin olarak itaat etme ve hiçbir surette muhalefet etmemekle gerçekleşir.

Hifa -radiyallahu anhâ-, Ashâb-ı kiram'dan iffetli ve zengin bir hanımdı. Medine-i münevvere'de güzelliği ve ahlâkı ile meşhurdu. Tevekkül sahibi, kazaya rızâ gösteren ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e ziyadesiyle bağlı olup, sözünden hiç çıkmayan bir sahabe idi. Ahireti çok düşünüp aklından hiç çıkarmaz, onun için çalışır, sâlih ameller işlemek için uğraşır.

Hifa -radiyallahu anhâ- bir gün Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e gelerek: *"Yâ Resulellah! Beni cennete götürecek bir iş bana öğret!"* dedi. Bu arzu üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Önce bir erkekle evlenmen lâzımdır. Bununla dininin yarısını emniyete alırsın." buyurdu.

Bu emir üzerine:

"Yâ Resulellah! Dengim kim olabilir? Bana Habeşistan hükümdarı melik Necâşi evlenme teklifinde bulundu. Fakat ben onun bu teklifini kabul etmeyip geri çevirdim. Hatta yüz deve ile pek çok ziynetler veren de oldu. Onu da kabul etmedim. Bugün ise kurtuluşun evlenmekte olduğunu buyuruyorsunuz. Yâ Resulallah! Kimi beğenip uygun görürseniz, ben ona râzıyım." dedi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hifa -radiyallahu anhâ-ya:

"Yarın sabah mescide en önce kim gelirse onunla evlen." buyurdu.

Sonra Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ashâb-ı kiram'a:

"Yarın sabah mescide kim en önce gelirse bu kadınla onu evlendireceğim." buyurdu.

Ashâb-ı kiram'ın hepsi bu duruma râzı oldular. Allah-u Teâlâ bunu işitenlere öyle bir uyku verdi ki biri hariç hiçbir sahabe erken uyanamadı. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise ilk önce kimin geleceğini merakla bekliyordu. Birden bire Hazret-i Süheyb -radiyallahu anh- görüldü.

Süheyb -radiyallahu anh-; kimsesi olmayan, fakir, rengi siyaha yakın, görünüşü güzel olmayan, zayıf ve çelimsiz bir sahabe idi. Hifa -radiyallahu anhâ- ise son derece asil ve zengindi. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz namazdan sonra, Hifa -radiyallahu anhâ-yı çağırdı ve durumu bildirdi. Hifa -radiyallahu anhâ- ise Allah-u Teâlâ'nın kazasına râzı olduğunu, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e arz

etti. Bu durum üzerine, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz hutbe okudu, nikâh akdi yapıldı ve akabinde şöyle buyurdu:

"Ey Süheyb! Kalk bu hanımın için bir şey al!"

O ise; *"Yâ Resulellah! Dünyalık olarak bir dirhem gümüşüm bile yok!"* diye karşılık verdi.

Bu arada Hifa -radiyallahu anhâ- emretti, on bin dirhem gümüşlük bir kese getirdiler, Süheyb -radiyallahu anh-a verdiler ve ona: *"Git gerekli olanı al!"* dediler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de:

"Ey Süheyb! Hanımının elini tut, onu evine götür." buyurdu.

"Yâ Resulellah! Benim evim mescittir, hangi eve götüreyim?" diye sordu.

Bunun üzerine Hifa -radiyallahu anhâ- şöyle cevap verdi:

"Konağımı sana bağışladım, beni oraya götürebilirsin."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu duruma çok memnun oldu ve ikisine de duâ etti. Ashâb-ı kiram da bu hareketi çok övdüler ve Allah-u Teâlâ'ya hamdetteler. Daha sonra konağa gidildi ve yemek yenildi. Yemek bittiğinde Hifa -radiyallahu anhâ-:

"Ey Süheyb! Bil ki, ben sana nimetim, sen bana mihnetsin. Sen bu nimete şükür, ben bu mihnete sabır için, gel bu geceyi ibadet ve taatle geçirelim. Sen şükür ediciler, ben de sabır ediciler sevabına kavuşalım. Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

'Cennette yüksek bir çardak vardır. Bunda yalnız şükür edenler ve sabır edenler bulunur.' buyurdu."

O gece ikisi de ibadet ile meşgul oldular. Cebrâil Aleyhisselâm, geceki durumdan Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i haberdar etti. Cennet ve Cemâl-i ilâhî ile müjde verdi. Süheyb -radiyallahu anh- sabah mescide geldiğinde, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de buyurdu ki:

"Ey Süheyb! Geceki halini sen mi anlattırısın, ben mi söyleyeyim?"

"Siz söyleyin yâ Resulellah!" diye cevap verdi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz durumlarını ve ne yaptıklarını onlara bildirdi ve sonra şu müjdeyi verdi:

"Siz cennetliksiniz ve orada Allah-u Teâlâ'yı göreceksiniz."

Süheyb -radiyallahu anh- sevincinden ve cennette Allah-u Teâlâ'yı görmek müjdesine kavuşmak şevkinden, başını secdeye koydu ve şöyle duâ etti:

"Yâ Rabb'i! Eğer beni mağfiret etmişsen, günahlara bulaşmadan ruhumu al!"

Allah-u Teâlâ onun duâsını kabul ederek ruhunu secdede iken aldı. Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- bu durumu görünce ağladılar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de buyurdu ki:

"Daha şaşılacak bir şey var. Hifa da şu anda ruhunu Allah'a teslim etti."

İkisinin de namazını kıldılar. Her ikisini yanyana defnettiler. Başları ucuna iki tahta koydular.

Bir tahtaya:

"Bu Allah-u Teâlâ'nın nimetine şükür edenin kabridir."

Diğerine ise: *"Bu Allah-u Teâlâ'nın mihnetine sabır edenin kabridir."* diye yazdılar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (29)

Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 42

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (13)

• Sa'y tamamlandıktan sonra Merve'de şu duâ okunur:

"Rabbenâ tekabbel minnâ, ve âfinâ va'fü annâ. Alâ tâatike ve şükrike einnâ, ve alâ ğayrike lâ tekilnâ, ve aley-imâni vel-İslâmil-kâmili cemîan teveffenâ ve ente râdın annâ.

Allâhümmerhamnî bi terkil-meâsî ebeden mâ ebkaytenî verhamnî en etekellefe mâ lâ ya'nînî, verzuknî husnen-nazari fî mâ yurdîke annî. Yâ erhamer-râhimîn."

"Ey Rabb'imiz! İbadet ve taatlarımızı kabul buyur. Bize âfiyet ver ve bizi bağışla! Sana ibadet, taat ve şükürde bulunmamız için bize yardım et. Kendinden

başkasına bizi terketme! Bizden hoşnud olarak İman ve İslâm üzerine dünya hayatını tamamlamayı hepimize nâsip eyle!

Allah'ım! Yaşattığın müddetçe günahlardan uzaklaştırmak suretiyle bana merhamet eyle! Dünya ve âhirette bir fayda sağlamayan boş işleri zor göstererek bana merhamet eyle! Yaptığımda hoşnud olacağın şeyleri ise bana güzel göster, ey merhametlilerin en merhametlisi!"

• Sa'yin yedinci şavtı bitip Merve'ye gelindiğinde "**Temettu**" haccına niyet edenler tıraş olurlar veya saçlarını kısaltarak ihramdan çıkarlar, normal elbiselerini giyerler. Hacc için tekrar ihrama girinceye kadar bütün ihram yasakları üzerlerinden kalkar.

Kadınların ihramdan çıkmaları için saçlarının uçlarından bir miktar kesmeleri yeterlidir.

•

• Tıraş olurken de, Hakk'tan gayrısını kalpten kazımaya azmedilecek.

•

• "İfrad" haccı yapanlar, doğrudan doğruya hacca niyet ettikleri için ihramdan çıkmazlar. "Terviye" gününe kadar beklerler.

"Kıran" haccı yapanların ise bu sa'ydan sonra umreleri tamamlanmış olur. Sadece umreye değil de, hacca da niyet ettikleri için sa'ydan sonra onlar da ihramdan çıkmazlar. Arzu ederlerse biraz dinlendikten sonra "Kudüm" tavafına niyet ederek kudüm tavafı yaparlar ve iki rekât tavaf namazı kılarlar. Daha sonra da "Hacc sa'yi"ne niyet ederek "Umre sa'yi" yaptıkları gibi "Hacc sa'yi" yaparlar. Yine ihramdan çıkmazlar. "İfrad" haccı yapanlar gibi onlar da ihramdan çıkmazlar, "Terviye" gününe kadar beklerler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

***ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm-
HAZERÂTI'NIN
HAYATI***

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (45)

Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 43

Mescid-i Nebi'nin Yerinin Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz Tarafından Alınması ve Yapılışı (1)

Mekke'de insanlar için kurulmuş ilk beyt Kâbe-i Muazzama olmasına rağmen müslümanlar o zulüm devirlerinde orada rahatça ibadet yapamamışlardı. Bu sebeple Medine'de topluca ibadet yapabilecek bir mescide gerçekten ihtiyaç vardı.

İlk zamanlar Resulullah Aleyhisselâm, nerede bulunursa namazını orada kılar, müslümanlara da kıldırırdı. Namaz vakti nerede gelse, cemaat olup namaz kılarlardı. Hatta davar ağullarında kıldıkları bile olurdu. İlk olarak bir mescid yapmak gerekiyordu.

Resulullah Aleyhisselâm Ebu Eyyûb Ensârî -radiyallahu anh-in evinde geçici olarak ikamet ederken, bir yandan da hemen hiç vakit geçirmeden bir mescid yapımı için teşebbüse geçti.

Zaten Medine'ye ilk geldiği gün, devesinin çöktüğü arsa bu hizmet için tayin edilmişti. Burası Neccar oğullarından Sehl ve Süheyl adında iki yetim çocuğa ait hurma kurutma yerinin bir parçası idi. Babalarından miras kalmıştı. Resulullah Aleyhisselâm'ın hicretinden önce Esâd bin Zürâre -radiyallahu anh- burada arkadaşları ile birlikte toplanır ve namaz kılarlardı.

Resulullah Aleyhisselâm yetimleri çağırarak bu yeri mescid yapmak için satın almak istediğini, kendilerinin ne isteyeceklerini sordu.

Yetimler: **"Vallahi biz para istemeyiz yâ Resulellah! Biz onun bedelini Allah'tan isteriz. Onu sana Allah için bağışlıyoruz!"** dediler.

Resulullah Aleyhisselâm parasız kabul etmeyerek orayı gençlerden on miskal altına satın aldı. Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- bu parayı hemen ödedi.

Medineli müslümanlar arazilerinin fazlalarını da bağışladılar ve hatta:

"Yâ Resulellah! İstersen evlerimizi de al!" dediler.

Resulullah Aleyhisselâm onlara:

"Evlerinizin hayrını görünüz!" buyurdu.

Arsa üzerinde çukurlar, tümsekler, harabeler, hurma ağaçları vardı, Bir tarafında da müşrik kabirleri bulunuyordu. Resulullah Aleyhisselâm'ın emriyle ağaçlar köklerinden kesildi, mezarlar açılıp kemikler başka yerlere nakledildi. Çukurlar, tümsekler, harap yerler tesviye edildi. Hurma ağaçlarının gövdeleri direk olarak kullanılmak üzere sıra ile dizildi.

Resulullah Aleyhisselâm önce kerpiç kestirdi, kereste tedarik ettirdi. Daha sonra o arsa üzerine kiblesi Kudüs tarafına olmak üzere bir mescid yapımına başlandı.

Temeli taştan yükseltildi, duvarlar kerpiçten örüldü. İnşaatta çamurdan harç kullanıldı. Direkleri hurma ağaçlarından yapıldı, üzeri de hurma dalları ve yaprakları ile örtüldü, zemin kuru ve topraktı.

Resulullah Aleyhisselâm'ın çalışmasına ihtiyaç duyulmadığı halde, bizzat kendisi işçi gibi çalışıyor, taş ve kerpiç taşıyordu. Bazen ağır kayaları yüklenir, göğsü darala darala taşırdı. Onun bu çalışmasını gören müslümanlar gayretlerini artırırlardı. Çalışırken her biri güzel neşideler okurlardı.

Resulullah Aleyhisselâm onların canla başla çalıştıklarını gördükçe:

"Allah'ım! Gerçek hayır ancak ahiret hayırındır, Ensâr ve Muhâcir'e sen yardım eyle!" buyururdu. (Müslim: 523)

•

Oldukça sade bir görünümü olan mescid, herhangi bir değişiklik veya ilâve yapılmaksızın dokuz yıl bu halde kaldı. Sonra Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- bir takım güzel değişiklikler yaptı. O dönemde olduğu gibi yine kerpiç ve hurma keresteleri kullandı. Ayrıca direklerini yeniledi.

Mescid önceleri yatsı ve sabah namazı vakitlerinde, kuru hurma dal ve yapraklarıyla kabukları yakılarak aydınlatılırdı. Temim-i Dârî -radiyallahu anh- Medine'ye gelirken kandil ve zeytinyağı getirmişti. Kandilleri astırdı, içine zeytinyağı koydurdu. Güneş batıp karanlık çökünce yaktırdı. Resulullah Aleyhisselâm gelip mescidin kandillerle aydınlandığını görünce, bunu kimin yaptığını sordu. "*Temim-i Dâri yaptı.*" dediler.

Şöyle buyurdu:

"Sen İslâmiyet'i ve mescidi nurlandırdın, Allah da seni dünyada ve ahirette nurlandırsın!"

İlk zamanlar kible Kudüs-ü şerif olduğu için, kapısı güneye bırakılmıştı. Sonradan kiblenin Kâbe-i muazzama'ya doğru değişmesi üzerine tâdilât yapılmış, kapı ile mihrap yer değiştirmiştir...

Dünya Nereye Gidiyor?

Uğur Kara – Haziran 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.44-46

Dünya o kadar karışık ki, olayları ve arkasındaki güçleri anlamak çok zor. Su bulanık.
Bulanıktan öte çamur gibi.
Türkiye ise, Kuzey Kore krizi hariç hemen bütün olayların ya ortasında, yahut bir şekilde etkisi altında.

Dünya Çok Karışık:

Küresel ittifakların ve menfaat çatışmalarının an be an değiştiği, terör örgütleri ve yerel güçler üzerinden yürütülen vekalet savaşlarının yaşandığı bir dönemden geçiyoruz.

Dünkü dostlar bugün düşman oluyor, düşmanlar dost oluyor. Yahut bir yerde birlikte hareket eden ülkeler ve küresel güç odakları başka yerde birbiriyle savaşıyor.

Devletlerin dışında, paraya hükmeden küresel güç odaklarının dünya tarihinde görülmemiş derecede dünya siyasetine ve Amerika gibi devletlerin karar verme süreçlerine etki etmesi ortamı iyice karıştırıyor. Zira bu güç odakları fanatik siyonist hedeflerine ulaşmak için kaos ve terörü bir araç olarak kullanıyor, büyük devlet ve orduları ortadan kaldırmak istiyor, bunun için iç karışıklıkları körüklüyor.

Ortada bir devlet olmadığı, cepheler belli olmadığı için "Kim kimin nesi, amacı ne?" anlamak ve yön çizmek iyice zorlaşıyor.

Irak, Suriye, Libya gibi ülkelerde Amerika'nın yeni bir düzen kuracağını zannedenlerin hayal kırıklığına uğramalarının sebebi bu arka plandır. Küresel bir çete bu düzensizliği ve karışıklığı yaymak istiyor ve bu iş için Amerika'yı kullanıyor.

Rusya Gürcistan'ı ve Ukrayna'yı işgal ederken bir yerde bu küresel çetenin nüfuz siyasetine cevap vermek istedi. Bu da dünyayı büyük bir savaşa sürüklemek isteyen bu kaos çetesinin ekmeğine yağ sürdü. Amerika ve NATO Doğu Avrupa'da Rus sınırına mütemadiyen askeri yığınak yapıyor. Suriye'de durum iyice karıştı.

Dünyanın hemen her yerinde bir karışıklık, bir gerginlik var. ABD Güney Çin Denizi'nde, Pasifik'te Çin'i çevrelemeye çalışırken Kuzey Kore bütün bölgeyi diken üstünde oturtuyor. Japonya'da resmen işgalci durumunda olan Amerika Japonya'nın ordu kurup askerî teknoloji geliştirmesine izin veriyor.

İngiltere ile Rusya uzun zamandır didişiyor. İsrail de Rusya'nın gelişmiş askerî teknolojisi ile burnunun dibine yerleşmesinden rahatsız. Diğer yandan İngiltere Amerika ve İsrail'in kendisini çiğneyerek Ortadoğu'yu şekillendirmeye çalışmasını istemiyor, "İki devletli çözüm" diyerek Filistin konusunda İsrail'in canını sıkıyor.

İsrail ve Trump İran'a vurmak istiyor. Birbiriyle kavgalı Rusya ile İngiltere İran'a vurulmasını istemiyor. Pekin-Londra ipek yolu projesi Amerika'nın küresel ticaret yolları üzerindeki askerî hakimiyetine tehdit oluşturuyor. Amerika Afganistan'a yeniden yığınak yapıyor.

Amerikan ajanlarını yakalayıp öldüren, etrafındaki Amerikan peyklerine göz açtırmak istemeyen Çin diğer taraftan ekonomik menfaatleri sebebiyle Küresel Paralel Çeteye destek veriyor.

Amerikaya sövmesiyle meşhur olan Filipinler Devlet Başkanı Rusya'yı ziyaret ederken IŞİD zihniyetli teröristler bir Filipin şehri basıp papazları ve kilise cemaatini rehin alıyor. Aynı IŞİD zihniyetli teröristler İngiltere'de bomba patlatıyor, Amerikan medyası saldırının ayrıntılarını İngiltere'den önce yayınlıyor, İngiltere kızıp bilgi paylaşımını kesiyor. Yine İngiltere'nin Brexit kararı İngiltere ile Almanya'yı karşı karşıya getiriyor.

Sultanahmet'te, Alman çeşmesinin yanında IŞİD'li patlıyor Alman turistler ölüyor, arkasından İsrail'e hiç saldırmayan IŞİD Taksim'de patlıyor, bu sefer İsraili turistler ölüyor.

Küresel çete Brezilya'da hukuk darbesi ile iktidarı teslim alıyor, Türkiye'de hukuk darbesi, askeri darbe her şeyi deniyor, başarılı olamıyor. Türkiye ve Rusya arasında ne zaman bir toplantı olsa bir terör olayı yaşanıyor.

Kuzey Kore krizini hariç tutarsak dünyadaki bütün olayların ve karışıklıkların ya merkezinde yahut bir yerinde Türkiye bulunuyor.

Bu yüzden çok dikkatli olmak, olayları güzel analiz etmek ve doğru adımları zamanında atmak gerekiyor. Ve tabii millet olarak bir ve beraber olmamız icab ediyor. Ki bu ortamda ayakta durabilelim.

Analizlerimizi Bazı Mihenk Taşları Üzerine Oturtmamız Lâzım:

Bugün istihbaratın çoğu açık istihbarat haline gelmiş durumda. Bu yüzden bu açık istihbaratın analizi en az istihbaratın temin edilmesi kadar büyük önem arz ediyor.

İşe önce düşüncelerimizin inşa edileceği binanın temelini, mihenk taşlarını iyi oluşturmakla başlamak lazım.

Şöyle ki;

"Hangi ülke, hangi aktör nasıl hareket ediyor?" sorusuna cevap aramadan önce şu üç hususun tespitine ve bilgi altyapısının oluşturulmasına öncelik verilmelidir:

1. Hangi ülkede yönetim kendi devletine gerçek anlamda hükmedebiliyor? Arka planda kimlerin, hangi derin yapıların hükmü var?
2. Hangi ülke, hangi aktör nasıl bir saikle; ideolojik mi, menfaatperest mi, iktidarperest mi hareket ediyor? Yani hareket ederken çıkış noktası, dayandığı düşünsel altyapı ve iç duygusu nedir?
3. İkinci maddeyle de alakalı olarak bu aktörlerin zihinsel yapısını etkileyen tarihsel altyapısı nedir?

Bu bilgi altyapısını, düşünce ve analiz ameliyemizin mihenk taşlarını oluşturduktan sonra; "Hangi devlet, hangi aktör ne yapmaya çalışıyor? Amacı ne? Rakibi, düşmanı kim?" sorularının cevaplarını irdelemek daha sağlıklı ve kolay olacaktır.

İşin sonunda bu cevapları bulduktan sonra kendi yerimizi ve hareket şeklimizi belirlerken daha isabetli kararlar verilebilecektir.

Küresel Aktörlerin ve Ülkelerin Hareket Saiki Nedir?

Küresel olaylara etki eden devletlerin ve devlet dışı aktörlerin hareketlerinin çıkış noktasını şöyle özetleyebiliriz:

Sömürge geçmişi olan Batılı ülkelerin ve AB'nin hareketlerinin çıkış noktası "Para, menfaat" temelli bir ekonomik-askerî-siyasal hakimiyet arzudur. Dolayısı ile "Para ve menfaat" söz konusu olduğu zaman askerî-siyasal taviz verebilirler. Bunun yanında haçlı geçmişleri kültürel altyapılarında önemli bir yer tutuyor. Türkiye söz konusu olunca, güçlü bir Türkiye karşılına çıktıkça bu geçmişleri canlanıyor.

Amerika'nın tarihsel altyapısı Avrupa'dan daha farklıdır. Avrupa kadar Haçlı geçmişe takılı değildir. Ancak burada kök salan Siyonist Paralel Çete her ne kadar dünyanın parasına hükmediyor olsa da ideolojik bir düşünce yapısına sahiptir. Mesihin gelip dünya krallığını kurabilmesi için hazırlık yaptıklarına inanırlar.

Rusya'da bu sıralama yer değiştirir. Hakimiyet arzusu paradan daha ön plandadır. Türkiye konusunda ise, Putin Türkiye'ye karşı realist bir yaklaşımda bulunsa da Rus elitinin; Osmanlı ile yapılan uzun savaşların ve Ortodokslar için önemli bir şehir olan İstanbul'un Türkiye'de olması gibi faktörlerin etkisinde olduğunu söylemek gerekir.

Vatikan'ın tamamen ideolojik hareket ettiği düşünülebilir. Ancak Vatikan da bir menfaat şebekesidir. Bazen ideoloji, bazen para öne geçer. Para için dini sömüren bir yapının devletleşmiş ve dünyaya kök salmış bir temsilcisidir. Haçlı geçmişi sebebiyle özellikle Türkiye söz konusu olduğunda ideoloji daima öndedir. AB'yi Türkiye aleyhine örgütleyen en büyük yapılardan birisi Vatikan'dır. Zira Türkiye'nin temsil ettiği ahlâk ve adalet medeniyeti bunların sahte düzenleri için en büyük bir tehdittir.

Almanya'nın faşist altyapısı bugünlerde su yüzüne çıkıyor, çıkartılıyor. Almanya ekonomik imparatorluğunu siyasal alana yaymaya çalışıyor. AB'nin lideri olma arzusunun da beslediği Türkiye düşmanlığı Almanya-Avusturya ikilisinin bütün ayarını bozuyor.

Çin'in değişik bir tarihsel ideolojisi var. Adım adım, savaşmadan, sabırla ilerliyorlar.

Küresel Karmaşanın Tarafları Kimler?

Hangi Ülkenin Yönetimi Kendi Devleti'ne Hükmedebiliyor?

Amerika'daki Trump yönetiminin Amerika'ya tam olarak hükmedemediğini hep beraber görüyoruz. ABD'de bizdeki FETÖ'ye benzer, ancak etkisi bütün dünyaya yayılan "Küresel paralel bir çete" mevcut. Bush devrinde "Neocon" diye ortaya çıkan, Obama devrinde gemi azıya alan bu gizli paralel yapı küresel şirketlerin, büyük para babalarının içinde bulunduğu, bazılarının "İllimunati" dediği, lâdini, kendilerini insan-tanrı gibi gören Siyonist bir komitenin güdümünde. Bunlar "Büyük İsrail'i yeri geldiğinde İsrail ile

didişerek dizayn etmeye çalışıyorlar. FETÖ'nün de bu komitenin güdümünde olduğunu söyleyebiliriz. Bir de "Dindar Siyonist" diyebileceğimiz, hahamların etkin olduğu, İsrail merkezli bir yapının bulunduğunu tahmin edebiliriz. Bu iki Siyonist merkez "Büyük İsrail", "Küresel Kraliyet" gibi ortak emellere sahip, ancak yöntem ve iktidar tartışması yaşıyor oldukları görülüyor. Yine FETÖ'nün Türkiye'deki başarısızlığı Amerika'daki merkeze maledildiği için İsrail'deki merkezin desteğiyle Trump'ın seçilmiş olduğunu söyleyebiliriz. Dikkat ederseniz İran'a savaş açılması hususunda İsrail'in gayretkeşliğine Trump da sahip. Trump ilk yurtdışı ziyaretini Suud-i Arabistan'a yaptı. Oradan İsrail'e geçti. İsrail ve Trump İran'a karşı sünni bir Arap cephesi oluşturmaya çalışıyor. (İran savaşı'nı yıllarca Türkiye'ye ihale etmeye çalıştılar. En son Suriye'deki karışıklığı ve IŞİD terörünü kullanarak bir Şii-Sünni savaşı çıkartmak istediler. Ancak bunda şimdilik başarılı olamadılar. Sonunda ihaleyi Amerika'ya yıkmak zorunda kalacaklar.)

Trump Gidici mi?

Görüldüğü üzere Trump da bir yönüyle siyonist. Ancak Trump'ın seçilmesinden asla memnun olmayan Amerika merkezli Siyonist Paraleller Trump'ı indirmeye çalışıyorlar. Bu arka planı bilenler de Trump'ın ne kadar ömrünün kaldığını, yahut iktidarını pekiştirip-pekiştiremeyeceğini merakla tahmin etmeye çalışıyorlar.

Amerikan merkezli Siyonist Paralelciler yıllarca Amerika'yı kendileri için, İsrail'in menfaatleri için kullandılar. Bunu Amerikan menfaatlerine çok da zarar vermeden yürütmeye çalışıyorlardı. Çünkü hem Amerika büyüdükçe onlar da büyüyor, hem de gizli kalmak istiyorlardı. Ancak son yıllarda artık hem Amerikan menfaatlerini, hem Amerika'nın müttefiklerini çiğneyerek hareket ediyorlar. "*Artık vakit geldi*" diye inanıyorlar. Bu durum WASP denilen kendilerini Amerika'nın gerçek sahibi olarak gören beyaz anglo-sakson protestan Amerikalıların tepkisine yol açıyor. Trump başkan seçildiğinde etrafındaki ekibin gözle görülür kısmının Flynn gibi emekli generallerden oluşması da bu yüzdendi. (İlginçtir ki, Amerika'daki Protestanların önemli bir kısmı, yönetici elitin büyük çoğunluğu Evanjelizm denilen bir mezhebin mensubudur. Bunlar "Yahudilerin tanrının seçilmiş halkı, vaadedilmiş toprakların yahudilere ait olduğuna, mesihin gelişi ile birlikte yahudilerin dünya krallığı kuracaklarına inanırlar ve bu sebeple yahudilerin egemenliğine destek vermeyi en büyük misyonları kabul ederler.)

Trump ve ekibi harpçi ve tehlikeli fanatik zihniyetlere sahip insanlar. Ancak Küresel Paralel Çete'den daha tehlikeli değiller. Bunu bilenler Hillary'nin seçimi kaybetmesine sevindiler.

Trump'ın Ulusal Güvenlik Danışmanlığına "Gülen iade edilsin." diyen Michael Flynn'ı ataması ve ekibinin Suriye'de PKK'nın desteklenmesine soğuk bakması Türkiye'nin de beklentilerini artırmıştı. Yine Trump'ın "Amerikan Paralel Devlet Çetesi" ile didişmesi "Amerika'da işler değişiyor." algısına yol açmıştı.

Ancak Amerika'da işler Trump için pek iyi gitmiyor. Çanlar Trump için çalışıyor. Dikkat ederseniz Trump üzerindeki baskılar hep Rusya üzerinden yapılıyor. Trump'a "Rus ajanı" demedikleri kaldı. Seçimleri Rusya'nın manipüle ettiği yolunda haberler ciddi ciddi Amerikan medyasında yer buldu. Trump'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Flynn, göreve gelmeden önce Rus yetkililerle görüştüğü iddialarının ardından henüz iki ayını doldurmadan istifa etmek zorunda kaldı. Trump'ın yönetiminde görev vermek istediği bazı isimler daha adaylık sürecinde kendi istekleri ile adaylıktan çekildiler. Trump'ın Çalışma Bakanlığı'na aday gösterdiği Andrew Pudzer, Donanma Sekreterliği'ne aday gösterdiği Philip Bilden, Michael Flynn'ın yerine geçmesi istenen emekli Koramiral Robert Harward görevi kabul etmeyen isimlerden bazıları.

FETÖ'nün Türkiye'deki polis-yargı kumpaslarını, bazen bundan bir şey çıkmaz denilen saçma iftiraların mahkemelerde kabul görüp insanların tutuklandığını hatırlarsanız

Amerika'daki durum hakkında daha gerçekçi bir tahminde bulunabilirsiniz. Trump "Rusya'ya karşı ulusal güvenliği ihlal ediyor." diye görevden alınırsa şaşmamak lazım.

Bazıları Trump'un bu mücadeleden başarılı çıkacağını zannediyor. Ancak dikkat ederseniz Trump kendisini kurtarmak için adamlarını feda etmekten çekinmeyen, karakteri pek güven vermeyen bir kimse. Bu paralel yamyamların karşısında tutunması zor görünüyor. Görevden alınmazsa bile şimdiden kumandayı kaybettiğini söyleyebiliriz. Görevde kalırsa da, dünya ikinci bir Bush devrini yaşayacak görünüyor.

Diğer ülkelerin durumuna bakarsak karşımıza şöyle bir tablo çıkar:

İngilizler uzun yıllar Küresel Siyonist Çete ile birlikte iş tutmuş olsa da kendi kararlarını kendileri alabiliyorlar. İngiliz Kraliyet ailesinin ve aristokrat tabakanın kıta Avrupa'sındaki gibi bir yıkım yaşamamış olması bu durumun etkenlerinden olmuştur. Amerika ve İsrail'in Ortadoğu ve Afrika'daki yayılmacı siyaseti, Küresel Çete'nin İngiliz devletini yönetmeye çalışması İngiltere açısından bardağı taşıran damlalar olmuştur diyebiliriz. Brexit ile AB'den ayrılan İngiltere kendi imparatorluğunu yeniden canlandırmak istiyor ve Türkiye'nin desteğini almaya çalışıyor.

Rusya da kendi devletinin kararlarını kendisi alan, küresel çetenin ülkesine nüfuz etmesine izin vermeyen bir ülke. Ancak bu çetenin hamlelerine askerî yöntemlerle karşılık vermesi Rusya'dan çekinen ülkeleri Batı'nın kucağına itti.

İran da kendi ülkesi adına karar verebilen ülkelerden birisidir. Ancak "Takiyyeci" ve "Sünni düşmanı" kültürel alt yapı sebebiyle Türkiye'nin İran'la hüsnüniyetli bir anlaşma sağlaması yahut yapılan anlaşmaların uzun soluklu olması çoğu zaman zordur.

Çin de kendi kararlarına dışarıdan nüfuz edilmesine müsaade etmeyen, devletine hakim bir ülke. Ancak küresel çete ve İsrail ile derin bir menfaat ilişkisi var.

Almanya'da polis teşkilatı iyi çalışıyor, içişlerine hakim, ancak dış siyasette Amerika'nın, Küresel Çete'nin güdümünde.

Fransa yahudilerin Amerika'dan sonra en etkin olduğu ülkelerden biridir. Sağlam bir ordusu ve nükleer teknolojisi var. Ancak Afrika'yı Fransa'nın elinden almak istediklerinden mi nedir en çok teröre maruz kalan Avrupa ülkesi.

İsrail nüfusu ve gücü elvermediği için kirli niyetlerini Amerika gibi ülkelere yaptırmaya, yahut düşman bildiği ülkeleri birbirine vuruşturmaya çalışır. İran ve Irak yıllarca savaştı, sonra Amerika geldi Irak'a kondu, sırada İran var. Türkiye ve İran'ı harp ettirme gayretinin ana sponsoru İsrail'dir. İsrail etrafında kuvvetli bir ülke ve ordu istemiyor. Suriye ve Irak'ta yaşananların bir benzerinin İran, Mısır, Arabistan, Türkiye ve Rusya'da da yaşanması İsrail'in en büyük hayali ve amacı.

Vatikan dini gücü ile özellikle AB'ni yönlendirmeye çalışıyor. Ancak Siyonist Çete'nin Vatikan'a sızdığına dair kuvvetli emareler var.

Katolik İspanya'nın Küresel Çete ile arası iyi.

Küresel Çete; Amerikan gücünü, masonik yapıları ve FETÖ gibi kendine bağlı dini oluşumları kullanan, fanatik ideolojik bir zihniyetin esiri olan bu çete "Mesih'in gelişine zemin hazırlıyorum!" diyerek bütün dünyayı büyük bir kaosa ve "Deccaliyet" devrine sürüklüyor.

Türkiye ise; uzun yıllardan sonra FETÖ'nün temizlenmeye başlaması ile kendi devletine kendisi hükmetmeye çalışıyor. Ancak Küresel Çete boş durmuyor. Dikkat etmek lâzım; Küresel Çetenin güdümünde hareket eden hiçbir ferдин Türkiye'de yönetime talip olamaması gerekir.

Güçlü bir Türkiye Küresel Çete'nin Küresel Kraliyet hayallerinin önündeki en büyük engellerden birisidir. Bizi rahat bırakmayacaklardır.

CENTCOM-PKK-İsrail-Haçlı Avrupa:

Bu çete Suriye'de PKK devleti kurmaya çalışırken Kuzey Irak'taki bölgesel Kürt yönetiminin bağımsızlığına destek veriyor. Dolayısı ile Amerikan Merkez Ordusu CENTCOM'un PKK'yı korumak için kendini paralamasını Atlantik ötesine şikayet etmek pek sonuç vermiyor. Değişik aralıklarla İsrail'li yetkililerin "Kürt Devleti'nin kurulmasını istiyoruz." şeklindeki açıklamaları dikkate alındığında netice almak için nerenin zorlanması gerektiği daha iyi anlaşılacaktır.

Haçlı Avrupa ise Suriye'ye baktığı zaman bin yıl önceki haçlı seferlerinde kurulan Kudüs ve Antakya Haçlı kontluklarının hayalini görür. 1917'de Kudüs'e giren İngiliz Ordusunun Komutanı General Allenby, Selahaddin Eyyubî'nin Şam'daki mezarına gitmiş ve mezara vurarak; "Kalk Selahaddin, biz yine geldik" demişti. 1920'de Şam'a giren Fransız General Gora da Sultan Selâhaddin'in kabrini tekmeleyerek: "Ey Selâhaddin! Haçlı Seferi şimdi bitti! İşte biz döndük!.." demişti. Birinci dünya savaşında Osmanlı'nın müttefiki, İngilizler'in düşmanı olan Almanlar, İngilizler Kudüs'e girdiğinde bayram yapmış, kiliseler haftalarca "şükür âyini" düzenlemişti. Bu Avrupa PKK'ya destek vermeyecek de kime destek verecek?

Savunma Sanayiinin Önemi Her Geçen Gün Artıyor:

Türkiye Savunma Sanayiinde önemli bir eşiği aştı. Cıvciv artık yumurtadan çıktı. 13. Savunma Sanayii Fuarı IDEF'17 bu gelişimin dostu düşmana ilan edildiği gösterişli bir geçit resmi gibiydi. Türk Savunma Sanayiinin geldiği durumdan etkilenen Rus Ulusal Savunma dergisinin baş editörü İgor Korotçenko şöyle yazdı: *"Geçenlerde İstanbul'daydım. Orada 13. IDEF Uluslararası Savunma Sanayi Fuarı'ndaki çalışmalara katıldım. Emin şekilde şunu söyleyebilirim: Türkiye'nin bu fuarda çağdaş yüksek askeri teknoloji bakımından sergilediği silahlar beni çok büyüledi. Belki birilerinin hoşuna gitmeyebilir. Ama yine de söyleyeceğim: Türkiye, bölgede kendi nüfuzunu genişletmek için askeri ve ekonomik kaynağa sahip."*

Fuarla aynı günlerde yapılan Bora füzesinin deneme atışı Yunan medyasında çok yer buldu. "Türkiye artık Atina'yı vurabilir" diye konuşup durdular.

Emeği geçenlerden Allah razı olsun. Hazret-i Allah eksiklerimizi en kısa zamanda tamamlamayı nasip etsin.

